

ГАЛАКТИКА • ГАЛАКТИКА • ГАЛАКТИКА
БИБЛИОТЕКА • ГАЛАКТИКА • ГАЛАКТИКА

ДАН ДАСТИЕ

ОТРОВАТА НА АЛКОРИЯ

ДАН ДАСТИЕ ОТРОВАТА НА АЛКОРИЯ

Превод: Симеон Ласкаров

chitanka.info

Космическият кораб „Сигнус-Х-1“ попада на непозната планета — Алкория — с пищна, райска природа. Командирът Холдън обаче е нащрек — заповедта му е изрична — никой да не се отдалечава от кораба, преди да бъде извършено разузнаване! Ала слънцето, морето, епикурейското безгрижие на алкорианците и прекрасните алкорианки неудържимо привличат хората от екипажа, почти повярвали, че са открили истинския рай... Но какъв ли ад се крие зад това странно безгрижие на местните жители? Онзи, който е нарушил заповедта на командира, ще узнае пръв...

ЕЛКА КОНСТАНТИНОВА

БЛАЖЕНСТВО ИЛИ СТРАШНА СМЪРТ

Френската фантастика най-често ни предлага сензационни произведения, които трудно можем да отнесем към художествената проза. Романът на Дан Дастие „Отровата на Алкория“ е между ония изключения, в които невероятното, въображаемото не изпълнява само забавно-развлекателна функция, а прераства в символ на ултраактуална проблематика. В тази творба откриваме и преобладаващата през последните години от развитието на science fiction фолклорно-митологична, а не научнофантастична образност. Претворяването на народни легенди и предания, на фолклорни митове от дълбоката древност вече измества съвременните научни митове. И тук, в „Отровата на Алкория“, фантастичното приключение на космическата експедиция неусетно се превръща в поучително и предупреждаващо пътешествие из един изкушаващ и ужасен свят, който ни напомня странните вълшебни народни приказки.

Книгата на Дан Дастие прилича на фантастична фолклорна приказка за странни хора и чудовища, за омагьосани цветя и райски живот. Библейските представи за пълно блаженство в богатия колорит на изобразявания свят на Алкория носят метафорично съдържание, свързано не само със заплахите от наркоманията, но и с проблемите на нашата научно-техническа цивилизация. Цялата аморалност на подобно „алкорианско“ блаженство в нашия днешен живот е разкрита чрез пищната красота на природата и опиянените жители на тази странна планета.

Блаженото безгрижие на алкорианците допада на земния космически екипаж на ракетата „Сигнус-Х-1“. Джеф Викърс, Хуана Сантос, проф. Ян Никълс подобно на корабкрушенци са попаднали на вълшебен остров, където за първи път усещат що е истинска наслада. Единствен командирът на екипажа съзира близката опасност. Той символизира месианското съзнание и чувството за отговорност на съвременния водач. Крис Холдън постепенно се превръща в главен

действащ фактор, определящ хода на повествователното действие и носител на авторската представа за ролята на водещата личност.

В сюжетно-фабулното развитие навлизат все по-напрегнати и неочаквани събития. Една след друга поразяват изненадите, фантастичните ситуации, които обръщат наопаки представите на читателя за живота на Алкория. Оказва се, че неземният рай на алкорианците крие страшна заплаха. Предупреждението може да се долови още в началото на творбата, но в момента, когато се разкрива зловещата истина и се появява зеленото чудовище, читателят е силно изненадан, шокиран. Растителният великан на планетата носи мъчителна смърт, но и самият той е жертва на зловещата отрова.

Тя въздейства като мощен опиат и хипнотизатор; превръща алкорианските и земните обитатели в напълно безволеви и безгрижно вегетиращи същества, които всеки може да манипулира както пожелае. Опасността от наркоманията е показана образно чрез конкретните и ужасяващи последици от нея. Разрухата и смъртта, която тя причинява, протичат бавно и мъчително. Странната тайна на растителните чудовища е разбулена от влюбената двойка Крис Холдън и Хуана Сантос. Тази любов, както и психологията на героите, се разкрива предимно във втората част на романа, където основни в повествованието са различните форми на борба със зеленото чудовище и отровата на Алкория. Растителната цивилизация на цветята със странните си закономерности внася допълнителен метафоричен смисъл и обогатява идейния замисъл на писателя. Зад забавните фантастични истории, зад невероятните, смайващи събития тук прозират общозначимите идеи за силата на любовта, за могъществото на човешката воля и познанието, за зловещото въздействие на наркотиците над човешката психика, за привидното блаженство и щастие, което притъпява и унищожава човешкия дух, за пречистващото и извисяващо въздействие на страданието и борбата за самопреодоляване, за пълна мобилизация на психическите и душевни сили...

ГЛАВА I

Посвещавам тази книга на всички онези, които все още мислят, че употребата на наркотици, каквито и да са те, не представлява реална опасност за човечеството. Днес — химически вещества, марихуана, ЛСД, хероин... Утре може би — талеф?

Дан Дастие

От командната площадка над залата за управление на Сигнус-Х-1 Крис Холдън огледа екраните, които обикновено даваха изключително чист образ на пространството извън космическия кораб. Всички видеоскопи бяха мастиленочерни, с пробягващи по тях резки виолетови мълнии, дразнещи очите.

Около кораба не се виждаше нищо. Или поне нищо, което човешкият мозък може да идентифицира с точност. Крис Холдън си спомни за своето първо излизане в хиперпространството преди много години, по времето, когато беше още кандидат-офицер. Той бе понесъл леко безопасното неразположение, съпътстващо всяко влизане и излизане от континуума, но мисълта за това празно необятно пространство, в което потъваше корабът, винаги пораждаше у него някакво особено безпокойство — странни светове се движеха с невероятна скорост спрямо континуума, но бяха отчайващо невидими. Хиперпространствените кораби оставяха далеч зад себе си старите, изживели времето си понятия, които хората бяха смятали за непоклатими. Едно от тях беше понятието за непреодолимата бариера, скоростта на светлината!

Скоростта на светлината е краен предел, отвъд нея е нищото...

Човекът обаче отдавна бе преминал тази граница. Всъщност той не бе работил върху самата скорост, а по-точно върху разстоянието, което трябваше да измине, използвайки всеизвестния начин за

скъсяване на пътя — паралелните пространства. Скъсяване, което правеше достъпни за него и най-отдалечените от планетата-майка галактики.

Тогаваш настъпи изключителният разцвет на ГАЛИМ, галактическата империя, с цялото нейно разнообразие от човешки и човекоподобни раси. „Империя“ беше термин, считан все повече и повече за нетипично обозначение на онова, което всъщност представляваше една федерация, обхващаща множество планети, обитавани от мислещи същества.

Хората от двадесет и трети век бяха избягнали клопката на безпощадната колониализация, въпреки че в началото на космическата ера за малко не им се наложи да си припомнят грешките, сторени на Земята по времето на колониализма! В крайна сметка разумът бе надделял и едно сравнително хармонично разбирателство съществуваше в галактичната конфедерация под електронния контрол на гигантски комплекс, способен да реши със смайваща бързина и най-сложните разногласия, изхождайки от чисто човешки съображения, въз основа на данните, с които разполагаше.

Може би това не бе търсената панацея, но получените от десетилетия насам резултати бяха поне окуражаващи и „машината“, както я наричаха обикновено, имаше тази заслуга, че бе предотвратила немалко въоръжени конфликти.

Крис Холдън се увери за последен път, че всичко е наред в командната зала на космическия кораб, на който той беше командир, и реши, че може да се върне в кабината си. Дежурният офицер стоеше на своя пост, а и Сигнус-Х-І се намираще изцяло под автоматичния контрол на електронноизчислителните машини, свързани с централния компютър. Всъщност не се предвиждаха никакви ръчни операции по време на хиперпространствения преход.

Крис Холдън доближи до устата си малкия метален диск, неизменно висящ на врата му.

— Аз съм в кабината си. Никакви особени заповеди засега.

Думите, които произнесе, се запечатиха в автоматичната памет на компютъра. В случай на нужда който и да е офицер или член от екипажа можеше да узнае къде се намира командирът. Достатъчно бе да се отнесе до компютъра.

Крис Холдън хвърли последен поглед към многото уреди на командната площадка, после се обърна и се отправи към подвижната преграда, която автоматически се приплъзна встрани.

Изпълняваха най-обикновена мисия.

Тя бе започнала преди петнадесет земни денонощия, след като заповедта дойде от главния щаб на Земните космически сили. Трябваше да се изпрати екип от изследователи на една все още непроучена планета някъде в съзвездието Тигър. На тази планета, така сходна със Земята, бе вече основана научна база, но фигурираше на космическите карти само под инициалите: ИТР-0, означаващи за всички навигатори категорична забрана за приближаване.

— Крис!

Командирът на Сигнус-Х-1 се спря сред слабо осветения коридор, който водеше към кабината му, и извърна глава. Тъмните му вежди се склупиха при вида на човека, който го повика. Висок рус мъж с открито лице, облечен в комбинезон — името му бе маркирано на гърдите върху синтетичната материя.

— А! Ти ли си, Джеф — въздъхна Холдън. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че когато превозваме пътници, трябва да ме наричаш „командир“?

— Извини ме — измънка Джеф Викърс, — не мога да свикна! Малко ли сме странствували заедно...

— Какво има? — попита Холдън.

Помощник-командирът на Сигнус-Х-1 направи гримаса:

— И аз бих искал да разбера... Два от регенераторите изключиха едновременно. Сякаш са попаднали под влиянието на силно магнитно поле. Внезапно започнаха да вибрират, след което престанаха да работят. Пейвъл не може да си го обясни.

— А аварийните?

— И те работят несигурно — каза Викърс угрижено. — Никога не съм виждал подобно нещо. Всички контролни уреди са като побеснели. Регистриращите устройства отбелязват подозрителни вибрации в долната част на корпуса. Изглежда, че явлението взема широки размери.

— Пети и шести регенератор са на нулата! — извести напрегнато един глас, който странно отекна в тесния коридор до двамата мъже, застанали един срещу друг.

— Дявол да го вземе! — изруга Викърс. — Аварийните генератори също се повредиха. Отивам там!

А когато се обърна, за да се втурне към машинното отделение, той отправи многозначителен поглед към началника си:

— Знаеш ли за какво мисля, Крис?...

— Сигурно за това, за което мисля и аз — измърмори Холдън. — Ще си имаме работа с магнитна буря, нали? По дяволите! При подобни преходи вероятността да се случи такова нещо е едно на хиляда и точно на нас ли трябваше...

Магнитна буря в пространствения континуум... Най-лошите условия, които човек може да си представи за един навигатор в Космоса!

— Връщам се на площадката — съдържано обяви Крис Холдън. — Извикай всички дежурни.

Първите вибрации, регистрирани отначало само от контролната апаратура, впоследствие за по-малко от един земен час, се почувствуваха осезателно. През това време бяха включени електронноизчислителните машини, за да извършат корекция в траекторията. Много бързо тези вибрации, които сякаш се разпространяваха по целия корпус на кораба, се превърнаха в силни трусове, редуващи се на неравни интервали. Осветлението във вътрешността на командната зала чувствително намаля, сигналните лампи по контролните табла започнаха да мигат.

— *Силно отклонение от траекторията, командире!* — извести спокойният глас на дежурния офицер. — *Компютрите не могат да определят корекционните параметри.*

Холдън леко пребледня, после поднесе микрофона към устата си:

— Могат ли поне да регистрират отклонението?

— *Данните са точни, командире* — отвърна гласът на офицера. — *Но вече излизаме от безопасната зона.*

Нов трус, по-силен от другите, за малко не повали Холдън на пода, но в последния момент той успя да се хване за перилата на командната площадка. Глуха експлозия разтърси Сигнус-Х-І.

— Програмирайте незабавно аварийен преход! — сухо заповяда Холдън. — Действайте бързо!

Джеф Викърс стъпи на командната площадка тъкмо когато Холдън изрече заповедта и лицето му се изкриви — добре разбираше какво можеше да означава една такава заповед.

— Дори не знаем къде сме — глухо каза той.

— Нямаме избор — рязко отвърна Холдън. — Трябва бързо да излезем от вихровия обсег. Генераторите са извън строя, при тези условия не ще издържим и половин час.

Дрезгав вой на сирена огласяше целия кораб, прекъсван от време на време от категорични заповеди, издавани с механичния глас на главния компютър.

— Ами ако се материализираме отново на някоя планета или звезда? — попита Викърс, който сам би желал гласът му да звучи по-уверено.

— Ако се окаже звезда, няма да свариш да си събереш атомите, Джеф — измърмори Холдън, отправил поглед към контролните екрани на компютрите вдясно от него. — Не остава нищо друго освен да се надяваме, че тези проклети компютри ще успеят да си свършат работата, преди генераторите да се повредят окончателно.

Странно зеленикаво сияние обля командната зала на кораба и двамата мъже се втурнаха едновременно към специалните фотьюбли в един от ъглите на командната площадка.

— *Готови за прехода!* — прозвуча някакъв глас от скритите високоговорители.

— А пътниците? — попита Холдън.

— *Преди малко влязоха в сектор номер две. Всичко е наред.*

Холдън включи магнитния пояс, който щеше да го държи прикован към стола му по време на хиперпространствения преход. За миг си помисли за двамата пътници, които взеха със себе си на тръгване от Земята. Професор Ян Никълс, астрофизик, сигурно знаеше защо така силно се тресеше корабът, но биогенетичката Хуана Сантос за първи път участвуваше в подобен преход и той би желал да я успокои...

— *Първи предварителен етап приключен!* — извести контролният уред.

Гласът му започна странно да се променя. Всъщност това впечатление бе предизвикано от първите слухови смущения, настъпили у всеки един на борда на космическия кораб. После дойде

ред на зрителните смущения. От мястото, където седеше, Холдън добиваше впечатление, че всичко наоколо му става прозрачно. Формата и големината на предметите се изкривяваха в зеленикавото сияние. Всичко в командната зала ставаше бляскавозелено. Зелено и прозрачно едновременно.

Викърс, който се намираше близо до Крис Холдън, измърмори нещо неразбираемо. Холдън затвори очи. Мъчителната тревога се възвръщаше, както всеки път. А с нея и страхът да умреш мигновено, ако се случи нещо лошо по време на материализирането в триизмерното пространство на вселената. Рой слънца затанцуваха пред него. Лудешки танц... Но вибрациите и резките сътресения, изглежда, бяха спрели.

— Майка ми имаше руси коси... — избъбри Викърс. — Не... червеникави. Червеникави бяха. Като огън! Ох, не знам вече. А е важно все пак, нали, Крис?

— Да. Важно е — неясно изрече Холдън. — Опитай се да си спомниш, Джеф.

— Не знам вече...

— Опитай все пак. Руси или червеникави?

Глупава работа. Холдън отлично знаеше, че бе напълно излишно да се спират на такава незначителна подробност. Но то бе по-силно от тях. Зави му се свят и той направи усилие да не загуби съзнание. Случваше се понякога, когато не вземаха всичките обичайни предпазни мерки при смяна на континуума. Бяха забравили нещо по време на подготвителните маневри, или пък уредите за обезопасяване не действаха изправно. Холдън имаше усещането, че собствената му психика вече не му принадлежи, че тялото му се отделя от духа. После, после настъпи пълен мрак...

Когато дойде на себе си, всичко изглеждаше нормално в залата, освен няколкото примигващи лампички и Джеф Викърс, който се тресеше във фотьойла си в пристъп на нервен смях. Крис Холдън въздъхна шумно, с облекчение. Разумът му отново се проясняваше. Те все още бяха живи и едва се отърваха от магнитната буря, която вилнееше някъде там, в безкрая на хиперпространствения континуум. А това беше вече нещо! Той изключи магнитния си колан и се изправи

на крака. Хубавото бе, че неразположението, което човек изпитва по време на промените в пространството, изчезва като по чудо, щом приключат операциите по прехода.

— Джеф! Престани да се смееш така, ами се измъквай оттам — каза Холдън с обичайния рязък глас на човек, свикнал да му се подчиняват. — След десет минути искам подробен отчет за състоянието, в което се намира корабът!

Джеф Викърс престана да се смее и затърси пипнешком превключвателя на колана, който го държеше прикован към седалката.

— Представяш ли си, Крис — каза той. — Представяш ли си, преминахме!

После стана на свой ред и хвърли критичен поглед върху екраните с образ от външните видеокамери.

— Къде сме? — попита той.

Крис Холдън го стрелна с очи.

— Престани да задаваш идиотски въпроси! Откъде да знам! По-добре върви да направиш каквото ти заповядах. Ще се опитаме да си изясним тази работа.

Половин час по-късно той наблюдаваше с безсилен гняв контролния апарат на детекторите, които упорито отказваха да се спрат на някакъв познат ориентир.

— Нищо не може да се направи — заяви той на Джеф Викърс, току-що влязъл при него в астронавигационното помещение, и сочейки към насрещния екран, каза мрачно: — Нито едно от тези слънца, нито една от тези планети не фигурират в космическите карти. Това е съвсем непознат свят за нас!

— Изключено! — провикна се Джеф. — Изключено е да сме се отдалечили толкова много от познатите ни сектори! Регистриращите траекторията уреди...

— Те са работили нормално — отсече Холдън. — Но компютрите отказват да анализират данните, с които разполагат от базите. Вероятно това означава, че сме се отклонили в пространственоременен континуум, чиито параметри ние не знаем.

В този момент в командната зала влезе мъж на около шестдесет години. Той беше висок, със сребристобели коси и поглед на вечен мечтател. Следваше го млада чернокоса жена, облечена като всички мъже на борда на Сигнус-Х-1 със скафандър от виникрон в

сламеножълт цвят и къси ботушки от синтетична материя. Лицето ѝ издаваше южняшки произход, но теменуженият ѝ поглед би могъл да принадлежи на жена, родена на някоя от обитаваните планети на Кентавър. Беше много хубава въпреки строгия вид, който ѝ придаваха черните ѝ като абанос коси, така както бяха свити на кок.

Тя смело се усмихна на Крис Холдън, но в очите ѝ все още се четеше боязън. Професор Никълс наблюдаваше видеоекраните.

— Отклонили сме се от нашия континуум, нали? — започна той. — Фантастично! Джонатан Пърл разработи учудваща теория за редките магнитни явления, които възникват спонтанно в континуума. Може би сме открили тези преходи, които той доказва чрез изследванията си преди двадесет години! Преходи, които ще отворят вратите към неподозирани светове! Това е прекрасно, командире! Погледнете тези звезди, тези непознати светове! Никой телескоп, колкото и мощен да е той, не би могъл да ги стигне!

Крис Холдън отпрати бърз поглед към Хуана Сантос, която, изглежда, не споделяше радостта на учения.

— Дълбоко съжалявам, че трябва да остана безразличен към такава красота — измърмори той, — но се боя, че вие не си давате сметка за ситуацията, професор Никълс. Ние сме загубени в един свят, съвсем непознат за хората, на борда на кораб, който понесе тежки аварии по време на пространствения преход и се отклони от непредвидимо явление. Преди малко аз лично се опитах да вляза във връзка чрез хиперквантовия предавател с базата, откъдето излетяхме, и този опит завърши с пълен неуспех. Нашите връзки със Земята са окончателно прекъснати.

— Това е напълно естествено — усмихна се старият учен, но не изглеждаше да осъзнава сериозността на положението. — Вълните, излъчени от нашите предаватели, се отклоняват поради разликата в плътността на различните светове, през които ние неусетно преминахме. Те се променят изцяло, когато стигнат в нашето обичайно измерение, ако изобщо стигнат, което още не е доказано!

— Ще рече ли всичко това, че ние сме напълно откъснати от нашия свят, командире? — намеси се Хуана Сантос.

— Страхувам се, че е така, госпожице — отговори Холдън. — Регистриращите уреди все пак определиха нашата траектория и е достатъчно да обърнем изчислителните параметри, за да получим

обратната траектория, но корабът понастоящем не е в състояние да навлезе отново в хиперпространството. Ние понесохме сериозни аварии, а сега попадаме в пространство, което ни е изцяло непознато. Преди всичко трябва да поправим тези повреди, а за да го сторим...

Той посочи един от екраните, обсипан със звезди, и допълни:

— За да го сторим, трябва задължително да намерим в този свят планета, на която да установим временна база и да направим ремонт. Вероятно ще са нужни седмици, месеци или години... Все пак бих искал да знаете какво ни очаква.

Чу се слаб, модулиращ звук на фона на непрекъснатото бучене на бордовата апаратура и лицето на Джеф Викърс се озари.

— Успели са да включат отново фотонните двигатели, командире! — викна той.

— Това все пак е нещо — въздъхна Холдън.

Той хвърли бърз поглед върху контролните екрани, сетне отново се обърна към професор Ян Никълс.

— Мисля, че ще имаме нужда от вашите познания, професоре — каза той, съвсем спокоен. — Толкова много неща предстои да научим за този свят, който открихме случайно. Мислите ли, че в него може да има планети от земен тип?

— Според теориите на Пърл общата структура на един такъв свят не би трябвало да се различава много от тази на нашия, млади човече — отвърна ученият. — Мога ли да си послужа с вашите помощни електронноизчислителни машини?

— Разбира се, професоре. Те са на ваше разположение. Ще ги свържа с централния компютър, а един терминал ще бъде оставен на разположение в кабинета ви.

За пръв път Холдън се реши да се усмихне и погледна Хуана Сантос.

— Пожелайте ни успех, госпожице Сантос — каза той. — Мисля, че ще ни трябва. Съжалявам наистина, че не можах да доведа до успешен край мисията, поверена ми от Научния център, към който се числите, но бъдете сигурна, че моите хора и аз ще направим всичко, което е по нашите възможности, щото вашият удължен престой на борда на Сигнус-Х-1 да не бъде много мъчителен.

— Благодаря ви, командире — каза младата жена. — Тогав да започваме веднага, съгласен ли сте? Всички сме на един и същи хал,

ако мога да си позволя този израз. Следователно бих искала да участвувам в общите усилия, за да се измъкнем от това положение. Може ли да приготвя по едно хубаво кафе за всички? В онова, дето ни сервират още на тръгване, се долавя някаква военна строгост, която с течение на времето може да навреди на настроението на хората ви!

Атмосферата се разведри изведнъж и усмивката на Крис Холдън се задържа — нещо, което рядко му се случваше:

ГЛАВА II

В течение на един период, равен на четири земни денонощия, Сигнус-Х-І изучи най-щателно звездната система, в която попадна, след като се отклони от пътя си. Четири денонощия, през които екипите, натоварени да следят локаторите и анализиращите устройства, спяха съвсем малко. И въпреки това резултатът бе разочароващ. Единствената планета, на която се спря изборът на Крис Холдън, за да извършат ремонта, беше огрявана от две ослепително блестящи слънца и уредите отбелязваха на нейната повърхност една сравнително постоянна температура, но все пак много висока, за да има условия за нормален живот без специална екипировка. Във всеки случай наситената с въглерод атмосфера щеше да наложи задължителното и постоянно носене на скафандър, което би затруднило задачата на ремонтните групи.

— Трябва да намерим друго място — реши Крис Холдън, сбърчил чело.

— В такъв случай налага се да действваме бързо — измърмори уморено Викърс. — Корабът няма да издържи дълго в това състояние. А и обезопасяването...

— Струва ми се, че имам какво да предложа — подхвърли професор Ян Никълс, който проверяваше данните, сравнявайки ги с някои от тези на детекционните уреди в командната зала. — В тази галактика трябва да съществува система, идентична на нашата Слънчева система, ако съдя по събраните сведения от последните дни. По мои наблюдения с мегаскопа, изглежда, че една или повече планети от нея са имали сходна еволюция с тази на Земята. Ето космическите координати... В този им вид може да ги подадете директно в контурите на електронноизчислителните машини, командире.

Холдън взе данните, които му поднесе Никълс, хвърли им бегъл поглед, след което ги подаде на своя помощник.

— Програмирай веднага прехвърляне по тези координати — заповяда той. — Ще видим какво ще излезе. — Сетне отново погледна

стария професор, който вече се бе заловил за работа: — Колко време определите за прехода, професоре?

— Около два дни, ако поддържахме сегашната скорост.

Викърс направи гримаса, но потвърди:

— Ще поддържахме скоростта, Крис. Но това ще е последният ни шанс. Енергийните запаси са на изчерпване, а Пейвъл все още не е успял да включи единия от регенераторите.

— Хайде, да не губим време — реши Холдън. — Ще говоря с хората... Трябва да издържат още малко.

— Изтощени са — каза дежурният офицер.

— Всички сме така — отвърна сухо Холдън и натисна цяла поредица от превключватели.

— Чуйте всички — обяви той с ясен глас, когато всички лампички на интеркома светнаха на контролното табло. — Тук е командирът Холдън. Няма да кацнем на планетата, чиито данни току-що анализирахме. Те са неблагоприятни, като се има предвид работата, която ни предстои. Професор Никълс счита, че е открил друга, погостоприемна звездна система, на около два дни път отук. Ние ще се отправим към нея, като съблюдаваме същите условия за безопасност. Знаем, че всички сте уморени, но трябва да издържим. Няма да позволя никакво нарушение на дисциплината, никакво отпускане, дори и временно. Не забравяйте, че се борим за живота си. С помощта на всички вас аз ще върна Сигнус-Х-1 на Земята. Край.

— Доста лаконично — обади се Хуана Сантос, която току-що бе влязла в командната зала. — Винаги ли сте така твърд с хората си, командире?

Холдън прекъсна интеркома и се обърна с лице към младата жена:

— Те са войници преди всичко, госпожице Сантос — каза той. — И знаят много добре, че единственият им шанс е да се подчиняват на заповедите без всякакви коментари. По този повод бих искал да ви направя една забележка, понеже говорим за дисциплина. Намирам, че от няколко дни доста ги глезите.

— Опитвам се само да облекча страданието им, командире — отвърна Хуана. — Те почти изнемогват от изтощение. На някои нервите им не издържат и...

— Знам, госпожице — сухо отсече Холдън. — Знам какво ще ми кажете, но при сегашните обстоятелства аз имам нужда от всички момчета. Така че ще ми доставите удоволствието да изкарате от стационара двамата мъже, които настанихте там без мое разрешение. Искам да бъдат по местата си след десет минути! Можете да предадете тази заповед от мое име на главния лекар Лестър. Нека им предпише някакъв допинг, ако трябва, но да са в състояние да си вършат работата. Това е.

Хуана Сантос стисна юмруци, но Холдън не ѝ обърна повече внимание — той следеше цифрите по един от екраните на изчислителните машини. Програмата на прехода бе въведена в паметта на компютъра.

— Смяна на посоката след седем минути — извести изкуственият глас на главния компютър.

Гневна и разочарована едновременно, Хуана Сантос се обърна и тръгна към помещението, което служеше за лечебница. Доктор Лестър наведе глава, когато тя му разказа за разговора си с Холдън.

— Има право — каза той тихо. — Той е превъзходен офицер, госпожице Сантос, дори да ви се е сторил нечовечен днес.

Лестър посочи двамата мъже, които спяха на кушетките.

— Ще се опитаме да ги пооправим малко — въздъхна той. — Но Холдън залага последната си карта. Ако този път не успее, хората ще рухнат един след друг.

— А той? — избухна Хуана. — Той никога ли не се изморява?

Лестър не отговори. Знаеше, че Крис Холдън фактически не е мигнал, откакто бродеха из този непознат свят. Сутринта дори бе отказал да го преслуша...

— Помогнете ми, госпожице Сантос. Ще им направя инжекция...

Лицето на Крис Холдън се бе изопнало от умората и истинско чудо беше, че още можеше да се държи на крака. Той изпиваше цели литри силно кафе и почти не напускаше командната зала.

С поглед, прикован в планетата, чийто оранжев диск бързо нарастваше на екраните, Холдън попита:

— Е, какви са данните?

— Обработват се, командире — промърмори операторът, който наблюдаваше един от терминалите.

— Докладвайте съобразно разшифровката.

— Слушам, командире.

Операторът започна да изброява дълга поредица от цифри. Атмосферно налягане на повърхността... Плътност... Състав на атмосферата... Температура... Радиация...

Крис Холдън наблюдаваше стария професор, който най-накрая се бе отпуснал върху купа хартии, затрупали работната му маса. Той спеше, опрял глава на сгънатите си ръце. За първи път от дни насам бегла усмивка пробяга по устните на Крис Холдън, докато гледаше учения. В същото време някаква притъпена възбуда се надигаше у него и потискаше умората, която подкосяваше мускулите му.

— Професоре — повика го той тихо, докосвайки рамото му с ръка.

— Оставете ме на мира, Холдън — измърмори недоволно ученият. — Оставете ме да спя...

Холдън го разтърси по-силно.

— Чуйте какво ще ви кажа, професоре! Струва си да бъде чуто — настоя той. — За миг ми се стори, че приближаваме Земята! Имахте право! Бога ми! Хванахме рядката птица!... Вижте!

Три малки сателита се появиха около планетата, която запълваше почти целия видеоекран. Отразената светлина на едно огромно ослепително слънце образуваше нещо като блестящ кръст в левия ъгъл на екрана.

— Най-хубавата гледка, която някога съм виждал! — подхвърли Холдън.

Ян Никълс се опита да стане, почервенелите му от безсъние очи се втреничиха в екрана.

— Бях сигурен, че тя съществува някъде, млади човече — каза той с мъка. — Математиката не лъже никога... А сега ме оставете да спя. Повече нямате нужда от мен... Ако не сметнете, че прекалявам, бих желал да кажете на вашите хора също да си починат. Наистина го заслужиха.

Холдън поклати глава и погледна Джеф Викърс, който залиташе в своя ъгъл, без да съзнава какво става в командната зала. Те бяха издържали. До един. Внезапно го обзе желание да включи всички

високоговорители, за да каже на всички тези хора, които сам бе избрал, колко много ги обича.

Натисна всички превключватели и гласът му отекна из целия кораб. Глас, който се силеше да изглежда монотонен колкото може повече въпреки надигащото се вълнение.

— Тук е командирът Холдън — каза той. — Планетата, към която се приближаваме, отговаря на всички необходими за нас условия. Ще минем в ниска орбита, за да извършим последните наблюдения, преди да кацнем. Искам от вас още едно малко усилие за маневрите по приближаването. После ще можете да си починете.

Той щеше да спре дотук, но срещна погледа на своя помощник, който идваше на себе си с цената на огромно усилие. Поглед суров, отправен ненадейно, и Холдън побърза да добави:

— Гордея се с вас, момчета... Свършихте превъзходна работа.

— Това намери само да кажеш — подхвърли Викърс, когато връзката прекъсна. — Знаеш ли, Крис, понякога се питам дали нямаш паве на мястото на сърцето си.

И допълни с насмешка:

— Най-добрият офицер от цялата земна космическа флота! Ако не те познавах, щях да се изкуша да добавя: и най-безчовечният. Но аз те познавам, Крис Холдън! Май се дразниш, че те познавам така добре, а?

— Затваряй си устата — извика Холдън, облягайки се с ръце на един от пултовете, сякаш несъгласен с направената му характеристика. — Имам задача, която трябва да изпълня: да спася тези момчета и да ги върна живи и здрави. Останалото е четиво за сантиментални девизи. По-добре се заеми с влизането в орбита.

Само двадесетина часа по-късно Сигнус-Х-І меко кацна на непознатата планета, след като извърши поредица от кръгови движения в ниска орбита, което даде възможност на изтощения екипаж да събере сили преди самите маневри за кацане.

Крис Холдън най-грижливо бе подбрал мястото за кацане на брега на един от големите океани на планетата, недалеч от екваториалната зона. Земният космически кораб стоеше неподвижно сред нещо като горска полянка, само на стотина метра от покрития с

фин пясък плаж, до който замираха леките вълни, които меко диплеха спокойната вода. Необикновени палми с дълги листа, прозирни като дантела, растяха край брега. По-нататък се простираше местност, обрасла с буйна растителност, сред която се открояваха ярките, украсени с разнообразни багри цветя, като пламъчета от запалени огньове. Нежнозелени гроздове с неестествена големина, силно наподобяващи огромни чепки грозде, висяха тук-там по дърветата. Изобилната природа напомняше много на тази в тропическите области на планетата-майка, но климатът беше по-умерен все пак. Освен това растенията изглеждаха болни от гигантизъм. От наблюдателния си пост, където се върна, след като си позволи няколко часа възстановителен сън, Крис Холдън забеляза някакви странни папрати, високи около десетина метра, едва поклацащи се от лекия бриз, който духаше от океана.

— Бихме могли да се поразтърчем малко — предложи Джеф Викърс. — Всичко изглежда тихо и спокойно.

Холдън се реши най-последно:

— Два часа почивка за всички — обяви той. — Изрично забранявам да се отдалечавате на повече от двеста метра от кораба. Трябват ми доброволци за разузнаване. Това място прилича на райско кътче, но ми се иска детекторите да го потвърдят. Мерки за сигурност — както винаги. Заповедите се отнасят и за пътниците.

Той се обърна към доктор Лестър, който очакваше неговите нареждания:

— Джон... Можете да свалите от кораба вашите измервателни уреди. Добре би било да разполагаме по възможно най-бърз начин с първоначалните сведения относно естествените ресурси на тази планета.

Лекарят на Сигнус-Х-1 поклати глава:

— Ако тези гроздови чепки могат да се ядат, няма да ни липсват витамини! — засмя се той. — Ще изследвам веднага водата на потока, който тече край полянката, и морската вода също.

Половин час по-късно един от централните люкове се отвори, оттам автоматично се спусна бордова стълба, за да позволи на хората от кораба да стъпят на земята, покрита с жълта, гъста трева. Хуана Сантос има честта първа да стъпи на непознатата земя. Тя пое дълбоко свежия, изпълнен с приятни благоухания въздух, протегна се срещу

слънцето, в чиято светлина на фона на синьото небе странно блестеше един от сателитите на планетата, после се отправи към гората, очарована от толкова много красота.

Малко след това Холдън отиде при нея. Тя се бе загледала в тихата вода на едно ручейче, което лъкатушеше през поляната, преди да се влее в морето.

— Струва ми се, че бях груб с вас — започна Холдън, без да ѝ даде време да отговори. — Но се надявам, че вече не ми се сърдите?

Тя отправи към него теменужения поглед на леко изтеглените си встрани очи и едва доловимо се усмихна.

— Тогава бих ви удушила. Сега не знам... Трябва да призная, че постигнахте смайващ резултат с вашите хора, но сигурен ли сте, че не са ви намразили от дъното на душата си за всичко това, което ги накарахте да изтърпят през последните дни?

— Аз не искам от тях да ме обичат — въздъхна Холдън, сядайки на тревата. — Само да ми се подчиняват. Космическият полет съвсем не е неделна разходка. А когато се превърне в произшествие, какъвто беше нашият случай, всичко, което може да наподобява отблизо или далеч някакво чувство, се превръща в слабост...

Хуана се приближи до него, седна, откъсна една тревичка и започна разсеяно да си играе с нея:

— Може би сте прав, командире...

— Командир... — въздъхна отново Холдън — ако знаете, има моменти, в които този чин се превръща в истинско бреме. Направете ми удоволствието, госпожице Сантос, наричайте ме Крис. Вие не сте подчинена на военната йерархия. Това ще ме облекчи малко!

— Дадено, но само ако и вие ме наричате с малкото ми име... — усмихна се младата жена.

— Добре, Хуана — съгласи се Холдън, като се изправи и ѝ подаде ръка. — Елате, бих желал да хвърля един поглед на...

Той не довърши изречението си, очите му се разшириха от изненада. От другата страна на потока някакво съвсем младо момиче с руси, та чак бели коси ги гледаше усмихнато. То носеше къса бяла рокля, която разкриваше до над коленете изящните нозе, а едно голямо оранжево цвете украсяваше косите му отляво. Лицето ѝ излъчваше особена прелест, а усмивката откриваше малки, ослепително бели зъби.

— По дяволите! — изруга тихо Холдън. — Хуана, кажете ми, че не сънувам! Този рай е обитаван... На тази планета има живот!

— И то какъв живот! — допълни Хуана Сантос. — Това момиче е толкова хубаво, че дъхът ти секва!

Холдън направи една крачка към грациозното видение. Момичето не изглеждаше уплашено. То изрече няколко думи на непознат, особено мелодичен език и избухна в звънък смях, след което побягна, подскачайки в тревата с босите си нозе и докато Холдън и неговата спътничка се обърнат, то беше вече изчезнало сред високите дървета, които ограждаха поляната.

— Викърс имаше право — промълви замислен Холдън. — Когато приближавахме към планетата, детекторите регистрираха някакви скупчвания, които в крайна сметка биха могли да се приемат за малки поселища. Но при наличието на тази растителност той не можеше да бъде сигурен. Сега...

— Изглежда, че тази констатация не ви радва особено много — учуди се Хуана.

Холдън поклати глава.

— Винаги съм много развълнуван, когато открия планета, на която животът е приел материални форми, Хуана — отговори той. — Но в положението, в което се намираме сега, бих предпочел да попаднем в необитаван свят... Не сме достатъчно технически подготвени за контакт с интелигентни същества. А имаме и друго да вършим освен обичайните мерки, които вземаме, щото контактът да не се превърне в катастрофа. Трябва веднага да се върнем на кораба. Нищо не знаем за умственото развитие на обитателите на този непознат свят, в който дойдохме без предупреждение. Не сме засекли нито радиосигнали, нито каквото и да е друго излъчване по време на маневрите в орбита, което може да означава, че се намираме пред една доста изостанала форма на живот, ако изхождаме от нашите концепции. Появата на космически кораб може сериозно да обърка тези същества, зле подготвени за такава среща... Налага се да вземем всички предпазни мерки.

— Мисля, че всъщност това е едно разумно решение — одобри Хуана. — Толкова грешки са били правени в миналото... Интересното е, че това момиче видя много добре кораба сред поляната...

— Какво имате предвид по-точно?

— Казвате, че не сте открили никаква следа от развита цивилизация на тази планета, нали? — продължи Хуана.

— Точно така.

— Как ще обясните тогава, че гледката, която се разкри пред тази млада особа, не ѝ направи ни най-малко впечатление, Крис? Тя не беше нито учудена, нито изплашена...

— Това озадачи и мен — замислено изрече Крис Холдън. — Изглеждаше напълно безгрижна...

ГЛАВА III

Към обед Крис Холдън взе решение разузнаването да не се извършва много далеч от района на поляната. Наличието на разумен живот на тази планета му налагаше известна предпазливост.

Хората сновяха около космическия кораб, подготвяха лагерната база. Отделни модули бавно се отделяха от кораба, поддържани от силите на антигравитационното им поле, и се разполагаха звездообразно около централната структура, наподобяваща огромно насекомо, чиито съставни части можеха да се видят. След това тези модули бяха свързани с особени тунели от гъвкава материя, които осъществяваха достъпа до различните части на базовия лагер, ателиета, модули за живеене, санитарни помещения, спално помещение за екипажа, зала за развлечения, кухня. За няколко часа сред поляната изникна истинско миниатюрно градче.

Денят беше значително по-дълъг от земния, така че лагерът всъщност бе готов много преди слънцето да се спусне към морето. Втора луна се появи на небето, то лека-полека ставаше вече виолетово, когато един от дежурните даде тревога — забелязал бе, че радарите за близък обзор, насочени към мястото, където изчезна загадъчната девойка, сигнализират за приближаването на значителна група от хора.

Незабавно предизвестен, Крис Холдън закопча на кръста си колана, на който висеше личното му оръжие, и излезе от своя модул. Скоро и Джеф Викърс се присъедини към него — също въоръжен, готов да посрещне всяка евентуална опасност.

— Момчетата да бъдат съдържани, колкото е възможно — заповяда командирът на Сигнус-Х-І. — И без никакви лични инициативи!

— Хората са предупредени. Ще останат вътре — отвърна Викърс. — За всеки случай взех два компютъра за превод...

— Отлична идея — измърмори Холдън и пое една от черните кутии, която помощникът му подаде.

Той я окачи на специално приспособление на колана, издърпа леко проводника, излизащ от кутията, и прилепи малката вакуумна слушалка към лявото си слепоочие. Същото стори и Джеф Викърс, който демонстрираше олимпийско спокойствие.

— Да вървим — реши Крис Холдън.

Внезапно се появи Хуана Сантос и се затича към тях. Спряха да я изчакат.

— Съжалявам, Хуана — каза Крис Холдън, — но много бих искал да останете на сигурно място. Нищо не се знае. Първият контакт винаги крие изненади. Възможно е нещата да тръгнат на зле...

— Помислих си все пак, че присъствието на една жена ще бъде от полза — възрази биогенетичката.

— Може би има право, Крис — одобри идеята Викърс.

Крис Холдън все още се колебаеше. Трябваше да признае, че помощникът му имаше донякъде право да приема присъствието на Хуана Сантос като уравнивяващ фактор, но противоречиви чувства му пречеха да се съгласи. И може би тъкмо в този момент той осъзна до каква степен младата жена бе навлязла в живота му...

— Така или иначе — прошушна Хуана — много е късно за връщане. Погледнете...

Компактна група от хора се появи в крайнината на гората, на около петдесетина метра от мястото, където се намираха. Дванадесетина мъже и жени, водени от беловлас старец, който се опираше на дълга чепата тояга, надхвърляща ръста му. Жените носеха цветни рокли или по-точно съвсем къси туники — до една затъкнали цвете в косите си. Мъжете, с голи темета, почернели от слънцето, бяха млади, усмихнати, само с парче плат около бедрата, подобно старите египтяни от епохата на фараоните. Съсхреният старец с ослепително бели коси носеше дълга, светлозелена роба, пристегната в кръста с плетен шнур.

— Нямаат оръжие — отбеляза Хуана Сантос, — но, изглежда, имат приятелски намерения, нали?

— Така е — съгласи се Холдън.

Той демонстративно извади термичния си пистолет и го хвърли пред себе си. Джеф Викърс направи същото, без да изпуска от поглед групата, застанала неподвижно до дърветата. После Холдън вдигна дясната си ръка с надежда този жест да бъде възприет като поздрав за

добре дошли и се запъти към групата, без да бърза, следван от двамата си спътници.

Старецът вдигна тоягата и пристъпи на свой ред. Другите го последваха, ни най-малко обезпокоени от онова, което виждаха сред поляната. Няколко жени се смееха, сочейки странния комплекс от кораба и свързаните с тунели модули. Холдън забеляза, че някои от тях носеха изящно изплетени кошници, пълни с разноцветни цветя и плодове.

Той се спря на два метра от усмихващия се старец и като разбра от поведението му, че се готви да говори, бързо посегна към кутията, закачена на колана му, и натисна малкия червен бутон за включване на уреда.

— *Пареа нави мамо тара...* — промърмори старецът. — *Еви Алкория сигур маева.*

Ясна мисъл се отпечата в съзнанието на Крис Холдън благодарение на превеждащия уред, който разчете мигновено мозъчните излъчвания, съответстващи на неразбираемата фраза, произнесена от стареца. *Пожелания за добре дошли...*

— Подай ми уреда си, Джеф — каза Холдън, протягайки ръка.

Помощник-командирът на Сигнус-Х-1 му го подаде и Холдън тръгна към стареца, държейки черната кутия пред себе си. Трябваше да се разбират с жестове, в атмосфера на добро настроение, което, изглежда, бе отличителната черта на тези миролюбиви същества, явно щастливи, че живеят. Старецът прие с охота да закачи уреда на плетения колан, опасващ кръста му. Холдън му показва как да прилепи малката вакуумна слушалка към слепоочието си и сам натисна бутона за включване на уреда.

Сега вече разговорът ставаше възможен и той веднага заговори на универсалния език, употребяван в галактиката, откъдето идваше:

— Ние сме земяни. Идваме от една далечна планета, наричана Земя, и намеренията ни са чисти. Нашият космически кораб се повреди сериозно и трябва да го поправим, преди да продължим пътя си.

Водачът на малката група мъже и жени няколко пъти поклати глава и още по-широко усмихнат, заговори на собствения си език. Преводът веднага и съвсем ясно се появи в съзнанието на Крис Холдън:

— *Вие сте добре дошли на Алкория, земяни. Може да останете при нас, колкото искате. Това не ни пречи. За първи път същества, дошли от небето, ни гостуват и ние се радваме от факта, че животът се е развил и на други светове... На светове, които нощно време се появяват и блестят така силно. Селото ни се намира в тази посока, недалеч оттук. Там ще бъдете винаги посрещнати като приятели.*

Той махна с дясната си ръка и две от жените се отправиха към жителите на Земята, за да оставят кошниците си пред тях:

— *Те набраха тези плодове за вас* — поясни старецът.

Холдън се усмихна и разтвори ръце:

— Благодаря ви, приятелю. Бих искал да ви поднеса и аз някакъв подарък в знак на приятелство. Ние приемаме от все сърце тези дарове, но мисля, че трябва да ги подложим на анализ, за да сме сигурни, че не са вредни за организма ни. Разбирате, нали?

— *Разбирам* — потвърди старецът. — *Името ми е Галеа Ивхи.*

— Моето е Крис Холдън. А това са Хуана Сантос и Джеф Викърс.

Десетина минути по-късно ледът окончателно се стопи благодарение на компютрите за превод, които преминаваха от ръка в ръка сред глъчка, смях и шумна бъркотия.

— Изглеждат весели по природа — каза Викърс на командира си. Хуана бе заобиколена от младите алкорианки, които говореха в надпревара. — От тях се излъчва любов към живота — допълни той.

— Да. И нищо не ги учудва. Човек би казал, че някои чувства наистина са им непознати. Всичко им се струва естествено, дори и този космически кораб, кацнал на планетата им... Не задават въпроси. Сякаш приемат нашето идване като нещо обикновено, а би трябвало да е събитие за тях.

— Наистина странна реакция — съгласи се Викърс замислен. — Не изглежда да са технически напреднали, но приемат без всякакъв страх мисълта, че идваме от друг свят — като нещо съвсем обичайно... Погледни ги, не проявяват никакво любопитство. Като деца са.

— Може пък и да е така — измърмори Холдън. — Но все пак изглежда, че имат точна представа за света, в който живеят: една планета сред безброй други планети и звезди. Изглежда, са доста

интелигентни, а едновременно с това и учудващо мъдри, което уравнива реакциите им.

Хуана се връщаше към тях. В косите ѝ бяха затъкнати цветя, изглеждаше очарована.

— Крис, тези хора са прекрасни — сияеше тя. — Никога, у никой народ не съм срещала такова безгрижие по време на странстванията, които съм извършвала в сърцето на нашата галактика! Този свят е сякаш привилегирован рай.

— Във всеки случай той е приютил в себе си едно общество, което се е разминало с обичайните критерии — подчерта Холдън, смеейки се добродушно. — Може би трябва да завиждаме на веселото им безгрижие. Нашите грижи на цивилизовани хора ни карат много често да забравяме, че може да съществува и сладостта да живееш в светове, наречени примитивни! А този тук май е особено привилегирован в това отношение!

— Бихме могли да ги поканим в базата ни — предложи Хуана Сантос. — Поне това трябва да направим, не мислите ли?

— Добра идея — съгласи се Холдън. — Ще предам предложението на Галеа Ивхи. Джеф, вземи обратно компютрите и пусни записите в анализиращите устройства. Колкото по-бързо разберем езика им, който, изглежда, има проста структура, толкова по-бързо ще се улеснят контактите ни.

Срещата с хората от базата бе изключително сърдечна. Размяна на малки подаръци, цветя от алкорианките, смехове, разговори чрез жестове. Мъжете, едва съвзели се от умората, се отпуснаха в непринудения контакт с тези весели същества. Оформиха се групички за посещение на кораба и помещенията на земята, но алкорианците най-много се забавляваха пред огромните пултове, обсипани с многоцветни светлинки. Външното изображение на видеоекраните като че ли не ги учудваше толкова много. Те се движеха не особено изненадани сред този свят, който би трябвало да ги смае и дори да предизвика известна обърканост у тях. Беше им твърде забавно да плуват в безтегловността на вертикалните шахти на антигравитационните подемници и не изпитваха никакъв страх.

— С удивителна лекота се адаптират към всякакви условия — заключи Хуана вечерта, когато алкорианците се бяха прибрали в селото

си, преди да се стъмни. Те поканиха домакините да им гостуват на другия ден.

Холдън изведнъж доби загрижен вид и мрачно каза:

— Да, но се страхувам, че нашите адаптационни способности далеч не могат да се сравняват с техните.

— Какво искате да кажете, Крис? — попита младата жена.

— Цял следобед наблюдавах хората си. Познавам ги добре. След изпитанията, които изтърпяха в течение на този космически преход, те откриха сега един безгрижен райски свят. Преходът е рязък и се страхувам за реакциите им. Съществува голяма опасност тази безгрижност на алкорианците да ги зарази през следващите дни.

Той въздъхна дълбоко и добави:

— И като отговорен за този кораб и неговите хора аз трябва да бдя за дисциплината. Мислите ли, че ще е лесно в такава обстановка, Хуана?

— Оставете ги поне да се разтоварят малко, преди да се заловят с ремонта, Крис — отвърна тихо младата жена. — Нервите им са били подложени на крайно изпитание, имат нужда от почивка.

— Не мога да позволя безразборни контакти между тях и тези хора, за които нищо не знаем — заяви Холдън. — Видяхте ли тези млади жени? Те са прелестни, а и моите момчета не са наивници! Не искам истории... Чуйте, Хуана, тези същества изглеждат толкова безотговорни... Бих искал да вложите целия си талант на биогенетика и да се опитате с всички предохранителни мерки да ни доставите максимум сведения за отличителните характеристики на тази непозната раса. Това ще бъде вашата задача, докато пребиваваме на Алкория. Тя отговаря напълно на естеството на работата ви, нали?

— Да, Крис. Ще се опитам да се справя възможно най-добре, стига само да ми дадете възможност за това, без да се бъркате в моите методи. Така съм свикнала, знаете ли, и обичам да разполагам с известна независимост.

— Ще се опитам да съчетая спазването на правилата за безопасност, които се изискват от мен като ръководител на експедицията, с независимостта, която вие желаете, Хуана — каза усмихнато Крис Холдън. — Лестър ще ви помогне. Той е отличен лекар и ще ви бъде от най-голяма полза.

— Колко време ще останем на Алкория, Крис? — попита Хуана.

Бръчка на загриженост проряза челото на Холдън под немирните къдрици на светлите му коси.

— Пейвъл смята, че имаме работа поне за около три седмици — каза той. — Окончателно се отказахме да установим връзка с нашата галактика. Ян Никълс твърди, че е невъзможно със средствата, с които разполагаме... Трябва да се примирим: там сигурно ни смятат за изчезнали... Ние сме като корабокрушенци, изхвърлени на непознатия бряг на очарователен остров, откъснат от останалата част на света. Остров, на който е примамливо да се живее... Като дете съм чел разказите за някогашните големи мореплаватели, за онези моряци, които са прекосявали океаните с дървените си кораби, движени от ветровете... Някои от тях са откривали приказни острови в топлите морета на земното кълбо. Там те са намерили лесен, щастлив и безгрижен живот. Реакцията на мнозина от тях е била да се отрекат от света, в който са живели, да забравят, че са били подвластни на една дисциплина, която изпърво са приели, но която не им е предоставяла избор... Времената са се променили, но не и хората, Хуана... Ето защо много ми се иска да напуснем бързо Алкория. Затова ще бъда принуден да изисквам от хората си желязна дисциплина...

ГЛАВА IV

През следващите дни около кораба и в ремонтната работилница закипя интензивна работа. От модула, който му служеше за жилище, но бе превърнал в истински команден пункт, Крис Холдън контролираше операциите по привеждането на Сигнус-Х-І в готовност за път в най-скоро време. Повредите, станали по време на хиперпространствения преход, се оказаха по-малко катастрофални, отколкото бе очаквал, и смътното му безпокойство не идваше от чисто техническите проблеми. Не, онова, което тревожеше Крис Холдън, бе най-вече общото поведение на хората му. Те си вършеха работата както трябва, но изричната заповед да не напускат пределите на лагера им тежеше все повече и повече.

Въпреки че за няколко часа усвои алкорианския език благодарение на една комплексна апаратура за интензивно обучение, на Крис Холдън му бе много трудно да накара старейшината Галеа Ивхи да разбере, че е за предпочитане алкорианците да не се въртят край площадката, където беше кацнал корабът. Явно Галеа Ивхи не можеше да проумее какви трудности би създал у земяните начинът на живот на неговите сънародници. Изглеждаше, че намира за неестествено земяните да не участвуват в този безкраен празник, какъвто всъщност беше животът на алкорианците от селото Ава-ера.

Крис и командният състав на кораба бяха посетили това село на следващия ден от пристигането им на планетата. То се състоеше от няколко колиби с форма на правилен конус. Земяните се изненадаха от уютната наредба в тях, проста, вярно, но учудващо практична. И там господствуваха красотата и хармоничното равновесие на формите.

— Това е една селска и занаятчийска цивилизация — бе заключила възторжено Хуана Сантос. — Цивилизация, която създава впечатление, че никога няма да еволюира в техническо отношение. Така си живеят може би от незапомнени времена и са щастливи...

Биогенетичката успя да получи от Холдън разрешение да се настани в самото село, за да проучи по-лесно основните

характеристики на тази привилегирована раса. Тя също завидно бързо бе научила езика на алкорианците и малката общност, наброяваща стотина души заедно с жените и децата, веднага я бе приела като свой човек.

Сутринта на петия ден тя можа да представи първия си доклад на командира на земната експедиция. Според наблюденията ѝ алкорианците бяха надарени с изключително здраво телосложение; с нищо неотличаващо се от телосложението на хората от земната раса. Оставаше само загадката за това тяхно учудващо психическо равновесие.

— Мозъкът им е също като нашия — поясни младата жена. — Притежават буден ум, затова не мога да си обясня този застой в еволюцията им. Може би се дължи на някакво външно влияние, но все още не съм успяла да определя неговото естество.

— Добре, продължавайте, Хуана — каза Холдън. — Но се питам дали имаме наистина правото да проучваме тези същества. С какво можем да сме им полезни, в случай че други експедиции посетят след нас този странен свят? Ще трябва сериозно да помислим по въпроса, когато се върнем в нашата галактика.

— Всъщност аз не смятам, че нашата цивилизация ще съблазни тези простички същества — отвърна иронично усмихнатата Хуана Сантос. — Очевидно не им трябва нищо повече от онова, което имат. Знаете ли, че са изключително устойчиви към микроорганизмите? Изглежда, тези хора не знаят що е болест и повечето от тях умират спокойно от старост. Това е едно общество-модел, без каквато и да било репресивна система. Законите им са с неопровержима логика и, изглежда, всеки ги прилага инстинктивно, без чувство на принуда. Все повече и повече оставам с впечатлението, че има какво да научим от тези хора!

— При условие че цялото им поведение се дължи на някаква естествена причина — замислено продума Крис Холдън.

— Какво искате да кажете, Крис? — попита биогенетичката.

— Аз също ги наблюдавам, когато имам време. Но може би не с погледа на специалист като вас, Хуана. Не съм сигурен дали ще мога да определя точно някои мои впечатления, но... но ми се струва, че това тяхно поведение е... как да кажа?... Изкуствено. Имам чувството, че натам трябва да насочите търсенията си.

— Мислите за някаква изкуствено предизвикана еуфория?

— Не знам. Може би... Но признавам, че съвсем нямах време да се спра на тази подробност през последните дни. Поведението на моите хора ме занимава много повече, отколкото това на алкорианците!

— Неприятности ли имате, Крис? — попита младата жена.

— Не точно, но познавам моите лъвчета. Не са от кротките. Затова бързам да потеглим в космоса. Вчера избухна свада по съвсем глупав повод между двама космонавти... Трябва да настоявате пред Галеа Ивхи да забрани на своите да идват на площадката. И най-вече на жените. Някои се навъртат постоянно наоколо и дори се къпят голи в лагуната от западната страна.

— На тези същества няма как да им се обясни понятието забрана — каза Хуана с въздишка. — Те живеят, както им харесва. Любят се сред природата най-невъзмутимо. Ние не можем да им налагаме нашите закони, Крис. Те не могат да ги приемат. И съвсем искрено недоумяват защо вашите хора ги отбягват. Но ще се опитам пак да им обясня...

Не минаха и два дни след този разговор, който се състоя в командния модул на Крис Холдън, и нещата започнаха сериозно да се объркват. Един човек от техническата служба липсваше при вечерната проверка. Оказа се също, че единият от обслужващите глисери бе изчезнал от главния хангар. Джеф Викърс докладва на своя началник за станалото.

— За кого става въпрос? — попита Холдън загрижено.

— Ралф Престън — отвърна Викърс. — Напоследък изглеждаше нервен и дори има бурна разправия с Пейвъл във връзка с допуснатата грешка в неговата работа. Освен това...

Помощник-командирът на Сигнус-Х-1 имаше отегчен вид.

— Освен това? — настоя сухо Холдън.

— О! Вероятно са клюки, нали знаеш... Изглежда е говорил доста с другите за алкорианците. Виждали са го много пъти да разговаря с една алкорианка край лагера.

— И при това бях забранил достъпа до мантино-инструктора^[1] — заплашително каза Холдън.

Викърс се изсмя и смехът му можеше да се тълкува най-различно.

— Мислиш ли, че типове като Престън трябва да говорят добре алкориански, за да бъдат разбрани, Крис? Но бога ми, постави се и ти за момент на мястото на тези момчета, които седмици наред не са виждали друга жена, освен Хуана, до която не биха се осмелили и да припарят! А сега пред очите им са само жени, досами лагера. Пък са и общителни, не се различават от нашите, на всичко отгоре даже се къпят голи край брега!

Холдън стана от креслото пред работната си маса, отрупана с планове и диаграми, и се изправи пред своя помощник.

— И какво искаш да направя, Джеф — изръмжа гневно той. — Да им кажа: „Карайте, момчета, забавлявайте се, днеска сме тук, утре ни няма. След ден-два ще си тръгнем вероятно завинаги, та гледайте да оставите незабравим спомен у тези момичета! Направете им деца и ако те родят истински чудовища поради несъвместимостта между нашите две раси, пука ни: ние ще бъдем вече на сто светлинни години от тази слънчева система!“ Това ли искаш да им кажа, Джеф!

Джеф Викърс поклати отчаяно глава.

— Е, чак толкова, Крис — въздъхна той. — Бих искал само да разбереш сегашните реакции на хората. Само да ги разбереш, Крис.

— Да ги разбере и да ги вразумя, а? — изсмя се Холдън. — Че може ли да се вразумят деца, открили един приказен свят, достъпа до който някой иска да им забрани? Там е цялата работа. Невъзможно е, Джеф, сам знаеш, и то не по-зле от мен. Кажи да ни приготвят един глисер и предай командването на Пейвъл. Ще се опитаме да намерим този тип, преди да е сторил куп глупости...

Те откриха край плажа задигнатия от Ралф Престън глисер, облян в меката светлина на една от трите луни на Алкория. Космонавтът не бе и помислил да изключи системата за автоматична локализация и бордовият радар на антигравитационния глисер, в който се намираха двамата офицери на Сигнус-Х-І, засече много лесно изоставената от своя пилот машина.

Имаше много следи около нея и Крис Холдън ги разчете без затруднение:

— Следи от ботуши и боси крака... Тук е срещнал алкорианци и вероятно ги е последвал. Ще отидем чак до селото, следите, изглежда, водят натам.

Четвърт час по-късно глисерът се закова в центъра на селото сред широката поляна с конусовидните колиби наоколо. Огън гореше весело на площада, странно мелодични песни изпълваха лунната нощ.

Хуана Сантос се втурна към машината, докато двамата земяни излизаха от нея. Усмехнати алкорианци тутакси наобиколиха глисера, говорейки всички едновременно.

— Много любезно от ваша страна, че ни идвате на гости — каза младата жена.

По навъсения вид на Крис Холдън тя разбра, че се е случило нещо сериозно, и веднага попита:

— Какво става, Крис?

— Един от хората ни е напуснал лагера. Срещнал е алкорианци някъде по плажната ивица и предположих, че мога да го намеря тук.

— Никого не съм видяла — каза младата жена.

— Опитайте се да подразберете, Хуана — предложи Джеф Викърс. — Не ще да е много далеч.

Няколко минути по-късно младата жена се върна при тях и загрижено съобщи:

— Наистина е идвал тук... В компанията на едно момиче на име Оа-Реа... Казват, че са в една от онези колиби там! Подсмивват се... Казват, че не трябва да им пречим...

— По дяволите! — глухо изруга Холдън. — Именно от това се опасявах! Трябва да вървим, Хуана. Тези хора изобщо не съзнават какво вършат! Покажете ми къде се намира тази колиба.

Тя беше на края на селото и като всички други нямаше врата, само една обикновена растителна завеса препречваше входа. Слабото мъждукане на светилничетата се прокрадваше през плетеницата на тази завеса, леко полюшвана от вечерния бриз. Холдън се поколеба за миг — преди да я дръпне, трябваше да наведе високата си снага, за да влезе. Влезе и замря на прага от изненада. Ралф Престън се бе изтегнал върху застлания с кожи под до нещо като ниска масичка от много тъмно дърво. До него бе полегнало едно повече от съблечено момиче, което съвсем естествено се усмихна на пристигналите, изричайки нещо като „добре дошли“. На масата имаше плодове, храна

и широки, изящно изработени калбаси, пълни с кехлибарена течност. Престън държеше една такава калбаса в дясната си ръка, която вдигна към Холдън.

— Наздраве, командире — провикна се той еуфорично. — Седнете де! Има място.

— Станете, Престън — скастри го Холдън с леден тон. — Веднага тръгвате с нас към лагера!

— Не ща — въздъхна космонавтът. — Тука никак не е зле. Наистина ми бе дошло до гуша от този скапан кораб! Сега всичко е наред. Нали така, хубавице моя?

— Заповядах ви нещо, Престън — натърти Холдън със застрашително спокоен глас. — Имате точно десет секунди, за да го изпълните. Утежнявате положението си, драги.

— Би трябвало да го опитате, командире — отвърна другият, все едно че на него не говореха, в пълна еуфория.

Той сочеше към съда, който държеше в ръка, и поясни:

— Много е хубаво, превъзходно за нервите. Тук по цял ден това пият — казват, прави човека щастлив. Истина е. Мисля, че през живота си не съм бил толкова щастлив. Да се любиш, след като си пил от него, това е една фантазия... Да ви кажа ли, командире? Нищо не разбираме ние. Те обаче разбират! Да ви кажа ли и още нещо? Аз май ще остана тук. Даа... Анулирам договора и се настанявам в този рай. Ако питате мене, най-добре и вие тъй да направите! Животът е кратък. Да го изживеем щастливо!

Холдън стисна юмруци. Джеф Викърс се приближи до него.

— Остави на мен, Крис — прощушна той. — Злото е сторено вече. Ще си послужи с моя импулсатор колкото е възможно незабелязано, заради момичето. Той изглежда съвсем объркан...

Холдън се извърна, без да каже нищо. Хуана чакаше до входа на колибата.

— Струва ми се, че това младо момиче ще има нужда от вашите услуги и от услугите на Лестър — подхвърли той навъсено. — Имали са сексуален контакт...

— Нищо страшно, Крис — промълви биогенетичката. — Тук знаят как да контролират раждаемостта — в това отношение са отишли много по-далеч, отколкото предполагахме. Но все пак ще се опитам да следя и отстраня опасността. Още не знаем как би се развила

евентуалната бременност на тази жена. Какво ще направите за този човек?

— Джеф ще го неутрализира временно и той ще ни последва, без да ни създаде трудности.

— Исках да кажа... впоследствие, Крис — каза тихо младата жена.

— Това не е ваш проблем, Хуана — отвърна Холдън. — Престън прояви грубо неподчинение и ще бъде наказан, като се вземат предвид някои смекчаващи обстоятелства. Във всеки случай не е моя работа да осъждам постъпките му, въпреки че законите на нашия свят ми дават това право. Но трябва да послужи за назидание, та да не се изкушат приятелите му и да тръгнат по същия път. Обстановката в лагера се влошава с всеки изминал час и аз не мога да избирам средствата.

— Не бих искала да съм на ваше място, командире — хладно заяви Хуана, обърна му гръб и се отправи към центъра на селото, където песните и танците продължаваха, сякаш нищо не се бе случило.

В този момент Холдън се почувствува съвсем самотен. Някаква неопределена тревога витаеше над селото. Тази радост изглеждаше неестествена, както и еуфорията на Ралф Престън, който дори не осъзнаваше сериозността на своето положение.

В колибата настъпи раздвижване и Викърс излезе, придържайки космонавта, чийто поглед бе някак особено втренчен. Той се оставяше да го водят, без да протестира.

— Ще се оправим сега — подхвърли Викърс. — Ще го отнесем до лагера и ще изпратя Пейвъл да върне втория глизер. Но трябва бързо да действваме. След десет минути ще бъде както преди малко. Видя ли го това питие?

— Да... Ще кажа на Лестър да го анализира. Но съм твърдо убеден, че тук е ключът към цялата загадка.

— Нещо като наркотик, а? Във всеки случай това би обяснило непрестанното им веселие... Ти беше прав, Крис... Ако нашите момчета опитат тази гадост, загубени сме!

---

[1] Уред за превеждане от чужд език на родния и обратно. ↑

ГЛАВА V

Ралф Престън все още се намираше в полусънно състояние, когато по заповед на Холдън бе затворен в единствената килия на Сигнус-Х-1. Космонавтът не даваше вид, че разбира тежестта на случая си, или по-скоро му беше все едно какво ще стане с него. С блажен израз на лицето той си тананикаше странната ритмична песничка, която Холдън и Викърс бяха чули в селото.

— Станал е също като тях — обади се Викърс, когато двама от екипажа на Холдън затваряха вратата на килията. — Какво смяташ да правиш, Крис?

Холдън прокара уморено ръка по челото си и глухо каза:

— Той не се подчини на заповедите и заслужава да бъде наказан за урок на другите. Няма как. А за другото — налага се да ускорим по-важните операции по ремонта, за да се измъкнем оттук по най-бързия начин. Искам до два дни корабът да бъде готов за излитане.

— Два дни! Но това е невъзможно, Крис!

— Казах вече: по-важните операции от ремонта, Джеф.

— Поемаме голям риск, като не проверяваме системно всички други повреди — забеляза помощник-командирът.

— Но още по-голям риск поемаме, като продължаваме престоя си на тази планета — възрази Холдън. — Изпрати ми Лестър в командната зала, също и Хуана Сантос и събери след това момчетата в салона за отдих. Ще се опитам да им обясня.

Десет минути по-късно главният лекар Лестър и Хуана Сантос влязоха в модула на Холдън. Последният им предложи столове, а той остана прав, разхождайки се нервно между отрупаната с листи и бележки маса и кушетката, разположена в ъгъла.

— Докторе, вие сте в течение на всичко, което се случи — започна той. — Престън е спал с това момиче, но в крайна сметка това не е най-лошото. Той е пил и от онова питие, което, изглежда, е някакъв еуфоризиращ наркотик, употребяван редовно от алкорианците.

— Наркотик е наистина — мрачно се съгласи Лестър. — Току-що получих потвърждение, че това питие, наричано от тях *талеф*, е причината за тяхното странно отношение към света. Изглежда, че всички алкорианци се намират непрестанно под неговото въздействие, но трябва да се отбележи и фактът, че така или иначе тази постоянна еуфория значително опростява съществуването им.

Холдън отвори уста да възрази, но Лестър вдигна ръка, за да го възпре:

— Чакайте, командире, това не е всичко. Аз също направих една важна констатация за този опиат, чиято употреба е нещо напълно естествено за тях. Нещо, което е неразделна част от ежедневието им. Питието, приготвяно от диво растение, което вирее в гората, е *абсолютно безвредно за техния организъм*. Нещо повече, на пръв поглед изглежда, че то подпомага обмяната на веществата и им създава тази необяснима устойчивост срещу атаките на микробите. Не виждам наистина по силата на какви принципи можем да осъдим тази практика, която, повтарям, е напълно нормална в техните очи. Те вземат този опиат, щастливи са, а и не се забелязва никакъв вторичен ефект. Ще добавя, че това им е помогнало в продължение на векове да създадат едно изключително хармонично общество, което със сигурност няма на какво да ни завиди!

— Но ние не се числим към това общество, докторе — измърмори Холдън. — Ние зависим изцяло от Главния щаб на Земята космически сили и имаме да изпълняваме мисия. Изглежда, че животът на алкорианците доста ви привлича, капитан Лестър...

Главният лекар едва забележимо се усмихна.

— Твърде е възможно, командире. Нямам и намерение да отричам. Кой не би се изкушил от това безгрижие и тази радост от живота? Но аз не забравям, че принадлежа на един друг свят, макар да не съм го избирал. Ще изпълня мисията си докрай, знаете много добре. Известно ми е, че някои от нас не са така заинтересовани... Не бъдете много суров с Престън. Има смекчаващи вината обстоятелства.

— Знам — въздъхна Холдън. — Ще го имам предвид. Но Престън ще остане затворен в килията си, докато се върнем на нашата ширина. Тогава ще реша.

Той се обърна към биогенетичката, която откак бе пристигнала, не бе произнесла нито една дума, и я попита:

— Извършихте ли наблюдения над тази млада жена, Хуана?

— Да. Мисля, че в тази насока няма от какво да се опасявате. Алкорианките много добре правят разлика между физическото удоволствие и необходимостта от продължение на рода. Няма причини да се страхувате, че след като напуснем тази планета, ще се роди някое малко чудовище.

— Някаква реакция в селото? — попита Холдън.

— Никаква, Крис... Факт е, че те не разбират нашето поведение, но и много-много не се замислят. Считат ни за странни и комплицирани същества и толкова.

Интеркомът забръмча, чу се гласът на Джеф Викърс от модула:

— *Мъжете са събрани в салона, командире.*

Холдън натисна един клавиш:

— Добре, идвам.

Той погледна Хуана Сантос и лекаря, които ставаха от местата си.

— Можете и вие да дойдете. Бих искал също и професор Ян Никълс да се откъсне за момент от наблюденията и изчисленията си, за да присъствува на това събрание.

— Ей сега ще му кажа — съгласи се Хуана.

Двадесетина мъже се бяха събрали в салона, когато Холдън влезе. Целият екипаж, в пълен състав. Щом се появи офицерът, всички застанаха мирно. Някои от тях бяха навъсени, което не предвещаваше за Холдън нищо добро. Другите гледаха право пред себе си. Малко се престараваха.

— Добре, момчета — каза Холдън. — Свободно. Бих искал поне веднъж да забравите, че имам няколко нашивки повече от вас, и да разберете също така, че те ми тежат при някои обстоятелства. Случва ми се да издавам заповеди, които могат да ви се сторят абсурдни, но аз отговарям за този кораб, за неговата безопасност. А изглежда, че тя е застрашена, откакто ние кацнахме на Алкория.

— Но не и от алкорианците във всеки случай! — подхвърли един от електронните техници в сектор А.

— Приемам, че този миролюбив народ не представлява, така да се каже, непосредствена заплаха за Сигнус-Х-І — отвърна спокойно

Холдън. — Но забелязах, че техният начин на живот изкушава неколцина от вас. Така че искам да говоря за съществуващата психологическа опасност. Надявам се, че всички сте в течение на случая Престън? Ето току-що говорих с доктор Лестър и той със сигурност твърди, че алкорианците редовно поемат приповдигащ настроението опиат, който всъщност е виновен за тяхното състояние. Трябва да зачитаме изцяло техният начин на съществуване. Вероятно така живеят от хилядолетия и може би им е добре. Но ние, ние сме земяни. Не мисля, че имаме основания да се намесваме в този начин на живот, към който не сме се адаптирали. Освен това ние носим отговорността за един космически кораб и двама пътници на борда му, без да се има предвид определената мисия, която трябва да завърши успешно. И затова реших, че тази отговорност и тази мисия трябва да стоят над всичко друго.

Холдън обходи с поглед мълчаливите мъже. Някои от тях даваха вид, че разбират какво им говори, но той долови в тягостното им мълчание безброй неизказани неща. Червеят бе навлязъл дълбоко в плода и трудно можеше да бъде изваден оттам.

— Ще избързаме с отстраняването на авариите — продължи той, — като се спрем на най-съществените за движението на кораба. Искам след два дни да сме в състояние да отлетим. Лейтенант Пейвъл, от този момент чакам подробен доклад за хода на работата.

— Добре, командире. Ще можем вероятно да отлетим в срока, който посочвате, при условие че пренебрегнем системната проверка на помощните апаратури.

— Точно така виждах нещата и аз — отвърна Холдън.

— Извинете ме, командире — намеси се един от подофицерите, — но... по повод на Престън...

— Престън не се подчини на заповедите — каза сухо Холдън. — Той ще остане в ареста, докато стигнем до планетите от федерацията на ГАЛИМ. Тъй като ми задавате въпроса, знайте, че всеки, който откаже да изпълни заповед за в бъдеще, ще поеме неговия път заедно с всичките му последствия. Трябва ли да ви припомням, че сте положили тържествена клетва в деня, в който постъпихте в Космическите сили? Клетва да се подчинявате на заповедите независимо при какви обстоятелства...

В този момент отдясно настъпи раздвижване. Трина космонавти разбутаха другарите си и се спуснаха към Холдън с оръжие в ръка. Джеф Викърс, който инстинктивно понечи да застане помежду им, за миг се оказа с термичен пистолет, насочен към корема му, в невъзможност да направи и най-малкото движение.

— Никой да не мърда! — кресна един от мъжете и придърпа към себе си Хуана Сантос, опрял дулото на оръжието в слепоочието ѝ.

Третият от тях държеше Холдън на разстояние. Командирът на Сигнус-Х-І нема̀ време да направи каквото и да било, за да се защити. Силно побледнял, но с изключително спокоен глас той каза на облечения в син скафандър мъж, който го заплашваше:

— Мисля, че отлично съзнавате какво правите, Стъркман. Надявам се, известно ви е, че бунтът се наказва винаги със смърт.

— Знаем, как да не знаем — изхили се космонавтът. — Но знаем също, че ни е писнало да живеем като глупаци! Ето защо решихме да останем тук. Нищо по-просто от това. Чуйте, момчета! Не виждам защо ни е да се връщаме в ГАЛИМ, след като раят е тук! Дори не сме сигурни, че ще можем да изминем обратния път. Но който иска, да опита. Корабът почти се е разпаднал и с нищо не показва, че ще издържи изпитанието. Ние няма да тръгнем след два дни.

И той кимна към съучастника си, който все още държеше Хуана към себе си:

— Попитайте Гленмор. Той ще ви каже, че ако напуснем тази планета, практически нямаме никакъв шанс да я намерим отново. Навигационните ни уреди са в плачевно състояние и няма никаква вероятност благоприятното стечение на обстоятелствата, което ни отклони от тази траектория, да се повтори. Което означава, че ако някои от вас по-късно решат да скъсат с живота, който от рождение са водили в един заблуден свят, и пожелаят да се върнат на Алкория, за да си живеят като царе там, изобщо няма да могат. Така че ние предпочитаме да не оставяме питомното, за да гоним дивото.

Другите бяха отправили поглед към упоменатия Гленмор, един от специалистите по астронавигация, който си разбираше от работата. Думите на бунтовника явно не бяха думи ей тъй хвърлени на вятъра. Земяните не биха могли втори път да предизвикат изкуствено причините за това отклонение от траекторията и Алкория щеше завинаги да им се изплъзне...

— Момчета, сега е моментът да се направи избор — сега или никога — настоя мъжът, който, изглежда, стоеше начело на бунта.

Трима други космонавти и един подофицер се отделиха от групата без особено колебание.

— Съжалявам, командире — измърмори подофицерът, — но мисля, че Стъркман има право. Тук сме добре и желая да остана.

За няколко минути почти половината от екипажа се присъедини към бунтовниците. Стъркман изпрати неколцина от тях да вземат останалото оръжие, заключено в оръжейния склад на кораба.

Астронавигаторът пусна Хуана Сантос, оставяйки я свободно да се движи.

— Вие също може да избирате, госпожице — каза той. — Нямаме намерение да ви принуждаваме да останете тук.

Хуана Сантос го измери с поглед, изразяващ съвсем ясно какво мисли за умственото му състояние, и се отправи, без дума да продума, към застаналите един до друг Викърс, професор Никълс, инженер Пейвъл и хората, които бяха отказали да участвуват в бунта.

— Мисля... мисля, че имахте право, Крис — прошепна тя, доближавайки се до Холдън, който изглеждаше дълбоко вгълбен в себе си. — Тази планета ги подлуди...

ГЛАВА VI

Крис Холдън и неговите другари бяха под надзора на шепата бунтовници начело с Бари Стъркман, явния подстрекател на бунта. Водачът на бунтовниците, изглежда, разсъждаваше върху това, какво да правят по-нататък.

— Очевидно най-простото е да се отървем от вас — обяви той с неприятен кикот, — но ми е съвестно да го сторя. В края на краищата най-добре би било да се върнете в този свят, който не се решавате да забравите. Мисля, че ще ви предоставя тази възможност. Ние не сме убийци. Но трябва да говоря с момчетата. Те също трябва да си кажат думата. Та ще ви затворим временно някъде, докато решим какво да правим.

— Бихме могли да ги сложим на мястото на Престън? — подхвърли един от бунтовниците. — За него можем да сме сигурни, че ще бъде с нас! Изпревари ни вече, хитрецът му с хитрец!

Мъжете избухнаха в смях.

— Великолепна идея, Бласт! — одобри Стъркман и отправи зъл поглед към Холдън. — Това ще бъде справедлив обрат на нещата, нали, командире?

— Стъркман, вие съвсем сте се побъркали — опита се да го вразуми Холдън. — Дори не си давате сметка, че имате минимален шанс да се адаптирате към начина на живот на алкорианците. Щом отминете първоначалният етап на еуфорията, ще осъзнаете фаталността на грешката си. Искате или не, вие сте белязани от земната цивилизация. Постепенно ще си дадете сметка, че някои неща ви липсват жестоко, но ще бъде много късно. Не бих желал да съм на ваше място, драги мой.

— Затваряйте си устата, Холдън — изръмжа бунтовникът. — Аз и момчетата не се нуждаем от вашите проповеди! Хайде, тръгвайте оттук и знайте всички, че няма да се поколебаем да убием онзи, който реши да се прави на герой!

Един тунел от гъвкава материя водеше от салона право към помещенията на кораба и пленниците поеха по него, плътно охранявани от бунтовниците, въоръжени с неутронни пушки и парализиращи оръжия. Холдън размени бърз поглед със своя помощник, който вървеше до него, начело на неколцината задържани. Дватама се разбраха без думи. При най-малкия удобен случай те бяха готови и единият и другият да опитат всичко, за да променят нещата...

Но такъв случай не се представи по пътя от салона до трюма на Сигнус-Х-І, където се намираше килията на Ралф Престън. Бунтовниците не ги изпускаха от поглед нито за миг и държаха пленниците си на такова разстояние, че всякакъв опит за реагиране да бъде обречен на провал.

Стъркман се спря пред килията на Престън, протегна ръка към механизма на ключалката и като погледна иронично Крис Холдън, каза:

— Сигурно ще ви е малко тесничко вътре. Ще трябва да се посгъстите, но това пък ще ви принуди да стоите мирно! Онези от вас, които искат да си променят решението, все още могат да го сторят. После ще бъде много късно.

Той огледа застаналите един до друг пленници, но никой от тях не помръдна. Чувствайки се неловко, въпреки сигурността, която се опитваше да демонстрира, предводителят на бунтовниците се изсмя:

— Добре. Щом така сте решили...

Той натисна енергично копчето за автоматично отваряне на плъзгащата се врата и тя безшумно се отмести вляво.

— Хей, Престън — извика бунтовникът. — Можеш да излезеш оттам! Водим ти заместници.

От мястото, където се намираше, Крис Холдън не можеше да погледне във вътрешността на килията, но внезапно странното поведение на Стъркман го учуди. Бунтовникът втренчено гледаше към помещението, замръзнал от изненада.

— Престън! По дяволите, ти какво...

Той не довърши и изражението му мигновено се промени. Стоеше с отворена уста, с поглед, обхванат от неописуем ужас.

— Внимавай! — изрева един от бунтовниците, който се бе приближил, за да погледне, и отскочи назад с изкривено от панически страх лице.

От вътрешността на килията се разнесе нечовешко ръмжене и Крис Холдън почувствува как косите му се изправят. Той инстинктивно понечи да се отмести на свой ред, но пред зеещата дупка на входа нещата вече светкавично се развиваха. Излизайки бързо от вцепенението си, Стъркман понечи да се отдръпне назад, но нещо подобно на лиана се разлюля във въздуха, нави се около врата му, буквално го повдигна от земята и го запрати в стената на коридора. Той изрева, докато неговите хора с викове заотстъпваха назад. Като в кошмарен сън Холдън видя как друга лиана се появява в рамката на вратата. Краят ѝ завършваше с остро жило. Люшна се с невероятна сила. Жилото удари полузашеметения Стъркман в гърдите и нещастникът изрева отново, опита се да стане, после рухна изведнъж. Силни конвулсии разтърсваха тялото му, а от устата му излизаше предсмъртно хъркане.

В този момент в отвора се появи някакво ръмжащо чудовище, и то така неочаквано, че най-близкият от бунтовниците нема време да използва неутронната пушка. Някакво кошмарно същество, чието бледозеленикаво тяло слабо лъщеше под светлините в коридора. За миг Крис Холдън и другарите му зърнаха чудовищния призрак. Мъжете, които ги пазеха, се отдръпнаха назад в безпорядък, за да се предпазят от пипалата, заплющели във въздуха, търсейки някоя жертва.

Човекоподобно тяло със странна бледозеленикава плът, тук-там покрита с петна, образуващи нещо като кора, но с по-тъмен цвят. Върху млечнобялата му отвратителна яйцевидна глава, едно снопче, напomniaщо удивително на тичинки, стоеше като корона. Тази корона беше жълто-виолетова и отделните ѝ части се полюшваха. Очите му бяха сведени до два тънки хоризонтални процепа, а устата представляваше грозна и зееща тъмночервена паст. Ръцете изглеждаха атрофирани и висяха безпомощно край шуплестото тяло, в което имаше нещо отвратително. Чудовището стоеше изправено на силните си крака, покрити с черни алвеолни люспи, и около половин дузина лиани като тази, която порази Стъркман, излизаха от раменете и се разклоняваха в два изключително подвижни снопа.

— Стреляйте! — извика внезапно Викърс. — Стреляйте, по дяволите, какво чакате!

Уродливото създание бе застанало неподвижно сред коридора и гледаше напрегнато групата от земяни. Един от бунтовниците се реши да натисне спусъка на пушката си и Крис Холдън видя ясно попадението на неутронните куршуми върху гъбестата плът на съществото, което изръмжа дрезгаво и отстъпи няколко крачки назад. Но куршумите експлодираха в дъното на коридора, преминавайки през тялото на отвратителното чудовище, без видимо да го наранят.

Едно от пипалата внезапно се стовари върху стрелящия и надавайки безумен вик, мъжът рухна на пода също като Стъркман. Тежка, непоносима миризма на гниещи растения изпълни коридора. Изведнъж Холдън почувствува, че губи контрол над волята си. Мислите му ставаха смътни, неясни и страхът му постепенно намаляваше.

— Внимавайте! — задъхано извика той. — Тази гадина излъчва... психопарализиращи вълни!

Един от бунтовниците се втурна изведнъж, крещейки като луд, с оръжие, опряно на хълбока, но не успя да го използва — три от пипалата го парализираха, грабнаха го от пода, вдигнаха го чак до тавана и го запратиха с невероятна сила в стената отдясно. От силата на удара черепът му буквално се пръсна в металната преграда, кръв бликна от ноздрите и ушите му. После едно от жилата, вероятно отровно, удари още веднъж и виковете на нещастника секнаха моментално.

След това растителното същество направи огромен скок назад, завъртя се на уродливите си крака и изчезна в страничните коридори на кораба.

Едва тогава земяните успяха да дойдат на себе си. Крис Холдън реагира пръв. Той се впусна към един от бунтовниците, гледащи тъпо към края на коридора, и изтръгна оръжието от ръцете му.

— Тази гадина трябва да се преследва! — извика командирът на Сигнус-Х-І.

Напълно объркани от бързината, с която се развиха събитията, бунтовниците не можаха да реагират, за да овладеят положението. Внезапната смърт на водача им и на двама от техните съучастници ги извади от равновесие, бяха неспособни да вземат каквото и да е решение. Смаяни от тази невероятна история, те започнаха да изтрезняват.

— Хайде, стига сме се забавлявали — каза Джеф Викърс, вземайки оръжието на един от тях, който дори не помисли да се защити. — Бласт, Гленмор, Тъли, след мен!

Подчинени на неговия авторитет, тримата бунтовници стремглаво го последваха. Крис Холдън тичаше вече към страничния коридор. Бледа като мъртвец, Хуана Сантос не можеше да откъсне поглед от трите неподвижни тела, проснати напреки на коридора. Устните ѝ потръпваха, изглеждаше, че всеки момент ще заплаче. Останалите реагираха малко със закъснение, сякаш се събуждаха от кошмарен сън.

— Ами Престън? — задъхан попита лейтенант Пейвъл и хукна към килията, огледа се. Помещението беше празно... В един ъгъл, до кушетката, лежах разкъсаните дрехи на космонавта. Вонята на загнили растения стягаше гърлото и офицерът, залитайки, с изхвъркнали от орбитите очи, се отдръпна назад.

— Престън... Боже мой... Това не е... възможно — задъхваше се той.

Крис Холдън пръв излезе навън през люк номер три, зейнал в лунната нощ на Алкория. На места по земята се виждаха следи от лепкави петна — беше сигурен, че чудовището се е измъкнало през този изход. Викърс се присъедини към него, докато той търсеше в мрака, опитвайки се да открие растителното същество в района на лагера.

— Фотонните прожектори, бързо! — извика той, готов да натисне спусъка на оръжието си.

Един от бунтовниците се втурна към командното табло и натисна серия лостове. Силните прожектори прерязаха нощта, обливайки с ослепителната си светлина лагерните постройки наоколо.

— Там! — извика Викърс и хукна по стълбата.

В същото време и Холдън забеляза зеленикавия силует, който се измъкваше между два модула по посока на гората. Без да се поколебае нито секунда, той отправи един откос и светлинните следи на неутронните куршуми изчезнаха в мишената, която подскачаше на стотина метра от тях, ясно открояваща се в светлината на прожекторите.

— Улучи го — извика Джеф Викърс, стреляйки на свой ред.

Остър вик се разнесе в тишината. Остър вик, изразяващ и нечовешко страдание, и гняв. Зеленикавият силует, обграден от пипалата, които бясно шибаха наляво и надясно, залитна за момент, после спря, но веднага тръгна още по-бързо, гонен от светещите куршуми, които, изглежда, преминаваха през него, без да експлодират. Кошмарното същество изчезна в неосветения от прожекторите сектор и Крис Холдън престана да стреля.

— Нищо не може да се направи — извика той. — Куршумите ни преминават през него, без да му навредят. А падне ли нощта, и дума не може да става за преследване. Щом се разсъмне, ще опитаме да открием следите му.

Застанал до него, Джеф Викърс се опитваше да нормализира ускореното си дишане.

— Крис... Кажи ми, че не съм сънувал — задъхано помоли той. — Кажи ми, че наистина видях това... това нещо!

До тях стояха неподвижно тримата бунтовници с оръжие в отпуснатите им ръце. Холдън ги погледна за момент, сетне измърмори:

— Хайде, момчета, връщаме се. След всичко, което стана, предпочитам да забравя вашите магарии. Гленмор, разположете постове, освен ако нямате желание да се разходите в тази романтична гора.

Астронавигаторът не успя да овладее тръпките, които го побиха.

— Не, командире — каза той сдържано. — Мисля... мисля, че се побъркахме...

— Добре. Да не говорим повече за това — въздъхна Холдън. — Да видим какво става с другите.

Те намериха останалата част от екипажа в коридора, където се бе разиграла драмата. Главният лекар Лестър се беше навел над трите тела на бунтовниците. Когато Холдън застана до него и го погледна въпросително, той се изправи — лицето му беше каменно.

— И тримата са мъртви — глухо каза лекарят и посочи посинялото лице на Стъркман: — Сякаш е бил поразен от много силна отрова. Нараняването в гърдите е повърхностно и не може да доведе до смърт. Но има следи от белезникава течност по ръба на раната, която всъщност не е кървяла. Същото е и при другите... Това е... това е ужасяващо! Успяхте ли да догоните онова чудовище?

Холдън поклати глава:

— Не. Неутронните куршуми нямат никакъв ефект върху организма му. Сякаш е от растителна тъкан... Нищо не може да се разбере!

— Мисля, че аз разбрах — продума изведнъж Хуана Сантос, която се бе приближила въпреки отвращението, което изпитваше при вида на трите ужасни трупа. — Елате да видите, Крис...

Тя го поведе към вътрешността на килията и посочи купа от разпокъсани дрехи.

— Ето какво е останало от Ралф Престън — каза Хуана с треперещ глас! — Това... това чудовище, което току-що уби трима души...

Тя погледна Холдън с болезнена напрегнатост и довърши с едва доловим глас:

— Това чудовище е *самият Престън...*

ГЛАВА VII

Призори в командния модул на Крис Холдън бе свикан истински военен съвет. Тримата нещастници, станали жертви на зеленото чудовище, бяха погребани в лагера след кратка церемония под силната светлина на фотонните прожектори. Беше се събрал целият екипаж на Сигнус-Х-І заедно с Хуана Сантос и професор Ян Никълс, който, изглежда, не разбираше много добре в какво положение се намираха сега. Липсваше само доктор Лестър.

Седнал на работната си маса, с изопнато от умора лице, Крис Холдън огледа бавно другарите си, после погледът му се спря на Хуана Сантос, чийто израз беше не по-малко загрижен от неговия.

— Обяснете им, Хуана — започна Холдън. — Сигурно ще го сторите по-добре от мен. Толкова ми е трудно да повярвам всичко това...

Хуана Сантос завъртя фотьойла си, за да застане с лице към другите.

— Ще ми се да съм се излъгала — каза тя приглушено, — но за съжаление страхувам се, че последните констатации, които направихме с доктор Лестър, ни водят само до едно заключение. Доктор Лестър продължава да работи с материала, взет от телата на нашите нещастни другари, преди да бъдат погребани. Той смята, че може да определи естеството на поразяващата отрова, която явно е причината за смъртта на Стъркман и другите двама космонавти. Лично аз се съмнявам това да ни доведе до нещо съществено, но Лестър може да ни помогне да разберем какво се е случило в килията, където беше затворен Ралф Престън. Той ще ни съобщи заключенията си веднага щом ги изготви.

Тя замълча известно време, сякаш търсеше начин да им каже останалото.

— Трябва да се върнем на случая Ралф Престън — подхвана тя, след като помисли малко. — Защото той е жив...

Кратък шепот премина сред присъстващите, буквално зяпнали в устата биогенетичката.

— Няма и сянка от съмнение, че той е изпил известно количество от това питие, което алкорианците извличат от растение, виреещо в диво състояние в някои части на съседната гора, и което те наричат *талеф*. От това, което успях да науча, *талефът* расте почти навсякъде из Алкория и явно, че алкорианците, живеещи разпръснато на тази планета, в села, подобни на тукашното, всички без изключение, употребяват това питие. За тях то няма никакво вредно последствие, ако не вземем предвид постоянното еуфорично състояние, в което се намират и което дава облик на тяхната цивилизация. Все още не зная причината, поради която този опиат няма вредни вторични ефекти върху алкорианците, но определено трябва да отбележим, че той има поразяващо действие върху организма на земните жители.

Джеф Викърс се намеси с безизразен глас:

— Искате да кажете, че... след като е изпил тази гадория, Престън се е превърнал в това... това отвратително нещо?

— Именно това искам да кажа, господин Викърс — глухо отвърна Хуана. — И вие като мен можяхте да установите, че Ралф Престън не беше вече в килията си, когато това същество излезе от нея. Чудовището, което уби трима от нашите, не е могло да дойде отвън. Вашият командир ме увери, че е невъзможно да се влезе в килията на Ралф Престън и да се задвижи ключалковият механизъм отвътре. Но когато ние се озовахме в коридора, забелязахме, че този механизъм стоеше непобутнат на мястото си. Това означава, че Престън е този, който излезе от килията след страшната мутация, предизвикана от *талефа*, изпит от него няколко часа преди това...

Нов приглушен шепот се разнесе сред присъстващите. Хората на Крис Холдън се споглеждаха недоверчиво.

— Да, онзи, който броди сега на свобода из близката гора, наистина е Ралф Престън — потвърди Крис Холдън. — Той притежава колосална сила, както успяхте да установите, и представлява постоянна опасност и за нас, и за алкорианците. От тази ужасна мутация неговите психически способности изглеждат удесеторени. Мисля, че вие всички като мене почувствахте в един момент как губите контрол над волята си пред опасността, която представляваше за нас това кошмарно същество. Всъщност, мисля си, че ако желаете,

то можеше спокойно да ни убие. Но не го стори и струва ми се, че това не е даром или продиктувано от последен проблясък на хуманност.

— Какво искаш да кажеш, Крис? — намеси се отново Джеф Викърс.

— При това положение на нещата нищо не може с точност да се твърди, освен фактът, че чудовището има по всяка вероятност сложна растителна структура, която между другото го прави практически неуязвимо от неутронните заряди. Но то сигурно знае, че ние разполагаме и с по-мощни оръжия. Несъмнено неговите реакции бяха реакции на мислещо същество и това не може да се отрече. Ние представляваме опасност за него и все пак то не ни унищожи направо, въпреки че беше в състояние да го стори. Това ме води на мисълта, че има някаква определена цел спрямо нас... Не ме питайте коя е тя, не съм врачка. Изказвам само една хипотеза.

— Изглежда доста правдоподобна — обади се лейтенант Пейвъл. — В един момент и аз имах ясното усещане, че ни държи в ръцете си, но не можех да реагирам. Бях като парализиран психически и... и дори не се страхувах вече. Мисля, че бих могъл да се приближа до него, ей така, спокойно, без никакви опасения, но то побягна, ние не можахме нищо да направим, за да го неутрализираме. Струва ми се, че има нещо наум... В наш интерес е да сме нащрек. Преди да дойда, аз проверих дали дежурните са по местата си. Въоръжихме ги с йонни пушки и термични пистолети. Не познавам растение, дори и надарено с разум, което да устои на йонните лъчи...

— Бих искал да съм сигурен, че разполагаме със средство, с което да... да неутрализираме това чудовище — подзе Холдън, поклащайки глава. — Но ако притежава парапсихични способности, имам сериозни опасения, че ще ни е много трудно да го контрираме... Във всеки случай наше задължение е да опитаме всичко, за да премахнем тази заплаха, за която само ние сме виновни. Явно, че преди ние да дойдем на тази планета, за алкорианците не е съществувало нищо в заобикалящата ги природа, от което да се страхуват. А сега съществува Ралф Престън и заплахата, която той представлява за тези хора, още по-беззащитни от нас пред неговата сила. Не виждам какво биха направили техните стрели и копия, ако той реши да ги нападне, като се има предвид, че нашите неутронни куршуми преминават през тялото му, без да могат да го спрат!

— Трябва да предупредим хората в селото — реши Джеф Викърс.

— Може да опитаме — въздъхна Хуана Сантос. — Но се съмнявам, че ще го вземат на сериозно, господин Викърс. Не забравяйте, че понятието „заплаха“ нищо не им говори. Все едно да внушавате на човек, който е прекарал целия си живот на пустинен остров, колко е опасно уличното движение!

— Във всеки случай Ралф Престън трябва да бъде намерен — реши Крис Холдън. — Госпожице Сантос, съществува ли наистина вероятност тази мутация да е обратима?

— Няма нищо невъзможно — въздъхна отново младата жена. — Но трябва да разполагаме с много сигурни средства, за да обясним дълбоките причини за тази мутация. А ние имаме само една бедна лаборатория. Както и да е, определено мисля, че няма никаква надежда да спасим Престън. Теоретически можем да приемем този човек за мъртъв...

— Такова е и моето мнение — мрачно подхвърли Холдън. — Така че нямаме друг избор... Щом се съмне окончателно, ще имам нужда от доброволци. Една въоръжена група ще трябва да открие следите на това растително същество и да го премахне, независимо по какъв начин. Аз самият ще застана начело на тази група.

— Имам възражение, командире — намеси се енергично Джеф Викърс. — Мястото на командира е на борда на неговия кораб. Не трябва да забравяме, че работата по ремонта на кораба не е привършена и че нашата цел е да напуснем колкото може по-бързо този свят, в който носим само нещастие. Аз ще оглавя групата.

И той погледна командира си, който, изглежда, се колебаеше, въпреки неопровержимата логика на току-що изреченото, и добави:

— Нямах друг избор, Крис — усмихна се той. — Прочети пак някои пасажии от правилника и ще се убедиш.

— Добре — капитулира Холдън. — Намери доброволци и бъди готов да тръгнеш, щом денят настъпи. Ще вземеш необходимото въоръжение и ще поддържаш радиовръзка с командната зала... Лейтенант Пейвъл...

— На вашите заповеди, командире — отвърна повиканият, изправяйки се.

— Поискайте таблетки с витамини от Лестър и ги раздайте на момчетата. Трябва да се заловят на работа колкото може по-бързо. Поддържам заповедта си за излитане в двудневен срок. А дотогава ще трябва да решим така или иначе случая Престън. Хуана... Остана още един важен въпрос за изясняване. Вие не го засегнахте във вашето изложение преди малко. Въпросът за относителния имунитет на алкорианците спрямо страничните ефекти на *талефа*...

— Не се спрях на него, тъй като ми е напълно непонятно защо те никога не стават жертва на тази мутация, която настъпва у всеки земянин, употребил *талеф* — отвърна младата жена. — Признавам, че не ми е хрумвало да търся в тази насока, защото установих, че земяните и алкорианците са устроени еднакво в психично и анатомично отношение. От друга страна, не подозирах какъв поразяващ ефект има опиатът върху нашия организъм. В крайна сметка може би съществуват основни различия на генетично ниво между двете раси, но не разполагах с време, за да се занимая по-подробно с този въпрос.

— Мисля, че е дошъл моментът да го разгледаме по-обстойно, Хуана — настоя Холдън. — При сегашното положение трябва да разполагаме с всички детайли. И най-незначителният от тях би могъл да ни помогне в решаването на проблема.

— Много добре. Ще се върна в селото и ще занеса там целия преносим материал от лабораторията.

— Някой ще ви придружи — заключи Холдън. — Но няма да остане с вас. Като имам предвид с колко хора разполагам, не ми е възможно да ви осигуря постоянна охрана, без да...

— Ще се справя прекрасно и сама — отсече биогенетичката.

— Трябва да вземете със себе си все пак някакво термично оръжие. Преди да тръгнете, ще ви покажа как се борави с него. Ще разполагате също и с портативна радиостанция. За всички останали ще бъде абсолютно забранено да се отдалечават от лагера.

Когато хората излязоха от командния модул, настъпващият ден обагреше небето в нежнорозово и топлината на голямото алкорианско слънце прогонваше вече леките изпарения над лагерните помещения.

— Бъди предпазлив, Джеф — прощушна Холдън, когато Викърс напусна модула. — Обаждай се и при най-малката опасност. Не

поемай никакъв риск с това чудовище. Стреляйте без предупреждение. Не можем да сторим нищо повече за Престън.

— Знам — отвърна с въздишка помощник-командирът на Сигнус-Х-1. — И все пак ужасно е, като си помислиш, че трябва да убиеш някой свой...

Към средата на утрото един от въоръжената група, водена от Джеф Викърс, привлече вниманието на другарите си, посочвайки им някакъв отвор в утъпканите хрусталаци. Осемте въоръжени до зъби космонавти вървяха от сутринта по дирята на човека-растение, очертана на места от леко белезникави следи, подобни на онези, които се срещаха около кораба.

— Май че е минал оттук, командире — прошепна космонавтът. — Придвижва се в права линия, без да се отклонява от пътя си, и помита всичко, което се изпречи насреща му. Сигурно знае къде отива...

— Така изглежда — потвърди Викърс, наблюдавайки белезникавите следи.

Той хвърли поглед наоколо и се ориентира по слънцето, издигнало се вече високо в чистото синьо небе.

— Селото трябва да се намира най-малко на два километра в тази посока, ако не се лъжа — каза той сякаш на себе си.

— Точно така — потвърди астронавигаторът Гленмор, който се беше включил като доброволец в операцията. — Не е имал намерение да отива натам, а това все пак е добре!

Изведнъж, тъкмо когато малката група се канеше да тръгне, някакъв шум отвъд хрустите привлече вниманието на Викърс.

— Чакайте малко — прошепна той, готов да натисне спусъка на йонната си пушка. — Тук наоколо има нещо. Разпръснете се, без да вдигате шум... Стреляйте само в краен случай, но стреляйте, не се колебайте.

Мълчаливи като сенки, хората се отдалечиха един от друг и заобиколиха хрусталаците, които им препречваха пътя. Гледката, която се разкри пред очите им, ги накара да занемаят в продължение на няколко секунди. Странно шествие се носеше към тях и Викърс веднага разпозна начело на процесията старейшината на алкорианците

от Ава-ера. Зад него бавно вървяха неколцина мъже, които държаха две набързо стъкмени носилки от клони. Две-три жени следваха шествието.

Това, което изненада най-вече Джеф Викърс, когато групата спря пред тях, бе необичайният израз по лицата на алкорианците. Изглеждаха поразени, като в някакъв транс. Жените, обикновено тъй весели, сега бяха обхванати от някаква необяснима скръб.

Викърс наведе дулото на оръжието си и махна приятелски с ръка. Галеа Ивхи му отговори с обичайното си леко повдигане на тоягата, но никаква усмивка за поздрав не озари сериозното му както никога лице.

— Какво става? — попита тихо Викърс на алкориански.

Старецът не отговори, сякаш не бе разбрал въпроса. После той се поотдръпна встрани и смътна искрица проблесна в очите му, изпълнени с дълбока тъга. Тогава Викърс можа да види какво имаше в двете носилки, които алкорианците безкрайно внимателно положиха на тревата. Изведнъж той почувствува как сърцето му се качва в гърлото и стомахът му се свива от силно гадене. Двете тела в носилките, ужасно осакатени и почти разпокъсани, представляваха отвратителна кървава каша, но все още можеше да се различи, че са мъж и жена...

— Боже мой... — изуми се Викърс.

Той погледна Галеа Ивхи, чийто поглед също бе отправен към двата трупа, и попита отново:

— Какво се е случило, приятелю?...

Старецът сякаш излезе от вцепенението си и отклонявайки уморения си поглед встрани, обясни тихо:

— Тръгнаха да берат плодове. Бяха четирима... Двама от тях дойдоха да ни предупредят. Казаха, че някакво непознато същество се е нахвърлило върху им, надавайки страхотен рев. За няколко секунди младежът и момичето, които носим сега, са били превърнати в това, което виждате... Нещастие сполетя народа ни, земяни...

— Как изглеждаше това същество? — попита трескаво Викърс.

Описанието, което направи един от отървалите се алкорианци, не остави никакво съмнение у земяните. Ралф Престън, или поне това отвратително и опасно нещо, в което се бе превърнал, наистина бе минал оттам. Сигурно алкорианците са го изненадали и той веднага се е спуснал в ужасна атака с тежки последствия.

— Какво е това същество? — попита Галеа Ивхи.

— Още не знаем с точност — предпазливо се обади Викърс. — Но и ние имаме убити и сега преследваме това чудовище, за да се опитаме да го унищожим. Трябва да се върнете колкото може по-скоро във вашето село. Жената от нашия екип е сигурно там вече. Барикадирайте се и бъдете готови да се защитавате. Разбирате ли?

Галеа Ивхи не разбираше. Той се намираше между съня и действителността и Викърс беше сигурен, че алкорианците наистина не осъзнават каква опасност ги заплашва. Тези изпитания бяха съвсем нови за тях. Познаваха смъртта естествено, но тя никога не ги бе покосявала по този ужасен и брутален начин, така че бяха неподготвени за събитията... Но дори и да не съзнаваха това, все още страхът бавно се прокрадваше у тях, като коварна отрова...

— Нещастие ни сполетя — повтори старецът примирено.

Той даде някаква заповед и носачите вдигнаха носилките с мъртъвците, за да тръгнат отново. Викърс срещна широко отворените очи на една от жените, съвсем младо момиче, което вървеше машинално, вперило поглед в ужасно осакатените тела.

Когато се изравниха, той я чу да тананика в полуглас някаква ритмична мелодийка. Затрогваща жалобна песен, от която ти се приплаква.

— Радиовръзка с X-I, незабавно — заповяда Викърс напрегнато. — Трябва да предизвестим командира...

ГЛАВА VIII

— Имате връзка с базата, командире — каза радистът, подавайки дисковидния микрофон на Джеф Викърс.

Леко носовият тембър на Крис Холдън прозвуча ясно в спокойното утро:

— Джеф, какво направихте?

— Нещата не вървят на добре, Крис — промърмори Викърс, поднасяйки микрофона до устата си. — Продължаваме по следите на нашия дивеч, но се случи нещо лошо... Попаднал е на група алкорианци, тук някъде. Ужасно е... Крис. Един мъж и една жена — убити, превърнати в безформена маса. Хората от селото са дошли да вземат телата. Не могат да разберат какво ги е сполетяло. Опитах се да ги убедя, че трябва да се укрият в селото, но не съм сигурен дали осъзнават опасността. Приемат събитията като неизбежна фаталност. Неспособни са да реагират нормално.

Когато той спря да говори, настъпи тишина.

— Крис?

— Чух, чух — произнесе уморено гласът на Крис Холдън. — Трябва да се намери това чудовище, Джеф! И то бързо, преди да е започнало пак... При първа възможност ще отскоча до селото и ще се опитам да им обясня.

— Там ли е Хуана Сантос?

— Да, и тъкмо затова не съм спокоен.

— Засега чудовището е далече от Ава-ера — увери го Викърс. — Движи се в права линия, обратно на селото.

— Опитайте се да го пресрещнете, преди да е променило намеренията си — извика Холдън.

— Тръгваме — каза Викърс — Край.

Той върна микрофона на радиста и махна с ръка:

— Продължаваме, момчета. Отваряйте си очите.

Те тръгнаха, след като попаднаха отново на следата на човека-растение, която лесно се различаваше сред една тревиста равнина. Там,

откъдето бе минал, тревата беше смачкана. Същата белезникава диря продължаваше и по-нататък.

— Питам се какво ли е това — продума Джеф Викърс, навеждайки се над необичайните следи.

— Да, във всеки случай страшно отвратително — отбеляза един от мъжете. — Сякаш се е насочило към онези дървета.

Дънери с причудливи форми, извити и стърчащи към небето като оголени скелети, образуваха зловеща горичка на неколкостотин метра от групата, която току-що се бе спряла. По-нататък, сред вълните на буйната зеленина, отново властвуваше тропическата гора.

— Да вървим — реши Викърс.

Те се приближиха до дърветата и на няколко пъти изгубиха следата по един каменист участък.

— Завил е рязко — отбеляза един от космонавтите, сочейки в определена посока. — Сигурно е изчезнал към гората...

Проточен рев раздра тишината, смразявайки кръвта във вените на мъжете, които застанаха нащрек, готови да натиснат спусъка.

— Това е той — прошепна Викърс, едва сдържайки овладялото го чувство на тревога. — Не е далеч...

Ревът премина в нещо като хъркане, което замря и настъпилата тишина звънна някак особено заплашително. Викърс се почувствува несигурен. Испита силното желание да се обърне, да отиде в базата и да каже на Холдън, че не са открили нищо. Хората от групата, чули ужасния вик, бяха замръзнали на място. Те също се колебаеха дали да вървят по-нататък.

— Напред! — извика Викърс и сам не позна гласа си. — Стреляйте направо, щом се покаже.

И човекът-растение се показва няколко минути по-късно, когато групата наближи гората. Той се появи за една-две секунди отляво, отново нададе ужасния си нечовешки вик и изчезна сред огромните като дървета папрати. С изопнати до краен предел нерви, един от космонавтите бясно натисна спусъка на йонната си пушка почти без да се цели. Дълъг виолетов пламък блъвна от дулото и потокът лъчи стопи всички растения околоръст на няколко метра в дълбочина, образувайки своеобразен тунел в пищната зеленина.

Протяжен животински вой последва свистящия изстрел.

— Отишъл е надясно — извика Викърс. — По дяволите! Придвижва се със страхотна бързина.

— Доста ще се поизпотим, докато го намерим там — обади се неуверено един от мъжете. — Сякаш че...

Той не довърши изречението, само с трепереща ръка опипа лицето си. Страхът вече кълнеше у него. Някакъв вътрешен страх, който не можеше да овладее. Джеф Викърс също изпитваше страх, но нещо неудържимо го караше да върви напред. И той тръгна отново, с поглед, фиксиран към мястото, откъдето дойде воят. Мъжете се поколебаха за миг, после го последваха, наредени в полукръг с насочено напред оръжие.

Когато Викърс стигна до първите гигантски папрати, целият бе плувнал в пот, мускулите го боляха от напрежение.

— Ей там е, вътре — извика той. — Стерн, метни една граната!

Стерн измъкна от колана си яйцевиден предмет, трескаво го зареди, силно замахна и гранатата изчезна в буйната растителност. Почти моментално последва глуха експлозия — истинско миниатюрно слънце блесна сред листата и висящите лиани на гигантските дървета. Светлинни вълни се разляха в концентрични кръгове около центъра на експлозията и на това място гората сякаш се стопи, докато малкият слънчев диск продължаваше да се върти около оста си с тътен и шеметна бързина.

— Включете антирадиационните уреди — заповяда Викърс. — Тръгваме!

Той се отправи решително към мястото на експлозията, което ставаше все по-прозрачно в радиус от стотина метра. Растителността буквално се бе изпарила пред тях, земята беше оголена, почерняла, с бледосинкава мъгла над нея, която от време на време леко се раздвижваше. Ослепителното слънчево кълбо бе изчезнало от центъра на оголения сектор и там, където гранатата избухна, почвата се бе раздробила на стъквени кристалчета. Викърс се огледа наоколо. Ако онова чудовищно създание е попаднало в зоната на радиация, вече трябва да е умряло...

— Там... там е! — заекна внезапно един от космонавтите.

Човекът-растение се намираще в края на оголения от експлозията терен, стъпил здраво на силните си крака. Неговите странни и извънредно подвижни пипала плющяха във въздуха от двете

страни на тялото. Погледът на тесните му очи фиксираше групата земяни, които инстинктивно се притискаха един до друг.

— Трябва... да го убием — задъхваше се Викърс, като се опита да вдигне пушката си. — Стреляйте, по дяволите... Стреляйте!

Но той самият се чувствуваше неспособен да натисне спусъка. От това разстояние те не можеха да пропуснат целта. Невероятното чудовище стоеше неподвижно.

— То се подиграва с нас — помисли с горчивина Викърс. — Заповядва... заповядва ни да не стреляме по него и ние се подчиняваме!

Колко време са стояли така, един срещу друг? Не бяха в състояние да кажат. Тази сила, срещу която не можеха нищо да сторят, ги правеше неспособни да вземат каквото и да е решение. После чудовището бавно се размърда и заотстъпва в буйната растителност, без да ги изпуска от погледа на едва забележимите си очи, разположени по средата на отвратителната глава, над която се полюшваше венецът от тичинки.

Викърс направи крачка напред, след това още една. Хората го последваха като хипнотизирани от гнусното чудовище.

— Трябваше да предупредим Крис — каза Джеф Викърс.

Но го изрече неуверено, знаейки със сигурност, че няма да има сили да повика командира на Сигнус-Х-1.

„Свършено — помисли той. — Свършено е с нас...“

Те навлизаха в гората против волята си. Всъщност те вече нямаха воля. Мозъкът им беше изцяло подчинен на това ужасяващо създание. Все пак Джеф Викърс установи, че не е загубил съвсем разсъдъка си. Много добре виждаше нещата, които го заобикаляха. Да, той виждаше цялата тази зеленина, с която се сливаше кошмарният силует на онова създание, господстващо над тях с психическата си сила. Тук-там висяха на гроздове едри цветя с разноцветни венчета.

Рой объркани мисли нахлу в главата на Викърс. Мисли, които не бяха негови. Те напиреха, *въпреки отчаяните усилия, които правеше да ги прогони. Цветята...*

— *В тях има живот... Живот, недостъпен за такива несвършени същества като нас... И знаят, че сме тук...*

Венчетата мърдаха. Полюшваха се с извънредно бавни движения.

„Те са ни усетили — помисли си Викърс. — Те...“

И каза на висок глас:

— Те мислят!

Изведнъж той почувствува бясната омраза, която се излъчваше от тези великолепни цветя, и залитна от шока на това откритие. Да, тези цветя можеха да мислят. И Викърс моментално разбра, че те са в тесен психически контакт с чудовището, което отново се бе спряло. Значи това бяха онези объркани мисли, които нахлуваха в мозъка му. Мисловни съобщения се предаваха между чудовището и пъстрите цветя... Джеф Викърс почувствува как стиснатите му пръсти се разтварят и изпускат оръжието. Още една категорична заповед. И той се бе подчинил.

Около него мъжете от групата също изтърваваха оръжията си, сваляха коланите, на които още висяха йонни гранати. Всичко вършеха машинално, въртяха вяло глави и се оглеждаха наоколо с безизразни лица, сякаш вторачени в себе си.

„И аз съм като тях — помисли си Джеф Викърс. — Това създание ни държи в ръцете си... Но какво иска то в крайна сметка!“

— *Много е рано още... Но скоро ще узнаете...*

Отговорът бе натрапен на Викърс. Той не се породи в неговия мозък, а в мозъка на онова създание, което го фиксираше от двете хоризонтални цепки, служещи му за очи.

— *Най-после попаднахте в клопка, поставена от хилядолетия насам... Вселената стигна до повратен момент в своето съществуване... Вие ще бъдете носителите на една цивилизация, която ще я залее...*

Странният рев на растителното същество грубо изтръгна Викърс от летаргията му. Тръпки полазиха по кожата му. Той се огледа наоколо с тъпо изражение и затърси оръжието си. Когато се хвърли върху йонната пушка, която лежеше в краката му, неговите хора също излизаха от това състояние на вцепенение и неподвижност. От двете страни на Викърс се чува подвиквания. Но когато той най-накрая бе в състояние да си служи с оръжието, растителното чудовище го нямаше вече. Предчувствието за неотвратима опасност накара помощник-командира на Сигнус-Х-І да скочи на крака.

— Всички назад. Изчезвайте оттук, бързо!

Но беше вече много късно. Около тях цветята с крещящите багри се поклащаха, сякаш раздвижени от внезапен полъх, и облак от микроскопични жълти пращинки обви групата, която бързо отстъпваше назад.

— Цветен прашец! — извика Викърс. — Това е цветен прашец. Изчезвайте!

Финият златен прашец проникваше в ноздрите и очите и предизвикваше сълзене. Хората започнаха отчаяно да кашлят, но продължаваха да отстъпват наслуки, блъскайки се един в друг. Без да усетят, някои от тях изтърваха оръжията, които малко преди това бяха намерили.

— Тичайте! — изрева Викърс и се втурна напред, тласкан от необяснима смътна тревога.

Хукнаха напосоки, раздирайки скафандрите си в бодлите на черните храсти, ниските клони шибяха лицата им, но те не усещаха болка, гонени от някакъв ужасен страх, който не можеха да преодолеят.

Страхът от непознатото...

Когато Джеф Викърс престана да тича, защото не можеше повече и усети тъпа болка вдясно, той се оказа сам в края на гората. Кръв се стичаше по лицето и раздраните му ръце. Имаше впечатлението, че повече няма да може да диша нормално. Отпусна се в тревата — в главата му нямаше нито една свързана мисъл.

Едва по-късно, много по-късно той си даде сметка, че е сам. Тогава стана, забеляза, че е изгубил пушката, и започна да търси приятелите си...

Крис Холдън спря глисера до командния модул и изскочи от него веднага щом стъкленият покрив се отвори автоматично. Лейтенант Пейвъл го чакаше. Той бързо отиде до него и попита:

— Има ли новини от Викърс и неговия екип? Опитах се да се свържа с тях по радиото на връщане от селото, но не отговорят.

— Помощник-командирът Викърс се върна преди около четвърт час — отговори мрачно офицерът. — Направихме опит да ви съобщим, но връзката не се осъществи.

— Бях включил на предаване — обясни Холдън. — Е, и?

— Зле върви, командире — каза Пейвъл. — Четирима липсват при проверката, а тези, които се върнаха...

— Но говорете, дявол да го вземе! — не издържаше вече Холдън.

— Не знам какво да кажа, командире. Изглеждат... изглеждат особено. Сега са в стационара, под наблюдението на главния лекар Лестър.

— В стационара ли? — учуди се Холдън.

— Много са зле — обясни Пейвъл. — Полумъртви от умора и целите в рани. Екипировката им е разкъсана и... и сякаш са загубили разсъдък. Викърс можа да проговори за малко. Несвързани думи. Но ние все пак успяхме да разберем, че са намерили онова... онова нещо. По всяка вероятност са се били. Всъщност, не знам... Викърс можа да обясни, че вероятно четиримата липсващи мъже се скитат някъде из гората, доста далеч оттук. Останалите се върнаха ето в това състояние и без оръжие.

— Да вървим при Лестър — реши Холдън.

След малко той влезе в стационара. Наведен над един от оцелелите, Лестър довърши превръзката, която тъкмо правеше, и се изправи срещу Холдън.

— Нищо не разбирам, командире — каза той. — Намират се в състояние на крайно изтощение и практически са неадекватни. А раните им не са сериозни. Има доста ожулвания. Сякаш са тичали из сечище. Погледнете дрехите им. Целите са изпокъсани от бодливи клони. Намерили са Ралф Престън. Всъщност, искам да кажа...

— Знам — уточни Холдън. — Пейвъл ми обясни. Нищо друго ли не се знае?

Лекарят поклати отрицателно глава:

— Нищо, командире. Трябва да изчакаме да възвърнат нормалното си мислене. Възстановителното лечение, което им приложих, би трябвало да ги изправи на крака след няколко часа...

— Би трябвало? — попита Холдън.

Лекарят отвърна с дълбоко отегчен вид:

— Да, би трябвало. Но когато Викърс проговори, той ми се стори някак особен. Сякаш отнесен. Не отговаряше на въпросите ми и изглеждаше, че води някакъв вътрешен монолог. Едно е сигурно: били са силно шокирани от нещо и именно това състояние на шок ги прави неконтактни сега.

— Може би ще трябва да се изпрати помощен екип, за да се открият и другите — подхвърли лейтенант Пейвъл. — Аз...

— Преди всичко се налага да узнаем къде са отишли — отсеке Холдън. — Всеки момент ще се стъмни, а ние не познаваме достатъчно местността. Ще трябва да изчакаме тези нещастници да дойдат на себе си. Лестър... Осигурете постоянно дежурство. Уведомете ме, когато бъдат в състояние да говорят.

— Добре, командире. Има ли нещо ново в селото?

Холдън поклати загрижено глава:

— Не. Алкорианците изобщо не си дават сметка за онова, което се случи. Дори имам чувството, че са забравили за двамата мъртъвци, станали жертва на това невероятно чудовище. Нищо, изглежда, не може да ги извади от равновесие. Като деца са. Забравят на часа... Поне такава впечатление създават. След като изгориха мъртъвците според обичая си, те продължиха да си живеят, сякаш нищо не се е случило.

— А Хуана? — попита отново лекарят.

— Тя продължава наблюденията си, но е изтощена и няма да издържи дълго. Добре, че още утре, късно следобед, ще можем да излетим, но при условие, че решим случая с нашето чудовище, разбира се. Мислите ли, че са се справили вече с него?

— Не знам — въздъхна лекарят, поглеждайки четиримата мъже, поставени на кушетките под слабата светлина на лампите. — Не знам наистина, командире... А! Щях да забравя... Имаха по себе си и най-вече по дрехите някакъв много особен жълт пращец. Като прах, полепнал по тях, докато са се връщали. Взех проба, но Хуана е отнесла със себе си уредите за спешен анализ.

И той показа една грижливо затворена епруветка, на чието дъно странно блещукаше златист прах.

— Внимавахте поне, нали? — попита Холдън.

— Разбира се, командире. Впрочем ще наредя да унищожат дрехите им, по които намерих следи от този прах.

— Добре. Ще занеса материала на нашата биогенетичка. Надявам се, че ще успее да открие нещо. Тази нощ вие, лейтенант Пейвъл, ще поемете командването. Всички алармени инсталации да са в пълна готовност.

— На вашите заповеди, командире.

Холдън погледна епруветката, която му подаде лекарят, пъхна я в предното джобче на скафандъра си и се обърна, без да каже дума, след като хвърли поглед върху четирите неподвижни тела на кушетките.

Бръчката на загриженост, която прорязваше челото му, стана още по-дълбока.

ГЛАВА ІХ

Голямото алкорианско слънце клонеше бавно към хоризонта, когато Крис Холдън отиде отново в селото. От височинката, на която бе кацнало селцето Ава-ера, се виждаше морето, обагрено в пищните цветове на залеза. Дълги, необичайни рибарски лодки с по едно голямо квадратно ветрило се приближаваха бавно до плажа, носени от вълните на прилива.

— Боже, колко е красив този свят — с горчивина си помисли командирът на Сигнус-Х-І.

Изведнъж го обзе желание да забрави дори и за кратко тази смъртна опасност, която витаеше над Алкория.

Когато спря безшумно сред площада на селото, деца наобиколиха глисера му и Холдън им се усмихна. Бяха красиви като ангелчета, а в големите им светли очи нямаше и следа от учудване. Разроши с ръка няколко главички и хлапетата го последваха със смях до конусовидната колиба, в която биогенетичката бе разположила импровизираната си лаборатория. Когато Холдън влезе, младата жена се бе навела над сложен микроскоп-анализатор и отбелязваше резултатите в един бележник. По катодния екран, свързан с микроскопа, бавно се нижеха цифри.

Чула шум зад себе си, Хуана Сантос се изправи с въздишка и извъртя дървеното столче, на което седеше. Умората, изписана на чертите ѝ, не успяваше да помрачи красотата на чувственото ѝ лице.

— А! Вие ли сте, Крис — каза тя. — Не мислех, че ще ви видя по-рано от утре.

Тя стана и се протегна на светлината на мъждукащото светилниче в стаята. От това движение синтетичната материя на дългата ѝ рокля се опъна по гърдите ѝ и Холдън почувствува гореща вълна да се разлива по цялото му тяло.

— Викърс се върна — каза той, за да прикрие смущението си.

Младата жена погледна Холдън право в очите и попита напрегнато:

— Намериха ли онова чудовище?

Холдън поклати загрижено глава.

— Не знам — каза той. — Джеф се е завърнал в базата на лагера само с трима от своите, и то в окаяно състояние. Лестър се грижи за тях в стационара, но ние не можахме да ги разпитаем. Изтощени са... Ще трябва да изчакаме до утре, за да узнаем повече за това, което е станало. Изгубили са оръжията си, Лестър ги намира за много странни, както сам се изрази. Сигурно са преживели някакъв силен стрес и са травмирани.

— А другите? — попита Хуана.

— Не е известно къде са. Вероятно някъде в гората. През нощта е невъзможно да организираме търсене.

Младата жена прокара уморено ръце по лицето си.

— Няма да се оправим — въздъхна тя. — И аз не напредвам.

Хуана посочи уредите върху една голяма, изработена от тъмно дърво маса и добави:

— Имам чувството, че се въртя в кръг. В биологично отношение нищо не доказва наличието на различна поносимост към *талефа*. Логически погледнато, алкорианците трябваше да реагират като нас на този опиат и планетата им щеше да е населена със същества подобни на чудовището, в което се превърна Ралф Престън.

— Или пък ще трябва да допуснем, че Престън се различава от другите — прие Холдън.

Хуана поклати глава и дългите ѝ спуснати коси се разпиляха по раменете ѝ:

— Не, Крис. Допуснах и това. Но Лестър ми съобщи данните от медицинския фиш на Престън. Знаете, че тези фишове съдържат ценна генетична информация във вид на код, който позволява да се определят бързо най-важните биологически характеристики на всеки член от вашия екипаж. Тръгвайки от този код, аз можах да възстановя биологичния профил на Престън. Не се различава нито от вашия, нито от този на който и да е алкорианец от селото. Във всеки случай не в тази насока трябва да се търси. Докъде стигнаха работите по ремонта на кораба?

— Практически привършиха. Утре привечер ще можем да отлетим — отговори Холдън.

— Не можем да напуснем Алкория, без да сме поправили злото, което неволно причинихме — продума Хуана. — Би било подло, като имаме предвид, че след като напуснем този свят, ще ни бъде невъзможно да се върнем пак, за да използваме по-ефикасни средства...

— Нямам намерение да заминавам оттук, преди да съм решил този проблем — въздъхна Холдън.

— Ще продължа издирванията си — реши Хуана. — Налага се да търсим в друга посока, а и времето напредва.

— Трябва да си починете, Хуана — каза Холдън. — Вие сте на границата на психическата издръжливост и прекрасно знаете, че в това състояние не ще можете да се справите успешно. Наистина ще трябва да се поразтоварите малко, преди да продължите вашите изследвания...

Биогенетичката се засмя недоверчиво:

— Вашата загриженост ме трогва, Крис... Трогва ме и ме учудва. Мислех ви за човек безсърдечен и към другите, и към самия себе си. Дали черупката не започва да се пропуква, командире Холдън?

Крис Холдън бавно прекоси стаята и се отпусна тежко на нещо като нисък диван, покрит с ръчно изработена тъкан в преливащи един в друг цветове.

— Не само тя се пропуква, но и всичко покрай нея! Човек живее в черупката, която си въобразява, че е изградил въз основа на поуците, извлечени от суровата школа на космоса! Никак не е лесно, когато започне да става невъзможно да се прикриваш зад прецизни заповеди и логични решения. Логиката е принудена да отстъпи пред непонятното...

Хуана седна до него и грациозно прибра крака под себе си. Холдън леко се обърна, за да бъде с лице към нея, и каза странно загрижено:

— Хуана... Все още не знам как ще приключи това събитие. То може да има много лош край за всички — и за нас, и за алкорианците, ако не намерим някакъв рационален начин да унищожим това чудовище, плод на нашите грешки... По наша вина, по вина на земяните се случи нещо необратимо в този свят и аз не съм сигурен дали ще успеем да разберем какво точно е станало с Ралф Престън. Винаги съм бил уверен, че това същество има една определена цел,

която иска да постигне. Не мога да кажа защо тази мисъл е така здраво заседнала у мен, но...

Той сухо се изсмя и допълни:

— Майка ми е родена на една планета от съзвездието Вега, а счита се, че потомците на първите изследователи на това съзвездие проявяват понякога странни способности, една от които е и тази да предчувствуват неща, които повечето смъртни дори не подозират. Откак това необикновено същество ме държа под психически контрол, имам усещането, че... че смътно отгатвам неговите намерения. Но прекалено смътно, за да мога ясно да ги определя. Някаква неясна заплаха, която ме ужасява... Така че ако нещата отидат на зло...

Той се поколеба за миг, сякаш не можеше да намери подходящи думи.

— Какво искате да кажете, Крис? — попита тихо Хуана, поглеждайки го настойчиво.

Крис Холдън имаше усещането, че ще потъне в този теменужен поглед. И тогава изведнъж реши:

— Хуана, знам, че моментът е много неподходящ, за да ви говоря такива неща, но те засягат само мен... Искам да знаете, че ви заобичах още щом стъпихте на борда на Сигнус-Х-1. Но тогава черупката си беше на мястото и аз нямах право да ви призная любовта си. А сега всичко друго е без значение. Ето, това е. Трябваше да го знаете... Мисля, че сега ще ми бъде по-лесно. Готов съм ако трябва да се бия, ако трябва и да умра. Смешно, нали?

— Крис...

Теменуженият поглед на Хуана Сантос преливаше от дълбока нежност.

— Дълго чаках този момент, мислех, че никога не ще дойде — каза тя. — Сега съм щастлива. Щастлива съм и се страхувам, Крис...

Сами не разбраха как устните им се сляха, нито как ръцете им трескаво се протегнаха за първите любовни ласки. Холдън изпитваше странното чувство, че вършат светотатство. Но те бяха грабнати от мощен вихър, в който изчезна отчаянието им. От него можеше да се породи енергия, която да помете тяхното колебание и несигурност и да им вдъхне отново сили да се борят за това свято нещо — Живота.

Тогава те се оставиха изцяло на този вихър, забравили времето, отдадени на прекрасните пориви, в които тръпнеха голите им тела. В

този застрашен свят двамата откриваха отново любовта...

Обзета от еротично опиянение, Хуана мълвеше несвързани думи, прекъсвани от стенания, които предхождаха физическото удоволствие.

— Крис... О! Крис!

Те се приютиха в един свят, който можеше да бъде само техен. Цялата сила на живота вибрираше в ритъма на буйната им и отчаяна прегръдка.

Когато удоволствието избухна в нея, Хуана притисна силно към себе си здравето тяло на Крис Холдън — дълга въздишка се изтръгна в тишината на нощта...

Те заспаха един до друг в необичайната обстановка на алкорианската колиба. Обстановка, в която включените електронни уреди показваха една и съща цифра.

Холдън се събуди внезапно към края на нощта и бързо се изправи под слабата светлина на догарящото светилниче. Една натрапчива мисъл бе спходила съня му. Бе забравил нещо, нещо много важно... Но не можеше да се сети какво. До него Хуана се размърда леко в съня си и изрече нещо неразбираемо.

— Дявол да го вземе! Епруветката на Лестър! — извика Холдън.

Беше я оставил в глисера. Защо тя изведнъж придоби такова голямо значение? Холдън стана от дивана и въпреки че внимаваше да не разбуди Хуана, тя се разсъни в момента, когато той обличаше космическия си скафандър.

— Какво става, Крис? — попита младата жена с все още сънен глас.

— Лестър ми беше дал една епруветка с много особен прах, събран по дрехите на Викърс и неговите момчета. Съвсем бях забравил за нея. Остана в глисера.

— Толкова ли е важно? — интересува се Хуана, вече напълно разсънена.

Холдън закопчаваше машинално колана си.

— Не знам — каза той. — Мисля, че да...

Отново тези необясними мисловни импулси. Тези странни парасихични усещания, които го обземаха понякога.

— Ще отида да я потърся — каза той със странно дрезгав глас.
— Връщам се веднага.

Когато се озова всред заспалото село, в далечината морето започваше да се обагрят в розово. Денят скоро щеше да настъпи. Той изтича към спрения сред площадчето глисер и нервно задвижи механизма за отваряне на продълговатия стъклен капак. Епруветката все още стоеше в една от преградките на командното табло. Взе я с треперещи ръце и тичешком се отправи към колибата.

Хуана беше вече станала и облякла набързо роклята, връзваше небрежно косите си.

— Ето я — каза той.

Младата жена се приближи до него, взе внимателно епруветката и я постави под силната светлина на една от лампите върху работната си маса. Леко я разклати, смръщи вежди и отиде да погледне едно от стъкълцата до микроанализатора.

— Но това е цветен пращец! — заяви тя с нотка на учудване в гласа си. — Пращец от *талеф*... С този пращец алкорианците приготвят своя опиат... Аз...

— По дяволите! — изруга глухо Холдън. — Сигурна ли сте, Хуана?

— Няма никакво съмнение — отвърна тя.

Холдън почувствува как стомахът му се свива болезнено и лицето му, обрасло в гъста и черна брада, помръкна.

— От този пращец имаше по дрехите на Джеф и неговите хора. Те... те сигурно са го вдишвали...

— Боже мой... — въздъхна Хуана съкрушена. — Тогава те са загубени! Трябва веднага да се върнем. Да предупредим Лестър!

Холдън се бе втурнал вече към изхода. Ужасена до безумие, Хуана погледна оставената върху масата епруветка и тичешком го последва.

ГЛАВА X

Дрезгав, безкраен вик се извиси в тишината на настъпващото утро и постепенно замря в накъсано стенание.

Лейтенант Роди Пейвъл, който се намираще в своя модул, се събуди внезапно, изправи се на кушетката и застана нащрек с изопнати до краен предел нерви. Непоносимото стенание отново раздра тишината и той скочи на крака, за да вземе дисковидния микрофон от малката масичка до кушетката.

— Стормър! Марти! Какво става? — извика той.

Носовият тембър на дежурните отвън отекна във вътрешността на модула.

— Тук Марти, лейтенанте... Не зна... не зная. Чух този вик. Ужасно е! Но не виждам нищо.

Без да оставя микрофона, Роди Пейвъл се спусна към системата за дистанционно управление на фотонните прожектори и нервно включи контактите. Гласът на втория пост отекна в помещението.

— Лейтенанте! Виждам, че нещо се движи! Откъм дърветата! О, по дяволите! Това е той! Той... той се е върнал!

— Не мърдайте от мястото си, Стормър! Стреляйте само ако ви дойде наблизо! — изрева Пейвъл.

Той натисна бутона на цялата алармена система и един прекъсващ на интервали звънец започна да звъни във всеки модул на лагера, събуждайки уморените мъже.

— Обща тревога! Обща тревога! — извика Пейвъл по своя микрофон, след като включи интеркома. — Всички по места! Готови за действие!

После се втурна към изхода на модула, закопчавайки набързо колана си, и тичешком грабна йонната пушка, опряна до вратата. За помалко от двадесет секунди той се озова при Алън Стормър, в края на лагера, просна се на земята до него и се помъчи да различи нещо по посока на гората. Все още държеше микрофона в ръка. Приблужи го до устата си и каза:

— Марти... Нищо ли няма при вас?

— Нищо, лейтенанте.

— Отваряйте си очите.

— Лейтенанте...

Гласът на Алън Стормър беше напрегнат.

— Къде ли се е дянал, дявол да го вземе! — извика недоволно Пейвъл, взирайки се отчаяно в сянката, извън ярката светлина на фотонните прожектори.

— Още е там — задъхано каза дежурният. — До високите палми, вляво. Стои неподвижно.

Роди Пейвъл забеляза най-сетне силуета, който се сливаше с листата, потънали в мрака на отлитащата нощ. Човекът-растение стоеше неподвижно, като вцепенен, сякаш очакваше нещо.

— Ще го накараме да се раздвижи — извика Пейвъл, нагласяйки пълнителя си на максимална мощност, и легна по корем, за да се прицели.

Той натисна рязко спусъка и йонният поток с раздиращ звук изблизна от фуниеобразното дуло. Но там, в далечината, чудовищният силует направи огромен скок вдясно, за да излезе извън обсега на виолетовата светкавица, която, без да го засегне, издълба дупка в пищната растителност.

— По дяволите! — извика Стормър с дрезгав глас. — Сякаш усети кога ще стреляте, лейтенанте. Сигурен съм, че отскочи за части от секундата, преди да натиснете спусъка.

Пейвъл не отговори. Той също разбра, че човекът-растение е предугадил какво ще се случи и неприятна тръпка полази гърба му. Сега чудовището стоеше извън сектора на попадение, но те го виждаха добре в светлината на бързо настъпващото утро.

— Като че ли чака нещо — измърмори Стормър.

Зад тях мъжете с оръжие в ръка наизскачаха от модула, който служеше за спално помещение. Пейвъл даде точни наставления по микрофона. Гласът му ехтеше из целия лагер и той се питаше дали човекът-растение разбираше неговите думи. За няколко минути въоръжените хора заеха ключови позиции, за да отбраняват лагерните постройки при евентуална опасност.

— Ще действувате само по моя заповед — заръча Пейвъл. — Той все още е на същото място, по посока на потока, на двеста метра...

— Това би ме учудило, лейтенанте — подхвърли Марти, който се намираще вдясно от тях. — Та той е точно пред мен!

— Успокойте се, Марти — кресна Пейвъл. — Вие не можете да го видите от мястото, където се намирате!

— Уверявам ви, лейтенанте, той ид... Внимавайте, той идва към нас!

Роди Пейвъл не повярва на думите му и продължи да наблюдава неподвижния силует на растителното чудовище, което не бе мръднало от мястото си.

— Съвсем е откачил! — каза той. — Стормър, стойте тук, ще ида да видя. Сигурно се е побъркал, иначе няма друго обяснение.

Почти веднага и друг един член на екипажа нададе тревожен вик, този път отляво.

— Двама са, лейтенанте! Точно в обсега на оръжието ми. Много добре ги виждам! Внимавайте, тръгват!

— По дяволите! — изруга Пейвъл, втурвайки се надясно с оръжие в ръка.

Той се залепи до Марти, който лежеше на земята с насочена пред себе си пушка.

— Виждате, нали, лейтенанте — прошушна дежурният. — Ей там, точно отпред!

Тръпка премина по тялото на Пейвъл. Съвсем ясно различаваше човека-растение, който пристъпваше към тях, без да бърза.

— Трябва да повярваме на очите си — каза той с глух глас. — Сега са повече...

— Нашите!... — задъхано рече Марти. — От групата, дето не се върнаха! И те са се хванали в капана. Всички ще се хванем, лейтенанте. Всички, казвам ви!

— Затваряй си устата, Марти! — скара му се Пейвъл. — Оставете го да се приближи и...

Не успя да довърши. Странно вцепенение скова изведнъж крайниците, съзнанието му се замъгли.

— Стреляйте, Марти — неясно и неуверено каза той. — Аз... не се чувствам много добре.

— Не мога... — заекна Марти.

Двамата мъже дишаха задъхано, сякаш огромна тежест се бе стоварила върху тях. Пейвъл се опита да мръдне от мястото си, но

мускулите му отказаха да се подчинят на заповедите на мозъка.

— Загубени... Ние сме... загубени! — каза той.

Нямаше повече никакво желание да се бори, а и страхът му се бе превърнал вече в нещо смътно, неясно, без значение.

— Ще умра — помисли си не особено развълнуван. — Глупаво е...

Главният лекар Лестър най-сетне заспа уморен на работната си маса в стационара. Той спеше леко, сломен от изтощение, когато аларменият сигнал го накара да подскочи. Измина миг, докато се осъзнае, и тръсна глава като нокаутиран боксьор. После рязко стана и за малко не обърна фотьойла. Аларменият звънец ехтеше все още в коридора, когато той, залитайки, се отправи към съседната стая, в която лежаха четиримата от екипа на Джеф Викърс.

— Какво ли става?...

Той се чувствуваше някак особено, не във форма. Отдаде го на умората и влезе в съседното помещение, осветено от меката светлина на регенерационните лампи. Веднага усети отвратителната миризма, която витаеше в стационара, и замръзна на мястото си с опънати до скъсване нерви и разширени от неописуем ужас очи, осъзнал, че е направил огромна грешка, вкарвайки тук Викърс и неговите хора.

Защото тези, които лежаха на кушетките и ставаха бавно, сякаш отново се връщаха към живота, не бяха вече човешки същества, а някакви странни, отвратителни създания... По гъбестата плът на телата им висяха разпокъсани дрехи и остатъци от бинтове.

Лестър почувствува, че косите му се изправят и рязко се дръпна назад, когато едно от растителните чудовища понечи да стане от най-близката кушетка, раздвижвайки бавно опасните си пипала, започващи от раменните стави. Омагьосан от едва видимия поглед на присвитите очи на чудовището, Лестър правеше отчаяни опити да реагира. Но той имаше усещането за някакви неопределени вълни, които достигаха до мозъка му и се опитваха да парализират неговите собствени мисли.

Лестър нададе сподавен вик и успя да влезе в своя кабинет, като се блъскаше в мебелите. Оръжие... имаше оръжие в едно от чекмеджетата на средното шкафче. Трябваше да стигне до него...

Той трескаво заопипва, измъквайки чекмеджето от мястото му. Не можеше повече да контролира движенията си и ужасният вик, който отекна в съседното помещение, прогони непоносимата паника, която изпитваше, откакто видя четирите чудовища в другата стая. Взе пистолета, зареди го с рязко движение, продължавайки да отстъпва към изхода. И изведнъж всичко се разви със страшна бързина. Когато първото чудовище се появи в рамката на вратата, Лестър започна да стреля на откоси, забелязвайки като в кошмарен сън безрезултатните попадения на куршумите в мекото тяло на съществото. Едно от пипалата се протегна внезапно и изтръгна пистолета от ръката му. Полудял от ужас, той се скри зад работната си маса, сграбчи напосоки първото, което му попадна подръка — лазерен скалпел от хирургическия инструментариум. Инстинктивно включи уреда на най-голяма мощност и натисна бутона, насочвайки лъчевия край на острието към двете чудовища, които току-що бяха влезли в кабинета и глухо ръмжаха. Червеният лъч се вряза в растителните тъкани, нанасяйки отвратителни рани, от които изтичаше белезникава течност. Но те се затваряха веднага, от само себе си, изключително бързо, сякаш тъканта се възпроизвеждаше мигновено. Растителните клетки сигурно регенерираха с удивителна бързина!

Трето чудовище влезе в кабинета и със скок се отправи към Лестър, прилепил се към стената в дъното на стаята. Миризмата на гнилоч беше нетърпима. Лекарят извика, когато едно от пипалата се обви около въоръжената му ръка. Той бе грабнат от земята с невероятна сила и стоварен с цялата си тежест върху работната маса, а лампата, поставена на нея, се пръсна на хиляди парчета. Получи се късо съединение, искри захвърчаха във всички посоки, но чудовището не пусна жертвата си. Грабнат отново от ужасното пипало, Лестър полетя във въздуха и се удари в насрещната стена, издавайки глух стон. Той изгуби съзнание и не видя страшната смърт, която чудовището му бе предопределило. Не почувствува никаква болка, когато черепът му се пръсна в лъскавия метал на стената, и сигурно беше вече мъртъв, когато гадното същество се нахвърли с бясна ярост върху изпотрошеното му тяло.

Когато човекът-растение, който някога се наричаше Джеф Викърс, изостави жертвата си, тялото на нещастния лекар бе изгубило човешкия си вид. Кръвта, опръскала всичко наоколо — и пластмасовия

под, и металните мебели на кабинета, — се бе смесила с белезникавите следи от раните на кошмарните същества, нанесени от лазерния лъч.

Тогава четвъртото чудовище се появи на свой ред, все още залитащо, като че ли мутацията не бе напълно приключила при него. То се отправи към автоматичната врата, която водеше към кабинета на Лестър. Гъвките и извънредно подвижни пипала опипваха преградата около вратата. Те намериха механизма за отключване и вратата се плъзна безшумно вляво.

Продължителен победоносен вик отекна из обезлюдения кораб и четиримата човеци-растения се отправиха, без да се колебаят нито за миг, в желаната от тях посока.

ГЛАВА XI

Седнала до Крис Холдън, който пилотираше нервно глисера, Хуана напразно се опитваше да установи радиовръзка с лагера, накрая тя остави микрофона на мястото му върху командното табло.

— Не става, Крис — каза тя напрегнато. — Не отговарят...

В полумрака на кабината чертите на Крис Холдън още повече се свъсиха.

— Там постоянно дежурят — отвърна той. — Би трябвало да реагират на нашите повиквания...

Холдън плавно маневрира с лостовете, за да избегне няколко палмови дървета, после промени посоката на бързо летящия глисер вляво и заобиколи хълма, зад който се намираше лагерът. Обзе го лошо предчувствие, но една безумна надежда го крепеше: може би радиоапаратите на лагера не бяха в изправност... Но все пак имаше и аварийни приемници! Беше гласувал пълно доверие на Пейвъл, комуто бе поверил командването по време на своето отсъствие.

— Не трябваше да напускам базата — каза той, сякаш говореше на себе си. — Сигурно се е случило нещо сериозно...

Глисерът се оказа на неколкостотин метра от мястото на кацането и Холдън инстинктивно намали силата на фотонните двигатели. В светлината на настъпващия ден той различаваше много добре инсталираните съоръжения на базата, както и прожекторите на кораба, които ярко осветяваха модулите. С изопнати до краен предел нерви Холдън спря напълно двигателите и глисерът замря неподвижно, леко поклащайки се, поддържан от антигравитационното поле на подемниците.

— Сякаш няма жива душа — подхвърли Хуана.

Холдън поляризира част от стъклената панела, за да получи увеличен образ от лагерните постройки. С ръка върху подвижния лост той започна щателно да проучва лагера и неговите околности.

Глухо възклицание се изтръгна от устата му, когато забеляза на екрана първия труп, проснат върху ниската трева, на около десетина

метра от предната част на кораба. Човекът беше легнал по гръб с конвулсивно свита ръка върху гърдите. Космическият му скафандър бе изпоцапан с кръв, а лицето — застинало в болезнена гримаса. Пушката му се търкаляше недалеч от него.

— Това е Алън Стормър — изрече Холдън.

— По-нататък има още един — запъхтяно добави Хуана. — Боже мой!... Те са убити от...

— Да... — въздъхна Холдън. — *Той* се е върнал! Няма никакво съмнение при вида на тези сгърчени, вкочанени тела...

Дълбоко в себе си Холдън чувствуваше някаква нарастваща ярост и с големи усилия се овладя да не се втурне към лагера. Смътно си даваше сметка, че трябва да запази здрав разума си и да не се впуска с главата напред към опасността, без да я е проучил. Постара се да продължи наблюденията на постройките, но не откри нищо друго освен двете неподвижни тела, поразени от ужасната смърт. С изключение на тези два трупа лагерът изглеждаше пуст.

— Трябва да вървим — каза той дрезгаво. — Хуана... Вземете оръжията от станоката зад нас. Трябва да сме готови на всичко.

Той натисна едно червено копче на командното табло, отвори се малък капак, откривайки дулата на две ултразвукови оръдия, с които бе снабден глисерът. Хуана продължаваше да разглежда системата от огледала, като да не бе чула думите на командира на Сигнус-Х-І. Холдън свъси вежди:

— Какво става, Хуана?

— Не... не знам, Крис. Стори ми се, че видях нещо да шава вдясно от нас. Недалече... Сигурно така ми се е привидяло.

Внезапно тя подскочи и посочи с ръка в точно определена посока.

— Ето! Вижте, пак започва да се движи. Тревите се поклащат, ей там, към плажа!

— Видях — каза Холдън, леко маневрирайки с лостовете за управление.

Глисерът безшумно се измести встрани. Само едва доловимото жужене на антигравитационните двигатели достигаше до кабината.

Хуана реши да вземе оръжията и ги остави на удобно място, за да са на лесно, ако й потрябват. След това седна отново до спътника си,

вперил очи в посоката, където високата трева се бе раздвижила преди малко.

Като стигна на около стотина метра до въпросното място, Холдън включи радара за близко разстояние, чийто невидим сноп от лъчи започна да претърсва терена, преди да се спре в определената цел.

— Анализиращите устройства... — прошепна Холдън. — Малката зелена ръчка, от дясната ви страна, Хуана. Дръпнете я назад.

След няколко секунди на командното табло светна малък екран, по чиято изпъкнала повърхност пробягаха редуващи се като сърдечни импулси вълни. Едновременно с това на единия ъгъл на екрана се изписа върволица от цифрови данни.

— Това е някой от нашите — заяви Холдън без никакво колебание. — Отличителната му метална значка реагира на лъчите на анализаторите! Това... е Пейвъл!

Той рязко ускори двигателите и глисерът подскочи напред, движейки се на около един метър над земята. Холдън го остави да продължи хода си така, после задействува спирачните двигатели, преди да изключи антигравитаторите. Докато той отваряше покрива на кабината, глисерът бавно се спусна на земята.

— Ще изляза — каза Холдън и погледна към младата жена. — Прикривайте ме...

— Бъдете внимателен, Крис — промълви Хуана Сантос. — Може да е клопка...

— Не мисля, че това същество се нуждае от подобни хитрости, за да хваща жертвите си — възрази Холдън, като се освободи от магнитния пояс, приковаващ го към пилотското място.

— Подайте ми една пушка, моля ви... Ако нещата вземат лош обрат, поемете управлението. Сигурно знаете как се пилотира такъв апарат? Няма нищо сложно. Стане ли нещо, бързо се отдалечете.

Погледна я продължително и доуточни:

— Това е заповед, Хуана!

Младата жена не отговори и Холдън бе сигурен, че ще постъпи както тя намери за добре. Въпреки това излезе от скутера, без да губи повече време. Нямаше друг избор, макар да изтръпваше при мисълта за нейната безопасност.

Насочи се бързо вдясно, с пръст на спуська, измествайки с лявата си ръка високите треви, които му пречеха да се придвижва. Едва не се спъна в тялото на Роди Пейвъл, после коленичи до лейтенанта.

— Пейвъл! Аз съм, Холдън — каза той обезпокоен.

Съвсем внимателно обърна безжизненото тяло и почувствува как нещо свива гърлото му. Нещастникът беше целият в кръв, но все още дишаше. Очите му се отвориха и той втренчи поглед в надвесеното над него лице.

— Вие ли сте, командире? — задъхано попита — Те... те бяха не по-малко от петима... извън лагера. Нищо не можах да направя...

— Как! — неволно извика Холдън. — Петима?...

— Да — с мъка отговори раненият. — Пет чудовища като... като Престън. Другите... От групата... Сигурно са се...

Болка изкриви лицето на Пейвъл и той задиша тежко.

— По дяволите, зле съм, командире... Успях... Успях да изляза от лагера. Не знам какво ми се случи. Те се насочваха към нас и...

— Успокойте се, лейтенанте — тихо каза Крис Холдън. — Ще ви оправим. Лестър...

Раненият поклати глава:

— Лестър е мъртъв, командире. Те изхвърлиха трупа му от кораба. Видях ги... Имаше и други в кораба... Сега са десетина най-малко.

Холдън се сети веднага за Джеф Викърс и тримата мъже, за които Лестър полагаше грижи в стационара, когато предната вечер той напусна лагера. Главният лекар намираше, че са доста странни.

— Те също са се хванали в капана — извика той отчаяно. — Били са изненадани, когато са се връщали... Къде са тези чудовища сега?

— В кораба, командире... Те... отвлякоха Ян Никълс и някои други, докато се опитвах да изпъля извън лагера. Останалите ги последваха като... като автомати. Психичното въздействие...

— Ще ви пренеса на сигурно място. После ще се опитам да отида там...

— Не! Не бива да ходите. Те... те ще ви усетят, че се приближавате, и ако попаднете в полето на мисловните им излъчвания, няма да можете нищо да направите, командире. Те са по-силни...

Слаб модулиращ звук достигна до ушите им и Холдън трепна.

— Радарите! — задъхваше се раненият. — Включили са радарите за близко разстояние. Ще ни...

За части от секундата Холдън разбра на каква смъртна опасност бяха изложени. Пейвъл имаше право. Нищо не можеше да се направи засега. И ако тези кошмарни същества бяха успели да пуснат в ход радарите, те можеха със същия успех да открият и стрелба с йонните оръдия на кораба, след като открият местонахождението им!

— Трябва да се махаме оттук — изрече Холдън, като се наведе над ранения, който бе затворил отново очи. — Ще ви отнеса до глисера...

Направи неимоверно усилие, за да повдигне Пейвъл, който не можеше да му помогне. На пръв поглед изглеждаше, че крайниците му са повредени. Побеснял от ярост, Холдън успя да го метне на рамо, Пейвъл изпъшка, после отново изгуби съзнание от събудилата се в него болка. Холдън се отправи възможно най-бързо към глисера, който стоеше все така неподвижен на мястото си. Хуана се спусна към него, викаше му нещо, но какво — така и не разбра. Тя му помогна да изтегли тялото на Пейвъл във вътрешността на глисера.

— Бързо — едва си поемаше дъх Холдън. — Те са превзели кораба и са включили радарите! Ще...

Силно свистене заглуши последните му думи и някакво огнено кълбо с глух тътен се насочи към тях. То експлодира доста далеч от глисера, за да застраши живота им, но ударната вълна силно раздруса машината в момента, в който Крис Холдън се втурна към командното табло, за да включи генераторите. Друго кълбо с йонен заряд, изстреляно от предната част на кораба, се отправи към тях и Холдън пусна двигателите на максимална мощност. Този път кълбото избухна точно на мястото, където те се намираха само преди секунди, но глисерът летеше вече към плажа, ниско над земята, с резки зигзаги, за да избегне честите изстрели.

— Внимание! — извика Хуана, инстинктивно протягайки ръце напред, за да се предпази.

Едно от кълбата задмина глисера и ги изпревари, като се въртеше с бясна бързина около самото себе си. Холдън светкавично натисна лостовете за управление в момента, когато то избухна. Ослепително бели концентрични вълни едва достигаха глисера, който вече с пълна

скорост стремглаво летеше над морето. За няколко секунди те се озоваха извън обсега на стрелбата и Холдън дръпна назад лоста, регулиращ мощността на двигателите, стигнала до критичен предел.

— Отървахме се на косъм — изрече той със странен глас.

Холдън имаше впечатлението, че мозъкът му е изключил през тази безкрайна минута, която измина. Единствено неговите рефлексии бяха проработили. До него Хуана стоеше като зашеметена, сякаш още не можеше да повярва, че са се изплъзнали от стрелбата на йонните оръдия.

— Вече не могат да ни стигнат — каза Холдън, леко отклонявайки глисера. — Налага се да отидем много бързо до селото и да се погрижим за Пейвъл. Той е зле... Трябва да се заемете с него Хуана. Мисля, че крайниците му са счупени... Зад вас има аптечка...

— Отивам — продума младата жена, излизайки от апатията си. — Какво се е случило там?

Все така съсредоточен в управлението на глисера, който току се отклоняваше наляво, Холдън ѝ разказа онова, което научи от ранения, преди той да изпадне в безсъзнание. Хуана се суетеше около тялото на нещастния лейтенант, поставен направо върху металния под.

Няколко минути по-късно тя се изправи и се наведе към Холдън:

— Няма да имаме нужда от аптечка — каза тя със сподавено ридание. — Той... е мъртъв, Крис.

Хуана коленичи отново до осакатеното тяло. Пейвъл бе отворил за последен път очи към живота, с безжизнен поглед, втренчен в небето. Тя му затвори внимателно очите, после нервите ѝ не издържаха и тихичко заплака.

— Те ще ни погубят всички до един — хълцаше Хуана. — Ние сме безпомощни пред тяхната психическа сила!

— Нямам намерение да се оставя да ме заведат като добитък в кланицата! — изръмжа Холдън. — Ако искат кожата ми, трябва да определят цена! Сигурно има някакъв начин да се справим с тях, дявол да го вземе!

Когато глисерът се спря, на площада в селото имаше много алкорианци. Старейшината на племето беше също там въпреки ранния утринен час, с вечната си чепата тояга, облечен в светлозелената роба.

— Чули са експлозиите — рече Холдън, като спря двигателите.
— Сигурно се питат какво ли е станало.

Той поклати загрижено глава и добави:

— Ние станахме причина да настъпят сериозни промени в спокойния им живот и те не могат да разберат... Не си дават сметка, че за кратко време техният свят рискува да стане необитаем за тях.

— Питам се дали човеците-растения могат да причинят толкова злини, колкото предполагаме — каза замислена Хуана Сантос.

— Какво искате да кажете? — попита Холдън и смръщи чело.

— Те са предпазени от вредното действие на *талефа* — обясни младата биогенетичка. — И си задавам въпроса дали са податливи на мозъчните излъчвания на тези същества, произлезли от мутацията на себеподобните ни, Крис...

— Изложени са на изключителната сила и жестокост на тези чудовища — отвърна Холдън, издърпвайки пластмасовия капак. — А това е вече много.

— Да. Но... не знам защо, все пак мисля, че човеците-растения не възнамеряват да създадат някаква колония на Алкория. Има нещо, което им пречи да го сторят. Ако можехме да разберем... Крис... Сигурна съм, че тези същества чакаха нашето идване, за да се разкрият. Без съмнение те са съществували под друга форма на Алкория и... О! Дори и не знам защо говоря всички тези неща. Интересното е, че те са в мен и не съм уверена дали не са плод на подсъзнанието ми...

— Всички ние повече или по-малко бяхме в психически контакт с тези чудовища — каза Холдън, докато се измъкваше от седалката. — Може би това обяснява нещата отчасти...

— Да, възможно е.

— Ще потърся помощта на няколко алкорианци, за да се погрижа за бедния Пейвъл — продължи Холдън.

Той погледна по-внимателно приятелката си. Тя бе придобила внезапно загрижен вид и изглеждаше като унесена в мечтание.

— Какво има, Хуана? — обезпокои се Холдън.

— Нищо, Крис. Нищо... Мислех си нещо... Трябва да се върна в колибата и да подновя изследванията си. Преди малко имахте право: вероятно съществува някакво средство за неутрализиране на тези чудовища. Изглежда, съм търсила в неправилна посока.

— Имате ли някаква идея? — попита отново Холдън.

— Не знам. Може би да. Налага се да проверя някои неща, за които не бях се сетила досега. Без съмнение това е последният ни шанс, Крис.

— Последният ни шанс — въздъхна Холдън. — Започвам да се питам дали не сме го изпуснали вече, Хуана. Но пробвайте все пак.

Той скоочи от глисера и пристъпи към Галеа Ивхи, който чакаше, облегнат на тоягата си, леко приведен напред.

— Чухме необичайни шумове — захвана старецът обезпокоен. — Знаете ли какво е това?

— Няма нищо — излъга Холдън. — Нищо особено...

Във всеки случай излишно бе да се опитва да им обяснява какво е станало при кораба на земяните. Те не бяха в състояние да разберат тази страшна опасност, която се бе появила на планетата им с пришълците от космоса.

— Един от моите другари е мъртъв — подзе Холдън. — Бих искал да ми помогнете да го заровя според нашите обичаи...

— Да го заровите? — повтори Галеа Ивхи, вдигайки въпросително вежди.

Тази дума нищо не означаваше за тях. Те изгаряха мъртвите си...

— На планетите, на които живеем, ние имаме обичай да полагаме починалите в земята — обясни Холдън. — Така е в нашия свят...

— Вие сте наистина интересни хора — усмихна се старецът. — Беше ли много стар?

— Не — въздъхна Холдън, поглеждайки към глисера. — Не, напротив, беше доста млад. Но стана произшествие...

— Случват се такива неща — въздъхна на свой ред старецът и тупна с тоягата по земята. — Но трябва да ги приемаме и да живеем... Той е още по-щастлив там, където се намира сега.

Галеа Ивхи гледаше към слънцето, което се показваше над дърветата, и Крис Холдън си помисли, че би било от полза да се поучи от вярванията на тези миролюбиви хора, за които търсенето на спокойно щастие беше единственият закон.

— Ние ще ви помогнем, приятелю — продължи старецът. — Но трябва да ни обясните какво да направим.

— Един трап — промърмори мрачно Холдън, забил поглед в земята пред себе си. — Един най-обикновен трап... Ако ме сполети нещастие, ще трябва да направите същото и за мен... Разбрахте ли?

— Разбрах — потвърди Галеа Ивхи, поклащайки глава. — Но защо да ви се случи нещастие?

— Мина ми такава мисъл просто — доизясни Холдън.

Той се върна отново при глисера. Хуана я нямаше там и Холдън погледна към най-крайните конусообразни колиби на селото. Сигурно беше стигнала вече до онази, която ѝ бе предоставена. Зае се да извади тялото на Роди Пейвъл. Алкорианците му помогнаха да го положи върху една носилка, която донесоха по заповед на Галеа Ивхи.

Два часа по-късно лейтенант Пейвъл бе погребан близо до морето — малък кръст, направен от клони, стърчеше над гроба му. Холдън дълго остана там, неподвижен, с поглед, отправен към хоризонта и безкрайна мъка в сърцето. Имаше и други мъртъвци за погребване край кораба...

Най-сетне се реши да тръгне и се върна към селото, придружен от алкорианците, които стояха на разстояние, докато той зариваше сам гроба на Пейвъл.

Раздели се с тях на площада в селото, благодари им и се запъти към колибата на Хуана.

Младата жена го посрещна усмихната, когато той влезе вътре, и странният блясък на погледа ѝ веднага го хвърли в тревога.

— Крис... Фантастично е — каза тя, обгръщайки с ръце врата му. — Животът е чудесно нещо.

Силна тръпка на безпокойство обзе Холдън и той леко, но решително отстрани Хуана от себе си.

— Хуана! Не... Това е невъзможно!

Той я наблюдаваше мъчително напрегнато. Хуана имаше всички симптоми на еуфория, онази същата, която забеляза у Ралф Престън вечерта, когато бяха отишли да го търсят в селото.

— Кое е невъзможно, Крис? — учуди се младата жена.

Холдън нема сили да отговори. Погледът му се отклони към работната маса на биогенетичката. Отгоре ѝ се намираше дървена калбаса и той се втурна към нея със замряло от ужасно предчувствие сърце. На дъното на съда искреше течност с кехлибарен цвят.

— *Талеф!* — изрева той. — Хуана! Да не би да сте...

— Да — каза тя безгрижно. — Да, аз пих от тази течност.
Наистина е вълшебна, Крис...

ГЛАВА XII

За Крис Холдън тези думи дойдоха като плесница в лицето. Буквално сразен от онова, което чу, той продължи да гледа Хуана, без да проговори, и в погледа му се четеше безмерен ужас. Залитайки от страшния психически шок, който получи, Холдън се довлече до едно столче, тежко се отпусна, напълно съсипан и лишен от способността да подреди обърканите мисли, които нахлуваха в главата му.

— Защо направихте това — викна гневно той.

Хуана продължаваше да го гледа втренчено, някак особено, сякаш не можеше да разбере неговата реакция. После дълбоко се замисли и поклати глава.

— Не знам, Крис... Вече не знам...

Изглеждаше внезапно объркана.

— Но това няма никакво значение — каза тя, възвръщайки отново усмивката си. — Наистина, нищо вече няма значение, Крис, знаете много добре. Чувствувам се великолепно.

Крис Холдън клатеше отчаяно глава.

— Невъзможно е да сте забравили какво стана в лагера! — извика той. — Пейвъл, Престън и всички други... Избити или превърнати в ужасни чудовища!...

— Това е лошо наистина — съгласи се неохотно биогенетичката. — Но нищо не можем да направим, Крис. Някои неща може би трябва да станат и не сме в състояние да ги предотвратим.

Като че ли ровеше в паметта си, замъглена от ужасния опият — беше неспособна да реагира така, както би реагирала биогенетичката Хуана Сантос. Сетне промърмори като насън:

— Трябваше да се действа бързо, Крис... Затова се върнах тук. Вече не си спомням много добре. Защо ми поставяте всички тези въпроси? Толкова съм щастлива сега.

— Щастлива!... — побеснял повтори Холдън. — Бога ми! Това не е възможно. Не е възможно!

Той зарови лице в ръцете си, опрени на коленете му. Представяше си ужасния процес, вече със сигурност извършващ се в това великолепно тяло, което бе притискал в обятията си. Страшният образ на отвратителното същество — Ралф Престън, изплува в съзнанието му с болезнена острота и той не успя да го прогони оттам. Внезапно Холдън разпери ръце и широко отвори очи, за да избяга от непоносимото видение. Хуана стоеше все така изправена на няколко крачки от него. Беше много красива на слънчевата светлина, проникваща през един от отворите на колибата. Но тя принадлежеше вече на другата раса... Расата на онези същества, които бяха завладели лагера. Скоро тялото ѝ щеше да мутира с ужасна бързина и тя на свой ред щеше да разкъса дрехите си всред миризмата на гнила растителност, с която стаята ще се изпълни... Преди да се присъедини към себеподобните си и тя щеше да издаде страхотния вик на тези чудовища, движени от непозната злосторна сила...

Когато Хуана пристъпи към него, все тъй усмихната, Холдън стана рязко, прекатурвайки столчето, на което седеше. Той дишаше ускорено, като човек, тичал твърде дълго, и сърцето му биеше силно в гърдите.

— Но какво ви е, Крис? — учуди се младата жена. — Не разбирам.

— Още не можете да разберете — задъхано каза Холдън, с изкривено от болка и отчаяние лице. — Вие сте попаднали под психическото им въздействие, без дори и да си давате сметка за това. Да, така е! Те са ви накарали да погълнете тази гадост! А пък аз, аз не успях да им попреча да го сторят! Сега не ми остава нищо друго, освен да направя същото, нали?

И той избухна в горчив смях.

— Останал е *талеф* в този съд, нали? Само да го изпия и всичко ще бъде необикновено просто, така ли е?

Холдън се отпрати към дървената маса и взе калбасата, на чието дъно бе останала малко течност. Испита болезнено изкушение да погълне на един дъх съдържанието на съда. Единственият начин да не загуби Хуана... Да следва докрай поетия от нея път. Истинско самоубийство.

Той запрати калбасата на другия край на стаята и остатъкът от *талефа* се разля по животинските кожи, проснати на глинения под.

— Не! — извика той. — Няма да им се дам. Ще ги унищожа! Ще намеря начин да ги унищожа!

Огорчена, Хуана се наведе да вдигне калбасата от пода.

— Вие сте странен човек, Крис — каза тя с напълно естествен глас. — Не мога да проумея това, което казвате, уверявам ви.

Тя постави внимателно празния съд върху масата и протегна ръце към Холдън, възвръщайки лъчезарната си усмивка. Очите ѝ светеха с безкрайно нежен блясък.

— Елате, Крис... Елате. Така ми е добре, когато сте до мен...

В този момент Крис Холдън разбра, че е стигнал върха на ужаса и отчаянието. Той изпитваше безразсъдното желание да я вземе в прегръдките си, но в същото време едва се удържаше да не побегне. За миг си представи, че се люби с нея така, както предната вечер и ледена тръпка полази по тялото му. Да заспи в ръцете на една очарователна жена и да се събуди изведнъж до някакво кошмарно същество...

— Елате, Крис — настоя Хуана.

— Не! — извика Холдън, отстъпвайки назад. — Не, това не!...

Завъртя се рязко кръгом и побягна като луд. Вече на границата на лудостта, той се втурна към глисера, скочи в него и пусна генераторите.

Останала сама в колибата, Хуана Сантос се нацупи. После вдигна рамене и си затананика с блуждаещ поглед, като местеше предмети по отрупаната с уреди работна маса. Забавляваше се да натиска разни бутони, които включваха един терминал. Спомняше си смътно, че всички тези предмети имаха някаква стойност. Но това беше преди да...

— Сега вече нямаме нужда от тези неща — каза тя на висок глас, с щастлива въздишка.

Холдън пилотира глисера чак до плажа, после слезе от него и тръгна по песъчливия бряг, където замираха морските вълни. Той вървя дълго, с изпразнено от всякакви мисли съзнание, след което изведнъж се спря и наостри всичките си сетива. Беше доловил някакъв шум... Шум, който мозъкът му можеше бързо да идентифицира.

Внезапно той разбра, че крачките му го бяха отвели в околностите на лагера. Едновременно с това си даде сметка, че държи

в ръката си една йонна пушка, взета от глисера. Беше я грабнал машинално на тръгване, сякаш подсъзнанието му за момент бе изместило нормалния ход на мислите му.

Той стисна здраво оръжието и се почувствува отново в плен на някаква бясна ярост. Инстинктивно, без да разбере, Холдън се бе упътил към кораба. Трябваше да узнае...

Промъкна се между палмите с огромни листа, които растяха покрай плажа, запълзя всред затревеното пространство, намиращо се между него и лагерните постройки, и се спря неподвижно на такова място, от което можеше спокойно да наблюдава кораба. Силна тръпка го прониза от главата до петите, когато разбра, че повечето от разглобяемите модули бяха отново прибрани в него. В лагера кипеше оживена дейност. Той забеляза двама човеци-растения до един от неприбраните модули, после зърна още един, застанал до централния люк на кораба.

За няколко минути изброи шестима или седмина, заети усърдно с най-разнообразни дейности.

„Подготвят кораба за отлитане“ — помисли си Холдън без видимо вълнение. Значи това са искали! Кораб, който да ги отведе към някаква определена цел. Но защо? Към каква цел?

Холдън не изпитваше нищо особено. Гледаше само какво става на неколкостотин метра от него. Не се страхуваше. Дори с известно равнодушие се сещаше за Хуана, нещо, което го озадачи донякъде. Главното беше да намери ефикасно средство, за да се справи с тези гнусни същества. Да ги принуди да заплатят за цялото зло, което сториха, и да им попречи да стигнат до онази загадъчна цел, която по всяка вероятност си бяха поставили...

Някакво раздвижване в гората, от другата страна на мястото, където се бе приземил корабът, привлече вниманието му и сърцето му заби още по-силно. Оттам се задаваха три растителни същества в индийска нишка. Носеха някакъв товар... Измина малко време, докато Холдън разпознае този особен товар, след което разбра, че това са наръчи цветя, здраво стегнати в прегръдката на необикновените пипала, които заместваха атрофиралите ръце на човеците-растения. Цветя с ярки багри...

— *Талеф* — изрече той в полуглас.

Сега вече Холдън различаваше много по-ясно трите чудовища, които се отправяха към централния люк на кораба, и забеляза, че растенията не бяха просто откъснати или отрязани. По корените на всяко от тях тежаха цели буци пръст...

— Товарят разсад от *талейф* — помисли си той.

Усещаше, че тази истина го подлудява, но с мисълта си не можеше да направи решителната крачка. Явно съществуваше тясна връзка между тези чудовища и растението, от което се правеше ужасният опият... Нещо блокираше способността му да разсъждава. Бе обзет от противоречиви мисли. Изпитваше бясното желание да се изправи и тръгне към кораба, но едновременно с това някакъв едва доловим вътрешен глас му подсказваше, че ще направи най-добре да се отдалечи, докато е още време.

Опита се отново да разпали у себе си бесния гняв, който може би го беше довел до лагера, но той, изглежда, вече бе затихнал.

И именно това го хвърли в паника. Това, както и фактът, че две от чудовищата изведнъж прекъснаха работата си и много настойчиво се загледаха към мястото, където той се намираше. Подвижните им пипала мърдаха трескаво около телата им...

„Гадове! — помисли си Холдън. — Опитват се да ме поставят под контрол с психическата си сила!“

Той почувствува как гибелните излъчвания достигаха до мозъка му и как се мъчеха да разстроят неговите функции. Холдън им се противопостави с всички сили, впрегна скрития гняв, бушуващ у него, за да отстои на категоричните заповеди, които всеки момент щяха да нахлуят в съзнанието му.

— Да се махаме оттук — запъхтяно каза той. — Веднага...

Започна бързо да пълзи назад, доколкото му бе възможно, после се изправи сред високите треви и хукна към плажа, приведен одве, стараяйки се да регулира дишането си. Трябваше да се отдалечи от тях! Да излезе от полето на мозъчните им вълни!... Не биваше да идва до кораба.

Той спря да тича едва когато почувствува отново някъде дълбоко в душата си страшното отчаяние, породено от фаталната постъпка на онази, която обичаше.

Глухо ридание стегна гърлото му.

— Хуана...

При нея трябваше да се върне сега. Нямах право да бяга от ужасната действителност. Внезапно той изпита желание да я види за последен път, преди мутацията да извърши своето.

— Тя не трябва да стане като тях — реши Холдън на висок глас.

Той бе взел бързо решение. Да, ще се върне при нея и ще изтърпи докрай този ужас. Ще следи минута след минута развоя на злото и ще се намеси, преди да е настъпило непоправимото. Ще убие съществото, което обичаше най-много на света, преди да се превърне в отвратително чудовище, а после ще ликвидира и себе си...

Втурна се към мястото, където бе оставил глисера. Застанали на брега край спокойното море, неколцина алкорианци му махнаха весело с ръка, но той не им обърна внимание. Чу само смеха на момичетата, които се събличаха, за да изтичат към водата, и този смях му причиняваше болка...

Когато стигна в селото, Хуана седеше под сянката на едно дърво, недалеч от колибата си. Деца я бяха наобиколили и тя им разказваше нещо, смееше се. Живата картина, която представляваха тези руси деца около чернокосата жена, бе завладяваща със своята красота. Те сякаш поглъщаха думите ѝ. Със съкрушено сърце Холдън се отправи към групата с пушка в ръка.

— Ти се завърна, Крис? — тихо каза младата жена, отправяйки му лъчезарната си усмивка. — Разказвах им една история — посочи тя към децата. — Те са чаровни...

Холдън се наведе и почти грубо я хвана за китката, като я принуди да стане.

— Ела — каза той свирепо.

— Но... аз не съм довършила историята! — възпротиви се биогенетичката.

— Аз ще ти разкажа друга една история — отвърна Холдън... — Върнах се в лагера. Човеците-растения приготвят кораба за отлитане. Справят се много добре! И товарят разсад от *талеф*...

— Всичко това не ни засяга, Крис — нежно промълви Хуана. — Ние сме щастливи тук...

— Ела — повтори той, усетил как отчаянието му нараства пред абсолютното неразбиране, което проявяваше неговата приятелка. — Нямаме много време. Ще остана с теб, Хуана...

— Както искаш, Крис. Обичам да си до мен...

Той я повлече към колибата под неодобрителния поглед на децата.

ГЛАВА XIII

Последните часове бяха истинско мъчение за Крис Холдън. Но все пак той постепенно свикваше с мисълта, че животът и на двама им отива безвъзвратно към своя край. Сега, след като бе взел решение, той не изпитваше вече предишния ужас при мисълта за онова, което неизбежно щеше да се случи след страшната мутация.

Към средата на следобеда те напуснаха колибата и се отправиха към морето. Той не почувствува никакво отвращение, когато, вървейки, Хуана се притисна до него и го прегърна през кръста. Изживяваха последните си щастливи мигове и той приемаше изтичащия срок с учудващо за самия него спокойствие. Бе преодолял един решителен момент и смяташе, че може да продължи да обича тази очарователна жена, тъй като тя нямаше да стане като другите чудовища.

И тогава реши да изживее интензивно тези последни часове. Да ги изживее, сякаш нищо не се бе случило. Просто утрото нямаше да изгрее за тях двамата...

Изкъпаха се голи в прохладната вода на лагуната, търкаляха се весело в невероятно ситния пясък на плажа, сетне легнаха под съучастническата сянка на големите палми, чиито огромни листа стигаха чак до земята.

С известно учудване Холдън си даде сметка, че отново желае Хуана, и когато тя замърка гальовно, сгушена в него, той инстинктивно поде любовните ласки и милувки, макар тази любов да не значеше вече нищо за тях двамата.

Той я люби с отчаяна и дива страст. Люби я за всичките тези години, през които нямаше да живеят един до друг, и прегръдката им ги отнесе към неподозирани брегове. Тя премахна времето, прогони ужаса, вселил се у Крис Холдън, и го накара да забрави, че бяха мъртъвци с отсрочка.

Двамата дълго стояха притиснати един до друг, вкусвайки сладостната умора на любовта. После Холдън се отдръпна полека и взе дрехите си. Хуана бе заспала с морна усмивка на устните. Всред

полумрака, който цареше под палмите, отпуснатото ѝ тяло се превръщаше в истинска магия за Холдън.

Но до нея, подпряно на дървото, се намираше и оръжието, с което командирът на Сигнус-Х-І не се разделяше вече.

Холдън потрепери, въпреки че не беше студено, и предишното безпокойство го завладя отново. Дали ще има смелост да отиде докрай, когато дойде часът?... Погледна машинално циферблата на космическия си часовник, сверен по алкорианско време, и смръщи вежди. Бяха изминали няколко часа, откакто Хуана бе погълнала ужасния опиат...

Спомни си за случая Престън и пресметна набързо. Колкото и внезапна да беше мутацията, не бе възможно все пак да се извърши за минути. Не можеше да няма никакви симптоми...

Той се върна отново при Хуана, коленичи до нея и се загледа внимателно в чертите ѝ. Младата жена дишаше спокойно и свежият тен на лицето ѝ все още не бе променен, а според неговите изчисления характерните белези би трябвало вече да са налице.

Той я гледа дълго, неподвижен, със затаен дъх. Стоя така, докато настъпи нощта. Хуана беше все тъй спокойна, все тъй отпусната — предизвикателната ѝ твърда гръд леко се повдигаше при дишането ѝ.

Обзе го безумна надежда. Възможно ли е да е пила *талеф* и да не се е получила никаква друга реакция освен това приповдигнато настроение, което бе забелязал у нея?

— Хуана...

Докосна гладкото ѝ чело с крайчеца на пръстите си и тя отвори очи.

— Крис... Тъкмо сънувах — каза тя с гримаса, издаваща известно разочарование.

В полумрака теменуженият ѝ поглед срещна очите на мъжа, наведен над нея. Холдън изтръпна. Не беше съвсем същият поглед...

Тя се разсъни окончателно и се огледа наоколо.

— Интересно, Крис, имам чувството, че съм сънувала, а...

Изглежда забеляза, че е съвсем гола, и втренчи отново поглед в спътника си.

— Ние се любихме, нали, Крис? Но... сякаш се бяхме озовали в... в друг свят. Толкова добре ми беше...

— Хуана!...

Той я бе хванал за раменете и оглеждаше изпитателно лицето ѝ с някакво радостно недоверие.

— Опитай се да си припомниш — каза той. — Когато се върнах при теб, ти... ти беше пила от онова отвратително питие. Приличаше на алкорианците и сякаш нищо наоколо не те интересуваше.

Младата жена силно потрепери.

— А, да, сега си спомням — отвърна тя с внезапна възбуда. — Спомням си! Ти тъкмо погребваше бедния Пейвъл, когато на мен ми хрумна една идея! Открих, Крис! Открих защо алкорианците са неподатливи към страничното действие на *талефа*! Колко време измина, откак изпих това питие?

— Около пет-шест часа — отговори Холдън, невярващ на себе си. — Най-дългите часове в живота ми, Хуана. Помислих, че... че и ти ще станеш като онези растения-чудовища!

Той погледна неволно към йонната пушка, все тъй опряна на палмата. Тя проследи погледа му и очите ѝ се поразшириха.

— Бях решил да те убия, щом се появят първите симптоми на мутацията — глухо каза Холдън. — А след това да убия и себе си...

— Постъпих като глупачка. Но не исках да разбереш на какъв експеримент се подлагах. Рискувах много, ако се бях излъгала, но нямах време за губене след онова, което се случи в лагера...

Тя пъргаво се изправи, взе роклята си и я облече с трескави движения.

— Ела, Крис... Да се върнем в колибата. Ще ти покажа нещо невероятно!

Той продължаваше да я гледа с безпокойство. Тя доверчиво му се усмихна.

— Сега вече няма никаква опасност — доуточни Хуана. — Минало е въздействието на опиата.

После весело се изсмя и добави:

— Дори ужасно ми се пие още. Фантастично! Чувствувах се невероятно щастлива. Нищо лошо не можеше да ми се случи и животът ми изглеждаше великолепен! Можем само да завиждаме на алкорианците, Крис.

Той ѝ помогна да преминат през замитащата пясъка завеса от широки, гъвкави листа — излязоха от убежището си и потънаха в тихата нощ, която вече поглъщаше всичко наоколо.

— Пушката ми — извика Холдън.

Той отиде да я вземе и се върна отново при спътничката си, която го чакаше, обърната с лице към потъмнялото вече синьо море. Хуана посочи оръжието.

— Наистина ли щеше да го използваш, Крис? — попита тя.

— Така мисля... — отвърна той.

Хуана го целуна бързо по крайчеца на устните и прошепна:

— Какво по-добро любовно доказателство от това, скъпи...

Смаян, Крис Холдън гледаше кошницата с плодове, която му сочеше биогенетичката.

— Е, и? — попита той.

— Цялата загадка е тук, Крис — прошепна възбудено тя. — Погледни този плод...

Хуана взе нещо като едър портокал с груба яркочервена кора.

— Алкорианците го наричат *кора*... — каза, вдигайки плода към светлината на лампата? — И внезапно се сетих как Галеа Ивхи ме уверяваше, веднъж, че този плод е свещен за алкорианците.

Хуана остави плода в кошницата и продължи:

— И той като *талефа* расте в диво състояние навсякъде из планетата и алкорианците го консумират като при обред. На техен език *кора* означава нещо като „плод на щастливия живот“. Отначало не съобразих, защото търсех в друга посока. Ти си тръгна, а аз се върнах да поговоря с Галеа Ивхи. Попитах го за този плод и той ме увери, че има жизнено важно значение за алкорианците. Дори се смя, като го попитах какво би станало, ако те престанат да го ядат. Отговори ми, че това е немислимо, но не ми даде други по... научни обяснения. За тях този плод е нещо като слънцето и въздуха. Разбираш ли, Крис? И наум не би им дошло да се откажат от него! Тъй както не би им хрумнало и да се откажат да пият *талеф*, когато им се прииска!

— Природата е нещо изумително — подхвърли Холдън смаян. — Значи този плод представлява естествена противоотрова срещу *талефа*.

Той се загледа в червения плод и продължи:

— Един ден животът се е появил на тази планета. Появил се е под две различни форми — несъмнено чрез една от тези случайности,

чиито тайни пази Вселената, когато еволюцията е станала по пътя, довел до триумфа на алкорианската раса. И ние бихме могли да попаднем в един свят, населен с тези кошмарни същества, нали?

— Да, Крис... — промълви младата жена. — И, изглежда, че втората форма на живот продължава да съществува на Алкория в латентно състояние. Случаят с Престън го доказва... Признавам, че самото явление не ми е съвсем ясно. Разбира се, *талефът* предизвиква физически и психически мутации, но имам впечатлението, че нещата не спират дотук. В основата им се крие нещо друго... Нечия воля, нечия необяснима психическа сила...

Тя порови из работната маса и намери онази епруветка с жълтия прах, събран от дрехите на Джеф Викърс и неговите другари.

— Прашецът от *талеф*, Крис... Вероятно той е причината за мутацията на Викърс и неговите хора. Той е оказал върху тях същото поразяващо действие, каквото и онова питие върху Ралф Престън. Този пращец е бил преносителят на ужасното зло. *Но аз съм сигурна, че не са се посипали доброволно с него!* Било е клопка, Крис!

Холдън трескаво размишляваше. Отново се попита какво ли става на кораба.

— Бях там — обясни той. — Завладели са кораба и го подготвят за отлитане в най-близко време.

— Спомням си, че ми говори за тези неща — въздъхна Хуана. — Но тогава аз не разбирах колко са важни.

— Видях ги да товарят стръкове от *талеф* — подзе Холдън.

— Там е цялата работа! — извика Хуана, все по-възбудена. — Тези цветя... В тях е заложена другата форма на живот, за която говорехме преди малко. Представи си само какво би станало, ако посадят *талеф* на една планета от земен тип! Без противоотрова себеподобните ни ще се превърнат за кратко време в същите тези растения-чудовища! Ново отровно питие ще се появи и хората неизбежно ще попаднат в клопката. Достатъчно е да си спомним за страхотните поражения, които са нанесли химическите наркотици в края на ХХ век на Земята... Сега обаче *талефът* е не само химическа отрова, но и жива агресивна сила! Трябва да им попречим да напуснат Алкория, Крис! Сега ми е ясно каква цел преследват. Ако не успеем, планетите от ГАЛИМ ще бъдат буквално залети от тази интелигентна

растителна раса, проявила се в аномална форма благодарение на нашите грешки!

— Но как да ги победим? Те са толкова мощни психически, че не ни оставят да се приближим до тях. Само преди няколко часа опитах пак... Те ни откриват за секунди и веднага гледат да ни подчинят... На определено разстояние става опасно и невъзможно да се устои на мозъчните им вълни и...

— *Кора*, Крис! — подхвърли Хуана. — Сигурна съм, че мозъчните импулси, излъчени от тези същества, не действуват на алкорианците, защото те взимат противоотрова.

— Това трябва да се докаже — скептично забеляза Холдън.

— Не, Крис... Вече е доказано с факта, че алкорианската раса съществува. Ако те бяха податливи на психическата сила на тези странни същества, рано или късно щяха да загинат. Ние трябва да се предпазим от тяхното гибелно въздействие, поглъщайки противоотровата *кора*!

„Във всеки случай това е единственият начин за защита, който ни остава, продължи мислено Хуана. Струва си да опитаме. Галеа Ивхи ми каза също, че въпросните *кора* и *талеф* никога не растат едно до друго. Така че би трябвало да има някаква пълна несъвместимост между двете растения, а това засилва у мен предположението, че *кората* може наистина да представлява смъртна опасност за цветовете на *талефа*. А оттук до извода, че това може да служи като защитно средство, има само една крачка и аз се изкушавам да я направя.“

— Нямаме голям избор — въздъхна Холдън, взимайки плода в ръката си. — Как се яде това?

— Трябва само да се махне кората, не е много твърда — обясни Хуана.

Тя взе плода и започна да го бели, както се бели портокал. Вътрешността му беше млечнобяла, непривлекателна на вид.

— Можеш да си отхапеш — каза Хуана. — Чудесно е. Леко кисело, но много приятно за ядене.

— Тогава да не губим време — отсече Холдън и здраво захапа плода, който наистина беше вкусен.

Хуана Сантос взе друг от кошницата и започна да го бели. Внезапно сякаш потъна някъде.

— Питам се... — започна тя.

— Какво? — попита Холдън, вдигнал въпросително вежди.

Тя тръсна глава и тъмночерните ѝ коси се разпиляха.

— Мислех си за нашите нещастни другари, Крис — глухо каза тя. — Питам се дали противоотровата би могла да има някакъв ефект върху тях в състоянието, в което се намират сега.

— Такава мутация не може да бъде обратима — въздъхна Крис Холдън, изплювайки дискретно в шепата си семчица от плода.

— Боя се наистина, че *талефът* действа необратимо върху организма — съгласи се Хуана. — Но съм любопитна да видя какво ще се случи с психиката, ако някое от тези същества погълне *кора*... И то все заради несъвместимостта между *талефа* и този плод на провидението...

— Наистина си струва да опитаме — промълви замечтано Холдън. — Но най-напред трябва да сме сигурни, че ще можем да се приближим до тези същества. Мисля, че трябва да отида до кораба. До няколко часа те няма да могат да отлетят, дори да са привършили с приготовленията. Сигурно знаят, че фотонните генератори трябва да достигнат критичния праг, преди да заработят ефикасно...

— Ще дойда с теб, Крис — нежно промълви Хуана.

— Но...

— Ако не успеем, поне да бъдем заедно, Крис... — каза младата жена. — Не бих понесла мисълта да знам, че си в опасност... Пък и...

Тя отмести поглед към празната калбаса и довърши:

— Ако остана сама тук, мисля, че този опиат отново ще ме изкуши...

ГЛАВА XIV

Работата около кораба продължаваше да кипи и той възвръщаше обичайния си вид, след като модулите отново бяха прибрани в основната структура.

Крис Холдън и Хуана Сантос се бяха спотаили във високите треви край онова, което представляваше ремонтна база на Сигнус-Х-І. Те бяха оставили глисера на безопасно разстояние от площадката за кацане, за да не бъдат открити от корабните радари. След това се приближиха безпрепятствено до огромния кораб — толкова близко, че глухият шум на запалените му регенератори стигаше до тях.

— Много бързо са действували — прошушна Холдън, легнал до спътничката си в първите лъчи на настъпващия ден. — По-бързо, отколкото предполагах.

— Крис... Виж! — прошепна младата жена.

Четирима човеци-растения се появиха на бордовата стълба до широко отворения главен люк. Те излизаха от кораба и, изглежда, се канеха да се отправят към близката гора.

Изглеждаха забързани. Минаха на около десетина метра от двамата земяни, които инстинктивно притаиха дъх с изопнати до скъсване нерви.

Един от тези човеци се спря и се обърна към тях, привличайки вниманието на себеподобните си, с нечленоразделни звуци.

— Забелязаха ни — изръмжа Холдън и приготви йонната пушка за стрелба.

Хуана бързо улови ръката на своя другар:

— Почакай, Крис... Те изглеждат неспокойни и объркани...

Четирите кошмарни същества се бяха събрали и нервно размахваха пипала. В поведението им се долавяше някаква възбуда.

— Сякаш ги е страх от нещо — тихо каза Холдън. — Въпреки че от това разстояние теоретически би трябвало да ни държат под психически контрол.

— *Кората*, Крис! Тя ни предпазва от мозъчните им вълни! Не могат да блокират мисълта ни и тъкмо това ги безпокои! Открили са ни, но само толкова...

Холдън почувствува как се свива пръстът му на спусъка. Ако наистина не можеха да ги държат под психически контрол, тези същества не биха могли да предвидят реакциите им. Достатъчно бе да натисне спусъка и...

Той си даде сметка, че се намира много близо до кораба. Дадеше ли изстрел, това значеше автоматично да предупреди за опасността и другите, ако не бяха вече предупредени.

— Да се махаме отгук — тихо каза той. — Хрумна ми нещо... Трябва ни едно от тези същества, живо! Ела... Само не се изправяй. В тези високи треви ще им бъде трудно да определят къде сме...

Те хвърлиха последен поглед към четиримата човеци-растения, които се колебаеха какво да предприемат и ставаха все по-неспокойни. После завиха, пълзейки, за да намерят прикритие в тревите и да се махнат колкото може по-бързо от обсега на влияние на тези чудовища.

След като се отдалечиха достатъчно, Холдън се изправи, помогна на Хуана да стори същото и двамата се затичаха към най-близките дървета.

— Тръгват си — прошепна младата жена, опитвайки се да възвърне нормалното си дишане. — Отиват към гората...

— Там ще се опитаме да ги пресрещнем — каза решително Холдън. — Само че далеч от кораба, за да не се нахвърлят върху нас и другите. Отивам сам, а ти върви за глисера.

— Но...

— Няма друго решение, скъпа — отсече Холдън. — Ако успея да обезвредя някого от тях, ще трябва да го приберем бързо, преди другите да са реагирали. В глисера има автоматичен локатор. Нагласи го на честота 27–272. Отговаря на моя код. Ти само свали жълтия лост вляво на управлението за хоризонтална стабилизация и подай честотата с копчето вдясно. Глисерът ще заработи на автопилотен режим и ще ме намери, където и да съм... Действуй бързо и гледай да не се доближаваш много до кораба. Ще се справиш ли?

— Да... мисля, че да, Крис. Пази се и ти — каза Хуана.

— Тръгвай сега... Може би ще се открие възможност да ги притиснем. Но трябва да действуваме бързо. След три-четири часа

корабът вероятно ще е в състояние да отлети...

Тя го погледна развълнувана, обърна се рязко и се затича към мястото, където бяха оставили глисера. Холдън гледаше към гората. Четирите чудовища се бяха изгубили в буйната растителност и той се втурна по следите им с пушка в ръка.

На два пъти се загуби в гъстите храсталаци. Чувствуваше ударите на сърцето си.

„Те са тук, съвсем близо, тревожно си помисли той. Чувствувам, че са тук...“

Заобиколи едно пространство, осеяно с гигантски папрати, и замръзна на мястото си, потръпвайки от погнуса. На по-малко от петдесет метра от него четирите чудовища се суетяха нещо в една сравнително открита площ, където почвата беше разровена на места. Той бързо разбра с какво се бяха заели тези кошмарни същества. Две от тях се отправяха вече към него, стиснали между пипалата си цели наръчи *талеф*. В прошарената сянка на тропическата гора цветята се открояваха с пищните си багри...

Другите двама човеци-растения продължаваха да ровят пръстта, разчиствайки долната част на стъблата на растенията, за да изтръгнат корените им, без да ги повредят.

Двете странни същества, насочили се към него вероятно за да влязат в гората, се спряха нерешително. Той смътно долови вълните им, които стигаха до мозъка му, но бяха много слаби, за да му въздействуват. В тишината на леса отекна тревожен вик, непоносим за опънатите докрай нерви на Холдън, който с отмерено движение задействува зареждащия механизъм на пушката си.

Другите две чудовища се изправиха бързо, изоставяйки работата си, и погледнаха към него. Изглежда, изпитваха предишния страх и не знаеха какво да сторят.

Без да чака повече, Холдън се втурна рязко наляво, за да държи по възможност нещата под свой контрол. Тогава двете намиращи се най-близо същества нададоха дрезгав вик, в който се долавяше свирепият им гняв, и се спуснаха към него с учудваща бързина, захвърляйки наръчите *талеф*. Холдън не се поколеба дори за секунда и натисна бясно спусъка. Двамата човеци-растения попаднаха в йонния поток, който ги удари силно, закова ги на място и изпепели всичко наоколо. За миг командирът на Сигнус-Х-1 с ужас помисли дали

страшният лъч ще унищожи растителните клетки на тези безформени и отвратителни тела. Обездвижени, двете кошмарни същества се обляха в ореол от странно светлозеленикаво лъчение, но очите им — два тесни процепа, продължаваха да фиксират земянина с неописуема омраза. Превит, Холдън пусна още един откос, околната растителност изчезна, сякаш се изпари във въздуха, и черната земя се оголи в радиус от няколко метра. При втория изстрел, чийто режещ звук процепа тишината, двете чудовища-растения започнаха на свой ред да се стопяват, но много бавно, което свидетелствуваше за изключителната им устойчивост към страхотното лъчение. Постепенно те заприличаха на холографски изображения, после внезапно изчезнаха.

Реакцията на Крис Холдън накара другите двама да спрат неподвижно. Трескаво размахваха пипала и земянинът забеляза, че едно от тях стискаше здраво букет от *талеф*, чиито цветове преливаха в красиви оттенъци. Изведнъж цветята се раздвижиха, въпреки че нямаше помен от ветреца, и Холдън светкавично усети опасността, която го грозеше. Той отскочи назад тъкмо когато някакъв жълтеникав облак се разстла около цветята и стигна чак до мястото, където секунди преди това стоеше той. Цветен прашец... *Прашец от талеф!* За миг си помисли какво би станало, ако този облак го обгърне. Еуфорията, предизвикана от цветния прашец, мигновено би го превърнала в подобие на алкорианците...

Същество, неспособно да реагира нормално в подобна ситуация...

Сега вече разбра как Джеф Викърс и неговите хора бяха попаднали в клопката... Тези цветя, тези цветя бяха живи! Те можеха да се подчиняват на телепатичните заповеди на онези чудовища. *Те носеха в себе си другата форма на живот, която съществуваше в латентно състояние на Алкория и която Хуана бе предугадила!*

Той се огледа наоколо, задържайки колкото може дишането си, за да не поеме цветния прашец. Сега цветята се намираха от дясната му страна и до него нямаше нито едно от тях. Близка опасност не съществуваше, но трябваше да се действа бързо.

Той стреля към чудовището, което, щом разбра, че атаката не е успяла, се втурна към него с ужасен рев. Холдън кривна наляво, преструвайки се, че иска да побегне. Онова се хвана на уловката и се впусна да го гони, заобикаляйки предпазливо облъченото от йонния

поток място, където човекът-растение, засегнат от изстрела, се гърчеше безпомощно. То се движеше със смайваща бързина на мощните си крака и с невероятна пъргавина избягваше издатините на неравния терен.

Холдън буквално се хвърли зад един прогнил, повален от вятъра ствол, и неколккратно се претърколи, докато опасните пипала плющяха като камшици над него. Скокът му обърка чудовището за секунда-две, които той използва, за да се изправи бързо на крака. Едновременно с това той сграбчи дулото на пушката, все още загорято от изстрелите. Без да обръща внимание на изгарянията по дланите си, Холдън описа кръг във въздуха с тежкия метален приклад и стовари оръжието както дърварят брадвата си върху отвратителната глава на чудовището. То пое удара и политна назад, диво ръмжейки от гняв и болка. Разярен, Холдън едва успя да избегне стрелналото се пипало, завършващо с жило, на чийто край се бе появила капка от поразяващата отрова, с която човеците-растения убиваха жертвите си. Той стовари още веднъж импровизирания си боздуган върху черепа му, който издаде мек и неприятен звук. Докато Холдън отскачаше светкавично назад, за да е далеч от обсега на движещите се вече появяло пипала, човекът-растение подкоси крака, хъркайки ужасно, и политна напред. Падайки тежко на земята, тялото му издаде мек звук и повече не помръдна.

Холдън отчаяно се опитваше да си поеме дъх, да превъзмогне обхваналия го ужас. Не можеше да се отърве от мисълта, че току-що бе убил трима от бившите си другари и тази мисъл ставаше непоносима... Задъхан, той погледна проснатото в краката му същество, питайки се кой ли е бил той. Престън?... Ян Никълс, астрофизикът... Глен Мор или Джеф Викърс?... Слаби тръпки пробягваха по огромното поразено тяло, белезите по растителната плът, нанесени от удара на приклада, изчезваха постепенно, сякаш наранените клетки вече се възстановяваха...

Навярно то беше още живо, но временно се намираше в безсъзнание. Той се попита колко ли време трае това състояние, после вдигна внезапно глава към дърветата.

Глисерът, пилотиран от Хуана Сантос, се спря над него и заслиза бавно към земята, придържан от полето на антигравитационните си генератори.

Прокрадналото се у него отчаяние изчезна като по чудо. Той забрави, че бе убил трима от своите другари по съдба, и се втурна към малката машина, която се полюшваше само на метър от земята. Бе успял да обезвреди едно от тези същества, а сега...

— Той... той е мъртъв, нали? — попита глухо Хуана, загледана в проснатото на земята тяло на човека-растение.

В теменужения ѝ поглед се долавяше и ужас, и страх. Холдън поклати глава:

— Не мисля. Струва ми се по-скоро, че е в безсъзнание. Трябва да действваме бързо и да го закараме в селото или поне близо до него.

— Но, Крис... ако дойде на себе си?

— Ще го блокирам в магнитната мрежа на глисера. Съмнявам се, че ще може да се освободи, но ако стане опасно, не ни остава друго, освен...

И той показа пушката, уточнявайки:

— Лъчът ги унищожавя, и то именно сега, когато не могат вече да ни попречат с мисълта си да използваме това оръжие.

Хуана се огледа наоколо. Почвата, почерняла там, където йонният поток бе попаднал, не оставяше у нея никакво съмнение.

— Ти уби другите, нали? — каза тя.

— Нямах друг избор — мрачно отвърна Холдън.

— Клетите...

Превъзмогвайки естественото си отвращение, Холдън се наведе над безжизненото същество, което слабо потръпваше.

— Какво смяташ да правиш, Крис? — попита младата жена.

— Сега ще завлека това нещо в глисера. После ще го закарам в селото, за да му дадем по някакъв начин *кора*. Ти ми подхвърли тази идея. Опасността за нас още не е минала. Те вече не са в състояние да ни въздействуват психически, но онези на кораба, които се готвят да отлетят от Алкория, могат да си послужат с бордовите оръжия, за да се защитят. А можем да им отговорим само с тази йонна пушка, но това не стига. Значи трябва да намерим друг начин да ги обезвредим. И начинът може би е *кора*. Този плод премахва до голяма степен страничното действие на *талефа* и ако има несъвместимост между

талеф и *кòра*, тя би се проявила под някаква форма у талефските твари!

Той погледна настойчиво младата жена и добави:

— Трябва да направим този опит, Хуана. Въпрос на живот и смърт. Трябва да забравим какво е било това същество преди и да се замислим в какво се е превърнало сега — *опасност за Вселената!*

Той се наведе отново над уродливото тяло и стисна зъби, когато ръцете му обхванаха безформените крака на чудовището. Допирът беше неприятен. Имаше чувството, че държи в ръцете си нещо студено и лепкаво. Потръпвайки против волята си, той успя да завлече чудовището чак до глисера, да го вдигне и постави на мястото, където преди това бяха пренесли тялото на нещастния Пейвъл.

За по-малко от минута Холдън успя да премести резервния магнитен излъчвател и да го пусне в ход. Едва видими в полумрака на кабината, трептенията обхванаха безжизненото тяло, стягайки го като в някаква мрежа. Действащ бързо и ефикасно, Крис Холдън се увери, че чудовището не може да помръдне ни едно от пипалата си, после седна на пасажерското място в глисера и посочвайки на Хуана командното табло, заповяда:

— Заеми се с управлението, скъпа, а аз ще наблюдавам този хитрец.

Докато Хуана Сантос седнаше зад командния пулт на глисера, той зареди още веднъж пушката си, като регулира енергийния ѝ пълнител на мощност, съответстваща на теснотата на кабината. После се настани така, че да държи оръжието си постоянно насочено към човека-растение, който, изглежда, започваше да се съвзема.

Когато Хуана насочи глисера към алкорианското село, чудовището дойде отново в съзнание и малките тесни процепи, които му служеха за очи, гледаха Крис Холдън с дива омраза.

Но този растителен изрод не бе в състояние да направи и най-малкото движение...

ГЛАВА XV

Измина повече от час, откакто Крис Холдън чакаше в глисера, спрял на около стотина метра от алкорианското село, под сянката на палмите, недалеч от плажа. Повече от час, откакто наблюдаваше ужасното същество, опитващо се напразно да се освободи от магнитната мрежа, която парализираше движенията му. Отвратителната твар дрезгаво изръмжаваше от време на време, после внезапно млъкваше. Странният му поглед се устремяваше отчаяно към човека, който го бе победил, и Крис Холдън чувствуваше как мисловните вълни стигат до мозъка му. Чудовището все се опитваше да намери слабото място, за да го подчини на себе си. Ала напразно.

— Не се мъчи, драги — изсумтя Холдън. — Няма да успееш!

Той хвърли поглед към часовника си. Хуана се бавеше. Трябваше ѝ време, за да приготви препаратата от *кора*, но за тях двамата времето се превръщаше в смъртен враг, защото ако Сигнус-Х-І напуснеше Алкория, всичко щеше да бъде загубено. И сега човеците-растения, които бяха завладели кораба, сигурно вече знаеха, че се е случило нещо на изпратените в гората четирима от техните. Може би щяха да намерят оцелелия...

Най-сетне Хуана се появи — тичаше към глисера и Холдън въздъхна с облекчение.

— Готово, Крис — каза тя, стараяйки се да не поглежда към онова същество, което отново се раздвижи. — Галеа Ивхи ми даде толкова плодове, колкото поисках, и успях да приготвя от тях концентрат за инжектиране...

Тя посочи един прозрачен флакон, пълен с леко опалесцираща течност.

— Донесох и една спринцовка, но...

Тя се осмели да погледне към обездвиженото от магнитната мрежа същество и потръпна:

— Мисля... мисля, че не ще имам смелостта да...

Холдън протегна ръка и каза:

— Ще се опитам аз.

Взе шишенцето и спринцовката и погледна отново към чудовището, което, изглежда, дебнеше и най-малките му движения. Едва доловимите импулси, които безрезултатно атакуваха мозъка му, говореха за някакво смътно безпокойство. Вероятно то разбираше какво става и страхът отново го завладяваше.

— Май си нещо неспокоен, а, драги мой? — каза Крис, за да си вдъхне смелост.

Той бавно напълни спринцовката, без да изпуска от очи уродливото същество, което правеше отчаяни усилия да се отскубне от прегръдката на магнитната мрежа.

— На кое място бихте направили инжекцията? — попита той, хвърляйки бърз поглед към приятелката си.

— Нне... не знам, Крис. Ние нищо не знаем за анатомията на тези същества. Струва ми се, че трябва възможно най-близо до главата. Може би на врата. Все едно, течността би трябвало да се разпространи доста бързо в тези порести клетъчни тъкани.

Холдън се приближи до чудовището, което внезапно нададе ужасен, нечовешки вой. Преодолявайки погнусата, която предизвикваше у него зловонната миризма на гнилоч, идваща от отвратителното тяло, Холдън коленичи до жертвата си, наблюдавайки внимателно края на едно от пипалата, което макар и само донякъде успя да се изплъзне от магнитната хватка на мрежата. Сантиметър по сантиметър опасната лиана със смъртоносно жило в края се опитваше да пропълзи до него.

Той отстъпи, за да излезе от обсега ѝ и потърси пролука в гъстата мрежа от едва видимите силови линии, опасващи парализираното тяло на човека-растение. После доближи иглата до зеленикавия врат.

Без да обръща внимание на ужасните хъркания, които излизаха от зейналата уста, той заби иглата в растителната тъкан и се изненада от съпротивата, която тя оказа. Холдън трябваше неколkokратно да опитва, преди да успее да забие иглата както трябва. Необикновената кожа трепереше неудържимо.

— Пази се, Крис!

Без да изпусне спринцовката, Холдън бавно натисна буталото и леко се отдръпна. Смъртоносното жило заплашително се приближаваше до десния му крак. Той изпразни цялата спринцовка,

после отскочи бързо назад тъкмо в момента, в който измъкналото се пипало яростно шибаше във въздуха, за да го достигне.

— Не се приближавайте, Хуана! — извика той.

Чудовището отчаяно се бореше, напрегнало всичките си сили да се отскубне от пояса. Но мрежата го държеше здраво. Като предохранителна мярка Холдън увеличи мощността на излъчвателя, но стоеше далеч от обсега на пипалото, което от време на време се извиваше и около самото чудовище. За момент той помисли, че човекът-растение ще си инжектира собствената отрова, като скорпионите, но ето че пипалото изведнъж се отпусна вяло и се стовари безжизнено върху металния под на глисера. За няколко секунди Холдън и Хуана почувстваха у чудовището желание да се самоубие, за да избегне онова, което го очакваше. Но очевидно действието на *кората* бе прогонило този подтик, чийто сигнал те доловиха чрез мозъчните му вълни.

— За малко да не успеем — измърмори Холдън с облекчение. — Сега не ни остава нищо друго освен да чакаме.

— Да чакаме и да се надяваме, че не сме се излъгали, Крис — добави Хуана.

Конвулсиите, които разтрисаха чудовището, намаляваха все повече.

— Може би умира — прошепна Хуана.

— Може би — допусна Холдън със спокойствие, което изненада и самия него. — В такъв случай разполагаме с допълнително оръжие, за да им се противопоставим. Трябва да изработим някакво приспособление, с което да им се инжектира *кора* от разстояние. Но това не решава въпроса как да се доближим до кораба, без да разберат. Сигурно сега са в тревога, тъй като четирима от техните са липсвали при проверката...

В продължение на десетина минути чудовището стоя съвсем неподвижно. Само от време на време тръпки пробягваха по тялото му. Но очите — тесните процепи, които можеха да минат за очи — бяха напълно затворени и ако ги нямаше тези спазми, нищо друго не издаваше, че е живо все още.

Най-после двете цепки се разшириха, „мускулите“ на чудовището се раздвижиха и то се размърда отново, вперило поглед в

дватама земяни. Беззъбата уста се отваряше и затваряше с отвратителни гримаси.

— Като че ли иска да каже нещо — прошушна Хуана.

Холдън не отговори. Едва доловими звуци се изтръгнаха от тази уста, приличаща на кървава рана. Постепенно се усилиха.

— Не се долавят вече мозъчните му импулси — промълви Холдън, наблюдавайки внимателно вече оформящите се движения на устата.

Изведнъж в кабината се чу все още несигурен глас. Глас с неприятна, неясна артикулация, но все пак глас! Холдън се приближи малко, без да изпуска от поглед измъкналото се пипало, което сякаш искаше да остане неподвижно.

— Ко... мандире... Хол... Холдън...

Холдън почувствува, че цял изтръпва от напрежение. Остатъкът от фразата се изгуби в отвратително гъргорене, но той бе разбрал началото ѝ.

— Опитайте се пак — каза той напрегнато. — Аз съм наистина командирът Холдън. Вие кой сте?

— Крис... Крис Хол... дън... съм... Вик... Джеф Вик...

— Джеф Викърс! — извика задавено Холдън. — Ти си Джеф, нали?

— Дд... да... из... извади ме оттук. Крис... Аз...

Холдън автоматично се спусна към управлението на магнитния излъчвател. Но Хуана се изпречи пред него с изкривено от тревога лице.

— Може би е клопка, Крис — прошушна тя.

Холдън се спря. Наистина можеше да е клопка... Той се върна при чудовището, поклащайки глава.

— Съжалявам, Джеф, но все още не мога да поема риска да те освободя. Трябва първо да съм сигурен, че няма опасност...

Гласът стана по-уверен, когато произнесе:

— Аз... разбирам... Крис. Но... няма... вече от какво да се страхувате... сега. *Другият* свърши. И... и аз, аз... не ще издържа дълго... усещам...

— Другият... — промълви Холдън. — Кой е той, Джеф?

Дълго мълчание последва в отговор на въпроса му. Той настоя.

— Чуваш ме, Джеф, нали?

— Чакай малко, Крис... след малко ще съм по-добре — поде странният глас. — Не знам как... как да ти обясня. Това е толкова... невероятно!

Последва ново мълчание, после Джеф Викърс продължи:

— Цветята, Крис... цветовете на *талефа*... те са живи! *Растения, които мислят!* Хванахме се в клопката, момчетата и аз, и то заради цветния прашец.

Сега гласът се чуваше съвсем ясно, дори и да нямаше нищо общо с този на Джеф Викърс. Холдън си помисли, че шансът клони на тяхна страна. Това, че бе попаднал на самия Джеф Викърс, беше невероятен късмет.

— Разбрах всичко, Крис — додаде нещастникът. — Всичко е все още в паметта ми. Този прашец е изворот на живота за тези същества, които се наричат помежду си *юксхори*... Жив опият... Той предизвика у нас същата мутация, както у Престън. Мутация, изцяло контролирана от тези сложни същества. Векове наред те са търсели отчаяно как да се измъкнат от неподвижността, в която са били принудени да живеят. Не са имали никакъв шанс с алкорианците, те могат да се предпазват от влиянието им дори и да пият *талеф*.

— Алкорианците поемат и *кора* — обясни Холдън. — Изглежда, че този плод създава пълен имунитет към страничното действие на опиата.

— Точно така, Крис. Предчувствувах всички тези неща, докато юксхорите ме държаха под психическия си контрол. Странно нещо... Продължавах да живея, но бях неспособен да се преборя с тези същества, които ме бяха обсебили. Те използват нашите познания, Крис!... Заставят ни да им служим, да им предоставим тялото си, което не са имали... Това са чудовища! Чакали са своя час от незапомнени времена и ние сега им предоставихме този шанс! Прониквайки в нашите тела посредством опиата, който Престън има неблагоразумието да погълне, те започнаха да осъществяват мечтата си. Принудени да съществуват в това състояние на неподвижност, нетърпящи никаква еволюция в свят, в който друга раса е възтържествувала, те са натрупали огромна омраза към човешкия род. И сега искат да отидат в света, от който ние идваме... Планът им е прост. На Алкория те действуваха много бързо, но аз знам, че са способни да се прикриват... Възнамеряват да засадят *талеф* по всички планети на ГАЛИМ, без да

съобщят веднага за страшната опасност, която представлява този опиат, получен от цветен прашец. В началото онези, които ще пият *талейф*, ще бъдат само интоксикирани, неспособни да се лишат от отровата също като алкорианците, но мутацията няма да стане бързо, защото могат да я контролират.

— Да, всичко ми е ясно — извика Холдън. — Те се надяват, че нашите хора ще станат много бързо зависими от опиата, който те ще им дадат, а...

— После — подзе Джеф Викърс — ще минат към действие. Ще предизвикат масови мутации и нашата цивилизация ще бъде неминуемо загубена поради липса на противоотрова. ГАЛИМ ще се засели с тези отвратителни същества и нищо няма да им попречи да наложат волята си... Крис... трябва да ги възпрем. Сигнус е готов за отлитане. Операцията ръководи Престън. Или онези същества, под чийто контрол се намира. Трябва да се действа светкавично!

— Преди всичко се налага да намерим начин да се доближим до кораба — измърмори Холдън, отправяйки бърз поглед към Хуана.

— Те могат да използват всички детекторни защитни системи — каза Джеф Викърс. — Ако се приближите до кораба, няма да се поколебаят дори за секунда да си послужат с бордовите оръжия... Всички наши хора сега са станали като мен... И умеят да боравят с най-прецизната апаратура... Няма да можеш да отидеш до кораба, Крис. Но аз... аз мога все още да се върна там. В мен те няма да се усъмнят.

— Вие сте променен психически, Джеф — забеляза Хуана, която от началото на разговора не бе произнесла нито дума. — Изглежда, че разполагат с огромна мисловна мощ и съществува вероятност много бързо да разберат каква опасност представлявате за тях.

— Те са в телепатичен контакт помежду си, това е факт — каза Джеф Викърс. — Но е възможно да бъдат изолирани психически. За известно време мога да ги заблудя, но трябва да се действа бързо. Мисля... мисля, че ще... умра. С мен стават неща, които не мога да определя с точност. Не изпитвам болки. Физически не чувствавам нищо. И все пак нещо се разгражда в тази растителна структура, която ми служи за тяло.

Холдън бе забелязал едва доловимата промяна, която настъпваше в необичайния организъм на човека-растение. Лишен от този особен

живот, който се бе вселил у него и който действието на *кората* бе унищожило, това същество губеше постепенно цветовете си. Бледозеленото бавно преминаваше в кафяво на места.

„Като бавно вехнещо растение“, помисли си Холдън, потръпвайки.

Той наново погледна Джеф Викърс, все още в плен на магнитната мрежа, и каза:

— Ще те освободя, Джеф... Сега ти имам доверие. Но ще отидем заедно до кораба. Този път аз ще бъда твой пленник. Те не могат да ми действуват психически, защото съм взел противоотрова. И по принцип не би трябвало веднага да се усъмнят...

— Това е лудост, Крис! — изстена Хуана. — Няма да можете да се справите. Те са много...

— Ще опитаме все пак, скъпа — промърмори тихо Холдън, като се отправи към магнитния излъчвател и рязко прекъсна контакта му.

Силовите линии, които парализираха Джеф Викърс, изчезнаха моментално. Хуана инстинктивно отстъпи две крачки назад с тревожен израз на лицето. Несъзнателно Крис Холдън се приближи до мястото, където се намираше йонната му пушка. Чудовището бавно се изправи, издавайки дрезгаво хриптене.

— Ще се справя сам, Крис — чу се приглушеният глас. — Но чувствавам, че почти нямам сили.

Човекът-растение успя все пак да застане на краката си и да запази равновесие. Кафявите петна по тялото му ставаха все по-големи...

Холдън наблюдаваше опасните пипала, увиснали безпомощно край уродливото тяло.

— Няма от какво да се боите — измърмори Джеф Викърс. — Ако имах намерение да ви убивам, досега щях да го сторя... А сега да тръгваме. Няма да издържа дълго...

Тогава Холдън погледна настойчиво Хуана и реши:

— Скъпа, ти трябва да останеш в селото.

Непоколебимо решение блестеше в теменужените очи на биогенетичката.

— Не, Крис... — твърдо каза тя. — Не желая да се разделям с теб. Третият няма да е излишен. Знаеш много добре.

Тя се обърна към човека-растение и произнесе тихо:

— Ние сме ваши пленници, Джеф.

ГЛАВА XVI

— Старайте се да вървите като работи — с ръце, прилепнали към тялото — посъветва ги човекът-растение, който някога се наричаше Джеф Викърс. — Трябва да помислят, че сте под мой контрол. Дай ми пушката си, Крис...

Холдън подаде оръжието на чудовището, което протегна пипала към него. Джеф Викърс, изглежда, правеше невероятни усилия да не падне. Дишаше тежко, задъхваше се, хриптеше, сякаш всеки момент щеше да рухне. При все това Крис Холдън не без известна тревога се раздели с оръжието си. Той не успяваше изцяло да се освободи от инстинктивното недоверие към това кошмарно същество, което някога бе негов приятел...

Намираха се в окръжнината на гората и чуваха ясно непрестанното бучене на генераторите на Сигнус-Х-І.

— Трябва бързо да се действа — задъхваше се Джеф Викърс. — Изглежда, се готвят да отлетят! Хайде. Вървете пред мен един до друг. Гледайте право пред себе си и не се обръщайте!

Холдън замени бърз поглед с Хуана. Така би желал тя да е на сигурно място. Но в теменужените очи на биогенетичката се четеше непоколебима воля... Те тръгнаха напред с прилепнали към тялото ръце и втренчен поглед.

Холдън цял изтръпна, когато се приближиха и видяха как корабът се тресе от фотонните вибрации, придружаващи излитането.

— Всичко е загубено — извика той, едва раздвижвайки устни. — Люковете са затворени! Пуснали са в ход автоматичната програма за отлитане!

— Продължавайте да вървите — тихо каза зад гърба им заваленият глас на човека-растение. — Включили са всички детекторни системи и ще ни открият. Това е единственият ни шанс! Трябва да привлечем по някакъв начин вниманието им...

Придвижиха се още малко към кораба, приближиха се на не по-малко от стотина метра. Корпусът на Сигнус-Х-І продължаваше да се

тресе от вибрациите. Холдън отлично знаеше, че е невъзможно за един човешки организъм да им устои, тъй като те можеха много бързо да предизвикат смъртни поражения.

Остро изсвирване процепи въздуха зад тях и Хуана леко подскочи, докато Крис Холдън успя да запази сравнително спокойствие. Джеф Викърс бе натиснал спусъка на йонната пушка, която, преплел пипала, държеше насочена към небето. Йонният поток се стрелна над корпуса на Сигнус-Х-І и се стопи някъде в пространството.

— Така те със сигурност ще открият присъствието ни — каза човекът-растение.

Гласът му ставаше все по-слаб и ако се държеше все още на крака, то бе благодарение на нечовешки усилия на волята. Кафявите петна се разпространяваха все повече и повече по тялото му и безизразната му глава бе набраздена от множество бледи и болезнени бръчки. Леко потръпване раздвижваше пипаловидните му крайници, все тъй здраво държащи пушката.

— Повече не можем да се приближим — каза Крис Холдън със свити устни. — Полето с фотонна радиация...

Те спряха на петдесетина метра от кораба, който леко се поклащаше в гравитационното поле на генераторите си.

— Във всеки случай това е краят — допълни Холдън. — Но ако ни пуснат на кораба, при сегашното положение и дума не може да става за влизане в схватка с тях. Всички програмни устройства са пуснати в пълен ход и ако се опитаме да обезвредим онези, които ръководят маневрата, ще взривим кораба. Има само един изход, Джеф... Да атакуваме, да опитаме да засегнем фотонните дюзи, като стреляме в тях. С малко късмет може да предизвикаме верижна реакция... Хуана... Ти ще се обърнеш и ще тичаш с всички сили колкото може по-далеч. Трябва да си на достатъчно разстояние от кораба, когато всичко се взриви! Джеф, дай ми пушката.

Гласът му беше изключително спокоен. Той знаеше много добре, че ще се пожертвува, за да попречи на кораба да отлети. Но мислеше и за ужасната опасност, на която бяха изложени подобните нему на стотици светлинни години от Алкория. Те все още не подозираха тази опасност... Той нямаше право да се откаже, за да запази собствения си

живот, да отстъпи пред изкушението и да остави Сигнус-Х-І да отлети заедно със страшния си товар.

— Бързо, Джеф!

— Отварят централния люк! — викна Хуана.

— Това не променя нещата — възрази пресипналият вече глас на Джеф Викърс. — Нали не спират програмата за отлитане...

Холдън се обърна внезапно.

— Дай ми това оръжие, Джеф, за бога! — избухна той.

Но изведнъж очите му широко се отвориха от изненада. Онова същество бе насочило към тях цевта на йонната пушка.

— Изчезвайте и двамата — нареди дрезгавият глас от отвратителната уста, изкривена в зловеща гримаса.

— Джеф!

Думите излизаха от кървящата уста на чудовището, но се изгубваха в едно неразбираемо гъргорене. Човекът-растение, изглежда, бе забравил в кого отново се беше превърнал. Цялото му тяло силно трепереше и онези от пипалата, които не държаха йонната пушка, се движеха застрашително.

Едно от тях се отпусна внезапно, докосвайки лицето на Холдън, който отскочи встрани и дръпна Хуана извън обсега на ужасните отровни жила.

Тогавя чудовището се втурна към кораба, залитна за миг под влияние на фотонното поле около него и се заизкачва по бордовата стълба на главния люк.

— Мръсник! — изрева Холдън. — Подъл мръсник!...

Той понечи да се впусне по следите на човека-растение, който изчезна във вътрешността на люка, но Хуана го спря в последния момент.

— Не, Крис! — извика тя. — Не отивай там! Излишно е вече! Ще ни убият!... Внимавай!

От едно от дулата на бордовите оръдия на Сигнус-Х-І изригна кълбо от взривна енергия и се насочи към тях. Холдън се довери на рефлексите си и се хвърли на земята, повличайки със себе си младата жена. Инстинктивно се претърколиха. Кълбото мина над главите им, свистейки, и те усетиха как някаква гореща вълна ги облива. Тревата наоколо се запали. Двамата бързо станаха и се затичаха към близката гора.

Втори изстрел не последва. Онези, които се намираха в кораба, сигурно бяха заети с други неща, вместо да се мъчат отново да ги улучат. Вероятно знаеха, че нищо повече не можеше да им попречи да напуснат Алкория и да осъществят безумната си мечта. Какво значение можеха да имат сега две същества, осъдени да прекарат дните си на една загубена планета в непознатата за хората от техния свят система?...

— Още от самото начало Джеф ни е мамил — едва си пое дъх Холдън, когато се спряха под несигурното прикритие на огромните дървовидни папрати. — Той знаеше, че не може вече да ни държи под психически контрол, и се присъедини към тях!...

— Можеше да ни убие — забеляза Хуана. — С твоята пушка.

— Последен проблясък може би на човешкото съзнание, което временно си бе възвърнал... Но той отново отиде при себеподобните си...

Недалече от тях Сигнус-Х-І вече се издигаше над земята, почерняла от газовете на генераторите му.

— Свършено е със света — въздъхна Холдън с безкрайно отчаяние.

ГЛАВА XVII

Във вътрешността на шлюзната камера, чийто люк веднага се затвори след влизането му, Джеф Викърс — растението-чудовище, застана за момент неподвижен, стараяйки се да събере силите си, които все повече намаляваха. Той мислеше за двете същества извън кораба. Нямаше друг избор... Почувствува, че Крис Холдън беше готов да се пожертвува. Безполезно може би. Вероятността да успее да предизвика верижна реакция, стреляйки по фотонните дюзи с една обикновена йонна пушка, беше едно на сто... Когато другите отвориха люка, той разбра, че може да успее, ако действа сам. В състоянието, в което се намираше, фотонните излъчвания не представляваха голяма опасност за организма му, който явно се разлагаше.

Крис не бе разбрал. Той го бе прочел в последния поглед, който си размениха. Нямаше време да му обяснява... Всяка секунда беше ценна.

Чу ясно йонния изстрел и нещо се сви у него, във вътрешността на това тяло, към което се бе приспособил, но което не предаваше по обичаен начин външните усещания на онова, което му служеше за мозък. Той силно пожела Крис и приятелката му да имат време да се прикрият. Изправи се с мъка и се оказа пред един от себеподобните си — стоеше неподвижно и упорито го наблюдаваше, сякаш искаше да го проучи с мозъчните си вълни. Това същество му вдъхваше същия ужас, както в началото. Той не можеше вече да се уеднакви с тези злосторни същества. Обзе го силна омраза. От нея той почерпи сили да се изправи окончателно. Другият продължаваше да стои срещу него, но вече издаваше видими признаци на раздразнение. Джеф Викърс бе убеден, че обменя телепатична информация с онези, които бяха заети с маневрата... Да действа бързо... Да не му дава време да разбере, че не е вече от техните.

И изведнъж насочи дулото на йонната пушка към уродливото същество, което напразно се опитваше да отстъпи назад, осъзнавайки опасността. Но едно от пипалата на Джеф Викърс натискаше вече

спуська на оръжието. Йонният поток обхвана онова същество, което веднага се обля в силно зеленикав ореол и нададе ужасен вой.

Докато чудовището се стапяше във въздуха, Викърс почувствува как вибрациите на металния под на помещението промениха честотата си.

— Отлитат — помисли си той и се втурна наляво към един от отворите, който водеше към трюма. Изразходва и последните си сили, за да задействува механизма на отключване, а после и заключване на преградната врата, като я залости от вътрешната страна. Сякаш в мъгла забеляза разсадите от *талеф*, наредени в нещо като парник, монтиран във вътрешността на трюма, след което, залитайки, стигна до другия край на слабо осветеното помещение.

Отличното познаване на кораба и все още незасегнатата му памет му помогнаха да намери без ни най-малко колебание мястото на една командна система, затворена в кутия, здраво прикрепена към металната стена на трюма. Взривателите на Сигнус-Х-І... Само той и Крис Холдън знаеха кода за взривяване на разрушителните заряди, с които всеки военен кораб бе снабден. Всеки друг би могъл в продължение на векове да манипулира с клавишите на таблото, което светна в полумрака, когато той отвори кутията с механизма, без да предизвика експлозия.

Започна да раздвижва цифрите и буквите на кода, в подходящ момент включи персоналния си код, после плъзна едно от пипалата си към командното табло.

Помисли за момент, че няма да му стигнат сили да изтръгне главния предпазител на системата, събра остатъка от тях в едно движение, което щеше да доведе до неминуемата му гибел... Той успя да издърпа тънката метална пластинка и чу краткото тиктакане, което отекна в помещението...

Около него цветовете на *талефа* се поклащаха отчаяно и разпръскваха цветния си пращец във всички посоки, сякаш бяха предусетили опасността — безнадежден опит да упражнят контрол над това същество, което им се бе изплъзнало.

Рухнал, накрая на силите си, Джеф Викърс потъна в облак цветен пращец. Юксхорите напразно се опитваха да разберат какво става. Но те не можеха вече да го узнаят, сега, когато течността, инжектирана от Крис Холдън в клетъчните му тъкани, го предпазваше

от гибелното им въздействие. Той почувствува само една приятна еуфория да се разлива по цялото му тяло... Тихото цъкане на програматора за взривяване го изпълваше с неописуема радост.

Крис Холдън продължаваше да наблюдава кораба, който бавно се издигаше в ясното и синьо небе. Струваше му се, че това издигане е нескончаемо, имаше чувството, че съзнанието му е изпразнено от всякаква мисъл. Съществуваше само този корпус, блеснал на алкорианското слънце, който след няколко секунди щеше да се втурне в необятното пространство под командите на главния компютър със записаните в него данни за обратната траектория... Нищо не можеше да попречи на юксхорите да стигнат до Земята...

— Свършено е с човечеството — повтори той като насън. — Ние го осъдихме на гибел...

Хуана тихо плачеше до него, безсилно отпусната в благоуханната трева, под сянката на огромните папрати, едва полюшвани от лекия бриз.

Първата експлозия я накара да скочи бързо и тя застана до своя приятел, който продължаваше да гледа в небето. Там, горе, един дълъг оранжев пламък разкъса синевата на небето и корабът започна застрашително да се клатушка. Свистенето на фотонните двигатели спадна с няколко октави.

— Това е работа на Джеф! — извика Холдън. — Взривните капсули! Успял е да се добере до тях!... Той... Той не ни е излъгал. Той е...

Втора експлозия сложи край на свистенето, Сигнус-Х-І внезапно отклони стремглавия си полет към морето, губейки бързо височина, като оставяше зад себе си следа от мастиленочерен дим. Хуана се притисна инстинктивно към Холдън. Цялата трепереше.

— Така или иначе, той щеше да умре — прошепна тя. — Но все пак се пожертвува, за да ни спаси живота, Крис...

Сигнус-Х-І експлодира, преди да стигне до повърхността на морето. Огромна гъба от дим се издигна високо в небето, там някъде на хоризонта.

— Край — въздъхна отчаяно Холдън и притисна по-силно раменете на своята приятелка.

Сякаш нещо току-що бе умряло у него заедно с големия космически кораб, взривен в чуждото небе. И това нещо беше завинаги изгубената надежда да видят един ден родната планета...

Холдън изведе младата жена от прохладното прикритие на гигантските папрати. Той не знаеше накъде отива, но изпитваше нужда да върви, и то към онова голямо черно петно, което още напомняше за мястото, където бе стоял Сигнус-Х-І... Като че ли искаше да се увери, че всичко е непоправимо загубено за тях.

Погълнати от мислите си, те не видяха хилядите малки блестящи точки, които образуваха искрящ облак в слънчевата светлина. Облак, който лекият бриз бавно тласкаше към тях.

Холдън се наведе да вземе един забравен предмет по време на приготвянето за отлитане. Електронен датчик, който принадлежеше на астрофизика Ян Никълс... Той го разгледа за момент, после го захвърли отегчено. Какво значение имаше това сега?...

— Крис...

Той обърна глава към изопнатото от любопитство лице на Хуана. Младата жена гледаше навъсено около себе си.

— Този жълт прашец... — измърмори тя.

Холдън забеляза малките частици, които хвърчаха около тях в дневната светлина.

— Цветен прашец, скъпа — промълви той с учудващо спокоен глас. — Прашец от *талеф*... Първата експлозия сигурно е пръснала трюма на Сигнус-Х-І.

Хуана машинално изтупваше с ръка дългата си рокля. Изсмя се леко и непринудено:

— Няма значение, нали, Крис? — рече тя.

Холдън се чувствуваше добре. Той все още смъртно пазеше спомена за една опасност, която бяха отстранили от себе си.

— Не, скъпа... Сега няма никакво значение — каза той.

Обгърна раменете ѝ с дясната си ръка и отново погледна към небето. Изпитваше някаква смъртна печал. Разбира се, съществуваше другият свят — някъде много далече, недостъпен. Съществуваха и неговите спомени, скътани в паметта му.

Но съществуваше и този чуден свят, станал отново независим, както и това тихо спокойствие, което го завладяваше.

— Този свят е и наш сега — каза тихо той. — Ела... Трябва да се връщаме в селото.

Те намериха глисера, който бяха оставили недалеч от плажа, и Холдън го разгледа внимателно с чувство на дълбоко отчуждение. Смътно усещаше, че му остава за последно да направи още нещо.

— Почакай, скъпа — прошепна и пусна рамото на Хуана. — Връщам се веднага...

Той се запъти към оставения открит глисер и се наведе над уредите на командното табло. Сега те нямаха никаква стойност... Помисли малко, после прокара ръка под таблото, за да изтръгне електрическите проводници. Помисли още и избра два от тях, бързо ги свърза, преди да скочи от кабината, и се втурна към Хуана, която не бе помръднала от мястото си и го чакаше, играейки си със стръкче трева.

— Не трябва да стоим тук — каза той и я повлече със себе си.

Те вървяха покрай водата, когато ярък пламък се издигна зад тях на мястото, където бяха изоставили глисера. Висок, светъл пламък, който дълго време светеше и пращеше в небето като истински пожар.

— Алкория няма нужда от тези неща — каза Холдън.

Хуана на свой ред го извърна от гледката на буйния пламък, който не преставаше да искри.

— Толкова съм щастлива, Крис — въздъхна тя...

Издание:

Дан Дастие. Отровата на Алкория

Роман

Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1987

Библиотека „Галактика“, №83

Редакционна колегия: Любен Дилов, Светозар Златаров, Елка Константинова,

Агоп Мелконян, Димитър Пеев, Огнян Сапарев, Светослав Славчев

Рецензент: Елка Константинова

Преводе от френски: Симеон Ласкаров

Редактор: Ася Къдрева

Оформление: Богдан Мавродинов, Жеко Алексиев

Рисунок на корицата: Текла Алексиева

Художествен редактор: Иван Кенаров

Технически редактор: Пламен Антонов

Коректори: Паунка Камбурова, Янка Василева

Френска, I издание

Дадена за набор на 29.X.1986 г. Подписана за печат на 27.I.1987

г.

Излязла от печат месец февруари 1987 г. Изд. № 2031. Формат 70×100/32.

Цена 1 лв. Печ. коли 11. Изд. коли 7.12. УИК 6.83.

Страници: 176. ЕКП 95366 5637–234–87

Книгоиздателство „Георги Бакалов“ — Варна

Държавна печатница „Балкан“ — София

Ч. 840–31

© Симеон Ласкаров, преводач, 1987

© Елка Константинова, предговор, 1987

© Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев, библиотечно оформление, 1979

© Текла Алексиева, рисунок на корицата, 1987

c/o Jusautor, Sofia

Dan Dastier. Le Talef d'Alkoria

© „Editions Fleuve Noir“, Paris, 1979

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.